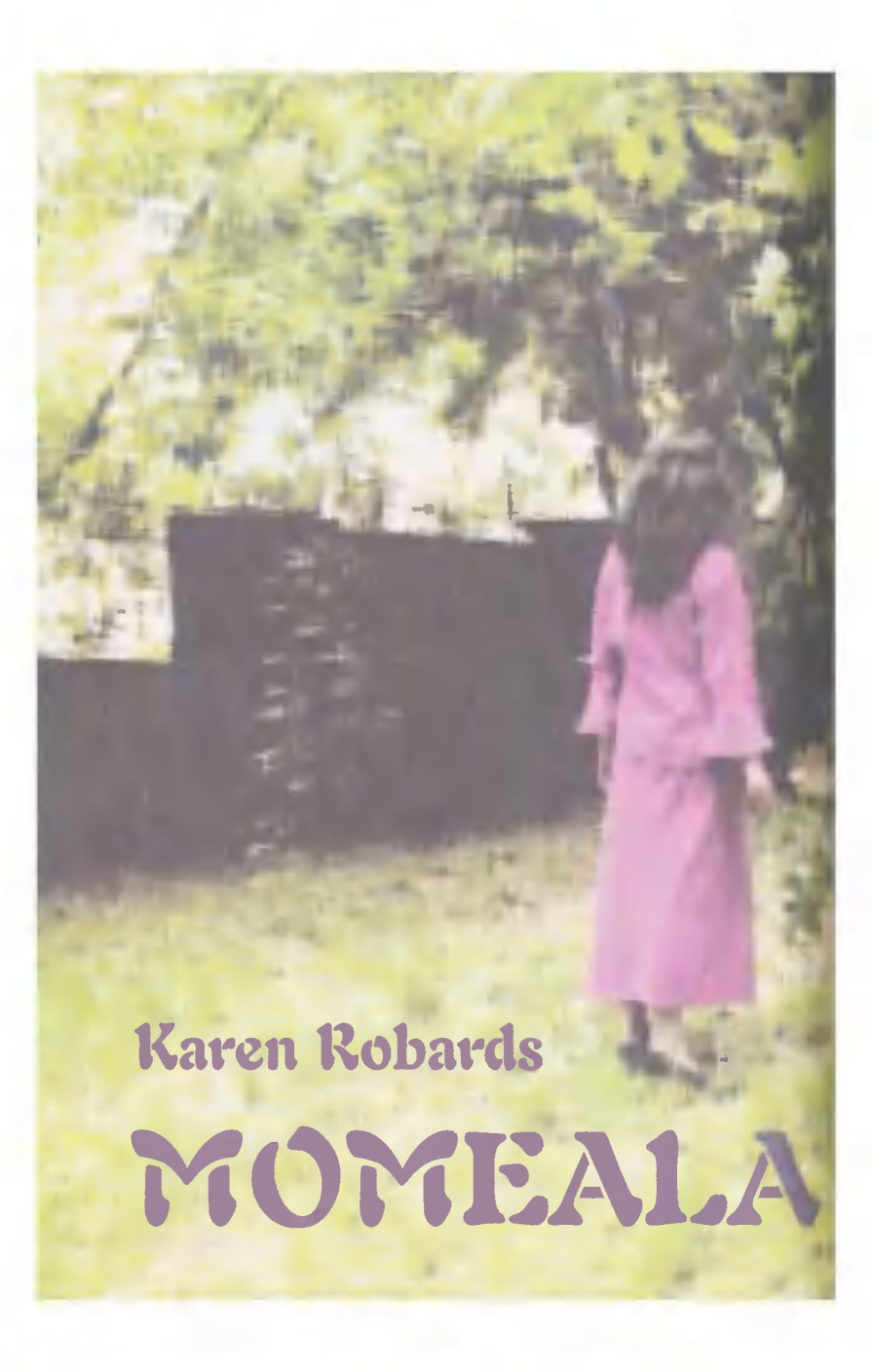
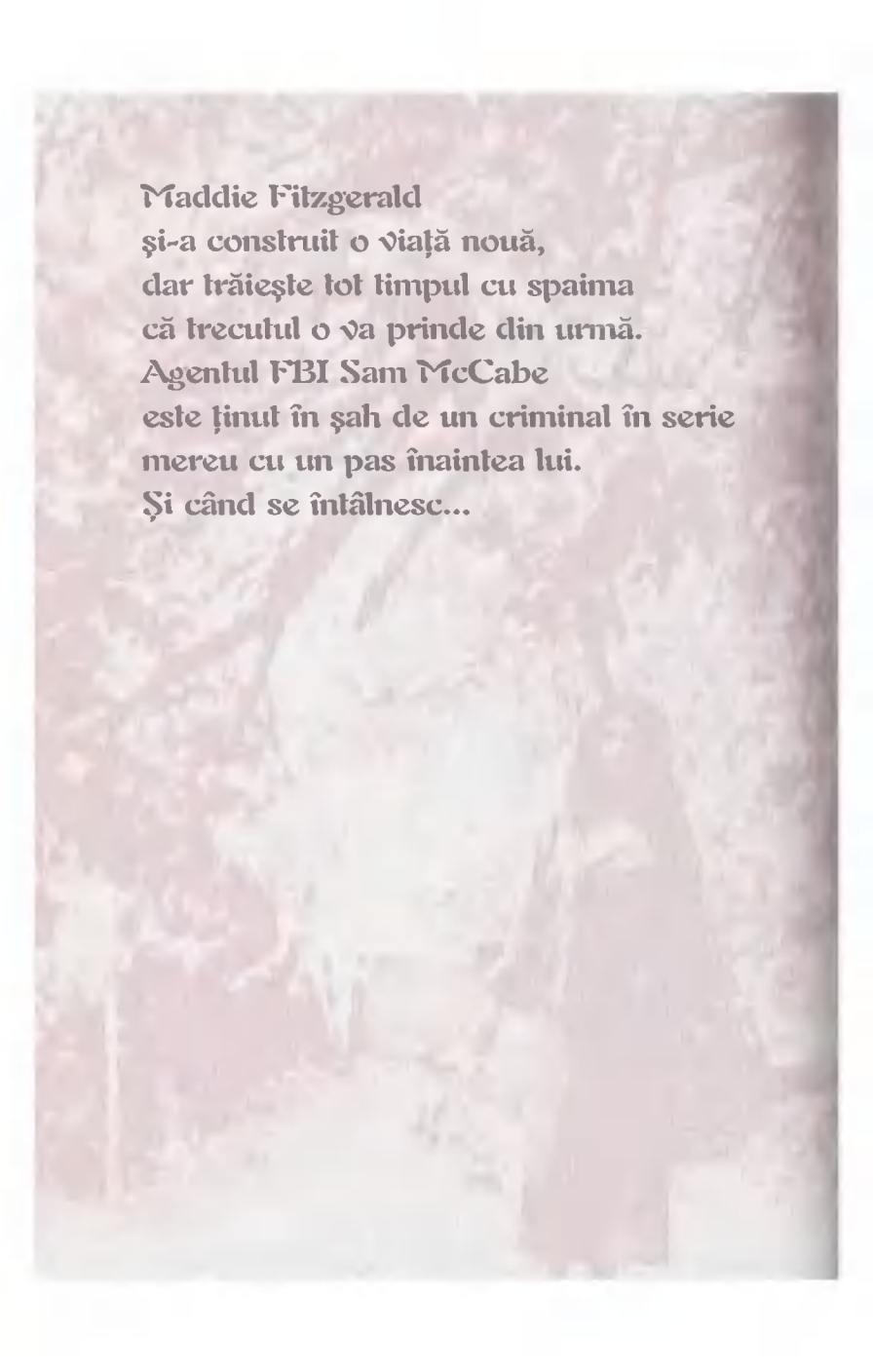

A photograph of a woman with long dark hair, wearing a long-sleeved pink dress, standing in a grassy field. She is facing away from the camera, looking towards a dark wooden fence. Behind the fence, there are trees with green and yellow leaves, suggesting an autumn setting. The overall tone of the image is soft and somewhat melancholic.

Karen Robards

MOMEALA

Maddie Fitzgerald
și-a construit o viață nouă,
dar trăiește tot timpul cu spaima
că trecutul o va prinde din urmă.
Agentul FBI Sam McCabe
este ținut în șah de un criminal în serie
mereu cu un pas înaintea lui.
Și când se întâlnesc...

Iol, 7 august

Treabă de profesionist, Sam McCabe își dădu seama dintr-o privire. Fără prea mult tămbălău și harababură. Pe podeaua camerei mari, cu tavanul boltit, erau trântiți un bărbat și o femeie, cu mâinile legate la spate. Aveau capetele găurite de gloanțe, iar așezele îmbibase covorul oriental, deja de culoare rubinie.

- Cam morți indivizii ăștia, mormăi E.P. Wynne în spatele lui.

Cuvintele abia se deslușeau din cauza guguluiului uriaș de gună de mestecat pe care zdrahonul îl dumica între fălci, în străduința de a se lăsa de fumat. Sam îi aruncă o privire nimicitoare și intră în cameră. Sigur că erau atât de obosiți încât abia se țineau pe picioare, dar în fața unui omor multiplu nu era cazul să faci glume.

- Cine naiba mai sunteți și voi?

Un țărănoi de prin partea locului, îmbrăcat în uniformă maronie, se desprinsese din grupul aflat în colțul camerei și se îndreptă spre ei, burzuluindu-se. Atitudinea omului era de înțeles, căci Sam era îmbrăcat în blugi și tricou și se afișa cu o barbă nerasă de trei zile, în vreme ce pânțelele de peste o sută de kilograme al lui Wynne era adăpostit de pantaloni scurți burlan și o cămașă cu model hawaiian, pătată. Adevărul era însă că întâmplarea de acum nu era decât punctul culminant al unei serii de săptămâni de-a dreptul oribile. Sam n-avea chef să înghită insolenta, mai ales din partea unui puști sfrijit, căruia nici nu-i căzuse cașul de la gură.

– FBI, mârâi Sam, fără să încetinească măcar pasul. Wynne îi arătă în treacăt legitimația și amândoi își făcură loc pe lângă puști de parcă ar fi fost o cantitate neglijabilă.

– Da’ n-a chemat nimeni FBI-ul, protestă țăranul în spatele lor, după care strigă peste umăr: A chemat careva FBI-ul?

– Nu, fir-ar să fie de treabă. Un alt localnic în uniformă maronie, la cincizeci și ceva de ani, își făcu apariția printr-o intrare ar-cuită din celălalt capăt al încăperii. Era mătăhălos și părea ursuz.

– Șerif Burt Eigel, se prezentă el. Și nimeni de-aici n-a chemat pe nimeni, nici FBI, nici altceva.

– Sam McCabe. E.P. Wynne, făcu Sam prezentările, arătându-l cu degetul pe Wynne.

– De la FBI, adăugă Wynne, făcând din nou gestul cu legitimația.

Sam se opri lângă victima de sex feminin și se uită la cadavre. Amândouă aveau gurile acoperite cu bandă adezivă. Încheieturile mâinilor le erau strâns legate cu un cablu alb, subțire.

– Wendell Perkins și soția, Tammy Sue, nu-i așa?

Eigel se încruntă.

– De unde știați cu toții?

– Să zicem că mi-a șoptit o păsărică.

Sam se lăsă pe vine și apăsă cu degetele pe covor. Era din lână fină, scump, după cum și mobila din camera spațioasă era scumpă, vila cea nouă era scumpă, cartierul rezidențial împrejmuit din Mobile, Alabama, era scump. Sângele care îmbibase fibrele mol de lână mai era încă puțin calduț. De data asta ajunsese repede.

– Cine a anunțat asta? întrebă Sam, ridicându-se și ștergându-și degetele pe blugii vechi, în vreme ce din priviri cerceta cadavrele.

Era aproape unsprezece și jumătate seara. Tammy Sue, blondă, cu osatură fragilă, era îmbrăcată de culcare, într-o pijama de bumbac bleumarin. Perkins, care după toate aparențele număra cel puțin vreo douăzeci de ani mai mult decât ea, era un tip vânos și pântecos. Nu purta decât o pereche de boxeri.

– Au alarmă. Cineva dinăuntru a declanșat alarma. Am trimis un om la fața locului la nouă minute după ce am primit anunțul. Când am ajuns erau morți. Eigel se opri și îl privi provocator pe Sam, care se uita de jur împrejur după cartușe. Nu era nici unul

vizibil în apropiere. De ce naiba să-ți spun dumitale lucrurile asteluia? continuă el.

Din nou atitudinea insolentă, dar Sam nu avea nici acum chef de înfruntări.

Îi îndcă îți sunt simpatic.

Eigel se aprinse la față de-ai fi zis că face apoplexie. Ignorându-l, Sam se uită prin cameră.

Erau mai multe căi prin care ucigașul ar fi putut pătrunde: ușa din față, ușa mai mică, cu arcadă, care dădea în bucătărie, pe care venise șeriful, și ușa glisantă dinspre curtea interioară, de pe perețele sudic.

Wynne scoase din buzunar un aparat de fotografiat digital, minuscul, și începu să facă poze. Între timp, Sam se îndreptă spre bucătărie.

- Ce te-ai apucat să faci? Cu colțul ochiului, Sam vedea că Eigel se uita când la unul, când la celălalt. Aici nu e zona voastră de competență. Cazul ăsta e al nostru.

Sam se opri și-l fixă pe Eigel cu privirea.

- Ai ridicat bariere pe drum? Cam așa, la câte opt kilometri în fiecare direcție, accesul spre autostradă blocat, filtru de control pentru mașini, te-ai organizat așa?

- Nu-mi spune mie cum să-mi fac treaba.

- Înțeleg că răspunsul e nu.

Deodată, mai mulți oameni dădură buzna în camera cea mare dinspre holul din față - câțiva infirmieri care aduceau două târgi mulate, făcând o hărmălaie teribilă.

- Pune pe cineva la ușă! se întoarse Eigel și lătră un ordin către ofițerul slăbănog din colț. Să nu mai intre nimeni aici decât cu permisiunea mea, ați înțeles?

- Da, să trăiți! Puștiul se repezi la ușă.

Urmărindu-l cu privirea, Sam văzu că ușa din față, care fusese doar puțin întredeschisă când el și Wynne intraseră pe ea cu câteva momente mai devreme, era acum larg căscată. Dincolo de ea, se vedea ambulanța, oprită lângă cele două mașini de poliție pe care le găsisese parcate pe alee când el și Wynne trăsese și ei automobilul. Luminile albastre ale sirenei ambulanței luminau în noapte. În capătul curții din față, mică și îngrijită, tocmai sosea o

mașină de televiziune; curtea era luată cu asalt de o mulțime de oameni.

Wynne veni lângă el, băgându-și aparatul foto în buzunar.

– Hei, cel puțin de data asta am ajuns imediat după el.

– Mda.

Sam privi cum câțiva ofițeri de ai șerifului începeau să lipească bandă pe covor, ca să marcheze pozițiile cadavrelor. Un tip în costum – Sam deduse că era legistul – îngenunche lângă Tammy Sue, ridicându-i cu grijă o șuviță lungă de păr oxigenat de pe față. Chiar și moartă, era o femeie frumoasă. Așa cum se așteptau, tâmpla dreaptă îi era decorată cu o pereche de găuri negre zemuinde, de mărimea unor monede.

Fusese împușcată de două ori în cap, ca și toți ceilalți. După cum arătau rănilor, se trăsesese direct, de la mică distanță.

Un val de epuizare îl lovi atât de puternic, încât aproape se clătină pe picioare. Șaptezeci și două de ore fără somn, șaptezeci și două de ore de cursă contra cronometru – și uite cum se termină.

Din nou.

– Hai să mergem, îi spuse lui Wynne, fără vlagă. Putem lua tot ce mai avem nevoie mâine.

Sam se îndreptă spre ușă, ridicând o mână către șerif, în semn de rămas-bun. Wynne îl urmă. Afară, gălăgia și agitația, pe lângă luminile stroboscopice ale ambulanței, atrăseseră vecini de pe la casele din apropiere.

Pe peluzele alăturate se strâneau grupuri de oameni, în vreme ce echipa de televiziune se repezea spre casă.

Era o căldură înăbușitoare, ca în saună, chiar și la acea oră din noapte. Sam pășea pe peluză, către automobilul lor închiriat, marca Sentra, și trăgea adânc aer în piept. Apoi, oprindu-se brusc, îl aruncă o privire lui Wynne și spuse:

– Se uită la noi. Știi asta, nu-i așa? Nemernicul e pe aici pe unde va și se uită la noi. Îl simt.

– Sam... începu Wynne, iar Sam înțelese că urma să i se țină predica numărul 257 – cea despre cum să nu te implici personal în nici un caz.

Da, numai că asta *este* personal, ar fi vrut Sam să-i reamintească. Dar înainte să poată rosti cuvintele, telefonul mobil începu să-l

„Inima îi sări în piept. Scotoci prin buzunar să-și scoată telefonul și dintr-odată oboseala îl părăsi.

„Eroare“ se citea pe ecranul telefonului la rubrica identitatea apelantului. Deschise aparatul și tot corpul îi înțepeni.

– McCabe, mârâi în receptor.

– Aproape, dar fără trabuc. El era – descrieratul care tocmai îi lăchidase pe Wendell și Tammy Sue, care mai lovise cel puțin de trei ori înainte, din câte știa Sam, care îi târa, pe el și pe echipa lui, într-o cursă criminală după potcoave de cai morți, începută cu uciderea unui judecător federal pensionat în Richmond, cu trei săptămâni mai devreme, și înainta spre sud-vest, pe o traiectorie care urmărea frontiera. Vocea era disimulată electronic, ca de obicei, dar Sam o cunoștea de-acum mai bine decât propriul său glas.

– Unde ești, nenorocitul?

Singurul răspuns fu un chicotit.

– Ești pregătit pentru indiciul următor?

– Nu vreau decât să mă ajuți să înțeleg, zise Sam, în încercarea disperată de a-l ține cât mai mult la telefon. De ce? Ce vrei? Care este rostul...

– Iar începem, zise vocea. Pe unde o fi Madeline?

– Uite ce este, începu Sam.

Dar nu mai avea nici un rost. Telefonul murise. Oricum ar fi fost individul, prost nu era. Știa că încercau să-i dea de urmă, după cum știa și că-l înregistrau. Bodoșănind o înjurătură, Sam apăsa un buton.

– M-ai sunat, șefule? răspunse Gardner.

Expertul tehnic din echipa lui Sam se afla la hotelul Comfort Inn, aproape de șoseaua I-264, care le servea drept sediu local temporar.

– Ai auzit?

– Da.

– Ai reușit ceva?

– La asta lucrez. Dar mă îndoiesc. Probabil că folosește o cartelă telefonică preplătită, la fel ca înainte.

– Iar ne-a luat-o înainte. Avem încă doi morți. Vocea lui Sam era sumbră. Ia legătura cu autoritățile locale, te rog. Vezi dacă pot pune bariere pe șosele în jurul perimetrului, să spunem la distan-

ță de opt kilometri. M-aș ocupa eu de asta, dar șeful de-aici nu pare să mă simpatizeze prea tare.

– Ei, la asta chiar nu m-aș fi așteptat, chicoti Gardner.

– Ești o scumpă, ca întotdeauna, zise Sam, acru, și închise telefonul.

Wynne îl privea încordat, încruntat, cu ochii mijiiți.

– Madeline, spuse Sam. Oboseala îi reveni brusc, doborâtoare. De data asta vânează o femeie pe nume Madeline.

Se îndreptară spre mașină și intrară fără să mai spună nici un cuvânt. La urma urmelor, ce-ar mai fi fost de spus? Dacă schema se păstra, aveau exact șapte zile să afle cine era această Madeline și să ajungă la ea înaintea ucigașului.

Joi, 14 august

OK, admitea că îi era frică de întuneric. Maddie Fitzgerald știa că era o prostie, dar nu avea încotro. Stătea întinsă în patul camerei ei de hotel, fără să-și fi tras cu totul mâna de pe veioza pe care tocmai o stinsese, și simțea cum tremurâ de parcă tocmai se aruncase cu capul înainte într-un bazin cu apă înghețată.

– Hai, că ești jalnică, zise ea cu voce tare. Ești la etajul douăzeci, pentru numele lui Dumnezeu. Nu intră nimeni pe fereastră. Ușa e încuiată. Ești mai în siguranță aici decât acasă.

Dar nu avea nici un efect. Nu-i era de nici un folos să facă pe curajoasă, după cum nici logica nu-i era de nici un folos. Nu putea decât să transpire și să îndure. Inspiră adânc și închise ochii. I se păru dintr-odată că bâzâitul continuu al aparatului de aer condiționat de sub fereastră se transformă în uruitul asurzitor al unui camion cu optsprezece roți care trecea pe lângă patul ei. Patul în sine era uriaș. Ghemuită în partea cea mai apropiată de fereastră, se simțea din ce în ce mai mică și mai vulnerabilă. Ceea ce era ridicol. Avea un metru șaptezeci și cincizeci și șapte de kilograme bine repartizate, era o femeie de afaceri deșteaptă, competentă, de douăzeci și nouă de ani, care în curând avea să cunoască un succes masiv. Și totuși stătea acolo, cu inima săltându-i ca un ring de dans plin de adolescenți hiperactivi, pur și simplu pentru că stinsese veioza de la capătul patului.

Maddie se răsuci, scrâșni din dinți și începu să numere în gând până la o sută. O cuprinse disperarea. Oare n-avea să se elibereze de spectrul care o hăituisese în ultimii șapte ani? Avea să retrăiască noaptea aceea de fiecare dată când încerca să adoarmă singură pe întuneric? Visele ei aveau să fie bânuite veșnic de sunetul...

Strident ca o sirenă, un țuit despică întunericul chiar lângă capul ei.

Trecură câteva secunde înainte ca Maddie să-și dea seama că suna telefonul. Se adună de pe tavan, răsuflă adânc, să se liniștească, întinse mâna spre veioză, bâjbâi după întrerupător – oh, lumina, binecuvântată lumină! – și ridică receptorul.

– Alo?

– Te-am trezit?

Jon. Aproape făcuse stop cardiac.

– Nu, nici nu dormeam. Se ridică în capul oaselor în pat.

– Nici eu. Ce-ar fi să ne ținem unul altuia de urât?

Mai-mai că-l vedea cum zâmbește prin telefon. Jon Carter era un tip arătos, blond, cu ochi albaștri, înalt și bine făcut, care emana farmec. Era unul dintre motivele pentru care îl ținea angajat.

– Nici o șansă.

Vocea ei era caustică. Desigur, faptul că el încă îi făcea avansuri în mod regulat, în ciuda faptului că situația se schimbasese și ea devenise patronul lui, nu era deloc în avantajul lui.

Bărbatul oftă.

– Ești o dură, îți dai seama de asta, nu?

– Crede-mă, din cauza asta nici nu dorm noaptea. Bătăile inimii îi reveniseră aproape la normal. Ce voiai? continuă ea.

– Mi-a venit o idee: poate ar fi bine să o băgăm pe doamna Brehmer în spotul publicitar. Să fie imaginea la mâncarea pentru animale Brehmer, sau ceva de genul ăsta.

– Are nouăzeci de ani și arată de parcă ar fi murit acum zece.

Din nou, îl simți cum zâmbește.

– Ce vrei de fapt să spui?

Nu era mai puțin adevărat că doamna Brehmer avea o avere cam de nouăzeci de miliarde, iar venitul anual depășea zece milioane. Numai gândul la această sumă o făcea pe Maddie să saliveze. Tânăra își pusese la bătaie toate economiile ei când cumpăra-

ne Creative Partners, firma pentru care lucra, ca și Jon, când aceasta ajunsese pe marginea prăpastiei, în urmă cu un an și jumătate. Din păcate, firma nu mergea nici acum ceas din punct de vedere financiar. Dacă nu avea să se întâmple ceva salvator în curând, Creative Partners avea să se ducă de râpă, iar de data asta și ea avea să împărtășească aceeași soartă.

Maddie se gândea.

– Am putea s-o punem într-un balansoar, îmbrăcată în rochie lungă, neagră, să arate ceva de genul tabloului *Mama* al lui Whistler. Luăm un cadru amplu cu ea, fără s-o punem să spună nimic. Ar putea fi un fel de logo al firmei.

– Exact. Îi punem o turmă de animale în jur. Pisici lungite pe spătarul scaunului, câini la picioare.

– N-ar strica să facem o tentativă.

Maddie își sprijini receptorul de umăr și întinse mâna după blocnotesul și creionul asigurate de hotel, lângă telefon. Din câteva linii desenă o schiță rapidă a doamnei Brehmer pe post de logo, apoi o examinează cu un ochi critic.

– Ar putea să meargă, admise ea.

– Vrei să vin sus să facem ceva împreună?

– Nu. Maddie aruncă o privire la ceasul de lângă pat. Nu era încă miezul nopții. Întâlnirea e abia la zece, continuă ea. Ce-ar fi să ne întâlnim la șapte și jumătate? Am avea timp să punem totul la punct.

– Cum spui tu, șefa.

– Culcă-te.

Vocea lui Maddie suna aspru, dar asta pentru că apelativul „șefa” era încă destul de proaspăt ca să-i provoace un mic fior cu furnicături, așa că simți nevoia să adauge:

– Apropo, Jon, bună idee.

– Mă străduiesc. Hei, dacă te răzgândești, mă găsești cu două etaje mai jos.

– Noapte bună, Jon.

Maddie închise telefonul. Preț de o clipă se uită fix la schița pe care o făcuse, și în minte începură să-i umble tot felul de modalități de a o include pe Joan Brehmer în campania publicitară pe care voiau să o inițieze. Bătrâna văduvă era încă suficient de im-

plicată în firma pe care o întemeiase soțul ei în St Louis, cu cinci-zece de ani înainte ca reprezentanții de la Creative Partners să fie nevoiți să zboare la New Orleans, unde doamna Brehmer stătea acum aproape tot timpul, ca să-și prezinte personal ideile. Dat fiind faptul că bătrâna doamnă era atât de legată de firmă, poate că includerea ei în spot ar fi fost soluția cea mai bună. Poate că avea să fie chiar factorul decisiv pentru primirea contractului.

Maddie puse la loc pe noptieră blocnotesul și creionul, apoi se încruntă la veioză. Își vedea chipul reflectat în piciorul de alamă lucios al acesteia: părul de culoarea cafelei, lung până sub urechi, umerii zvelfți, goi, cu excepția breteluțelor cămășii de noapte pe care o purta, fața cu maxilare pătrătoase și pomeți înalți, ochii căprui cu gene întunecate, care se uitau drept la ea.

Arăta frământată. Și obosită. Lui Maddie aproape că-i veni să râdă. Ce mai noutate! De la o vreme, asta scria pe fruntea ei, frământată și obosită. Dar în cazul în care Creative Partners reușeau să obțină aprobarea doamnei Brehmer...

Combaterea fobiei trebuia să mai aștepte. Adevărul era că ea, ca să poată dormi, avea nevoie de lumină. Dar veioza era prea puternică. Se strecură din pat și lipăi în picioarele goale până la baie. Aprinse lumina și trase ușa, astfel încât abia dacă mai rămase întredeschisă de un deget. Apoi, tremurând, pentru că trecuse chiar prin jetul de aer înghețat care sufla din aparatul de aer condiționat, cedă în fața ultimei tentații și se opri la debara ca să-l extragă din valiza de pe podea pe Fudgie, anticul cățel de pluș cu urechile clăpăuge, singura amintire care supraviețuise din copilăria ei irosită. Îl înșfăcă și se aruncă înapoi în pat, își trase pătura până sub gât, și, cu Fudgie vârât sub bărbie, stinse veioza.

Ahh. Dăra luminoasă din baie îi dădea exact atâta lumină câtă avea nevoie. Se cuibări cu capul în perne, cât mai adânc. Dintr-o dată, patul i se părea confortabil. Chiar și bâzâitul aparatului de aer condiționat devenise familiar acum. Teama se ascunsese târșit în cele mai îndepărtate cotloane ale subconștientului ei, iar prin minte i se perindau diverse imagini cu doamna Brehmer.

O treziră bătaile puternice ale inimii. Cel puțin așa a crezut la început, când și-a venit în fire, după minute sau ore, nu-și dădea seama. Clipea amețită, încercând să-și dea seama ce se petrece, își

simțea pulsul galopând și nodul din adâncul stomacului care-i spusese că avusese un coșmar.

Încă un coșmar. Partea bună, se gândi ea, era că nu mai visase nimic de mult timp. Trecuse mai bine de un an.

Camera era cufundată în întuneric. Lumina din baie era stinsă.

Când își dădu seama de acest lucru, Maddie tresări violent, ca lovită în moalele capului: *lumina din baie era stinsă*. Dacă nu cumva era vorba de o pană de curent, cineva o stinsese. Stai puțin, o tempera rațiunea. Poate s-a ars becul, sau a fost un scurtcircuit.

În camera ei era ceva. Ceva care ieșea din coridorul îngust dintre baia din stânga și debaraua cu șirul de dulapuri de pe partea dreaptă și înainta spre pat. De văzut, Maddie nu-l vedea; în cameră domnea un întuneric adânc. Nici de auzit nu-l auzea: aerul condiționat făcea prea mult zgomot. Dar îl simțea.

Hotărî instantaneu să se miște și alunecă jos din pat pe o parte, cât de încet era în stare, recunoscătoare acum aparatului de aer condiționat pentru zgomotul care îi acoperea mișcarea. Cum stătea lipită pe burtă pe mocheta cu iz de mucegai, își dădu seama că nu are unde să se ducă. Peretele cu fereastra era la distanță de vreo treizeci de centimetri la stânga ei, iar în dreapta dădu cu mâna de podiumul acoperit de mochetă pe care se sprijinea patul. Inima îi mai bătu de câteva ori înainte să înțeleagă întreaga oroadă a situației în care se găsea. Era prinsă în capcană. Singura cale de ieșire era ușa, dar intrusul se afla între ea și ușă.

Unde era? Toate simțurile erau în alertă maximă, dar întunericul era impenetrabil. La fel de imposibil era să audă ceva, din cauza aerului condiționat. Degetele, care încă cercetau bariera aspră de mochetă care o împiedicase să pună în aplicare ceea ce-i dictase instinctul în primă instanță, și anume să se ascundă sub pat, dădură peste un bețișor neted din lemn: era creionul cu care desena se mai devreme. Falangele se încheștară convulsiv în jurul lui.

În întuneric licări un fir de lumină. Se uită în sus și privirea i se dilată pe un punct lucitor de lumină care se reflecta în piciorul veiozei. Intrusul aprinsese o lanternă minusculă, a cărei luminiță se mișca pe deasupra patului. Stomacul i se încheștă. Mișcă-te, își spuse. Își strânse picioarele și se ghemui cât putu mai jos, adunându-se la piciorul patului.

Lumina se stinse. Nu putea fi un semn bun.

Buf. Buf.

Patul se cutremură de două ori, scurt, una după cealaltă. Maddie tresări spasmodic și fu cât pe ce să scoată un țipăt de surprindere. Pulsul îi bubuia; se împinse cu spatele până ajunse la perete. Zgomotele o făcuseră să se gândească la un pumn care izbea cu putere în saltea. O dată. De două ori.

Apoi, cu o bruscă și glacială certitudine, își dădu seama că sunetele nu erau de pumn. Mirosul acru care-i ajunse la nări vorbea de la sine: era o armă. Un pistol cu amortizor.

Teroarea cruntă amenința să-i transforme mușchii în gelatină.

Raza lanternei despică din nou bezna, făcând rotocoale peste pat. Maddie se trezi că se holbează cu groază la mormanul de pături și cearșafuri. Lumina se concentră pe perna unde numai cu câteva clipe mai devreme se odihnise capul ei. Deasupra cuverturii mototolite se zărea un smoc ciocolatiu, în care tânăra recunoscuse urechea lui Fudgie. Într-o străfulgerare, Maddie își dădu seama că pistolarul, oricine ar fi fost el, confundase smocul acela cu vârful capului ei. Și în el trăsesese.

Orice urmă de gândire rațională îi zbură din minte când zări o mână cu mânășă neagră care se întinse să tragă pătura.

Fugi!

Se catapultă împingându-se din perete și se aruncă înspre firșorul de lumină care abia se strecura pe sub ușă.

– Hei!

Era exclamația surprinsă a unui bărbat. Acum că nu mai era cazul să se ascundă, Maddie țipă cât o țineau puterile, în vreme ce luminița lanternei făcu un arc prin aer încercând să-i urmărească fuga. În spatele ei auzi o mișcare precipitată. Era la ușă. Degetele disperate dădură peste metalul neted, rece: clanța. O cuprinse cu palma.

O mână vânjoasă o apucă de umăr și o smuci înapoi. Maddie zbieră ca din gură de șarpe, răsucindu-se și zbătându-se.

– Ajutor! *Ajutor!*

Țipetele erau încă suspendate în aer când bărbatul o izbi de perete. Mâna înmănușată care îi cuprinse gâtul o reduse brutal la tăcere și o ținui locului. Instinctiv, se agăță cu degetele de mână

care o sufoca și atunci își aminti de creion – arma ei – pe care îl aruncă alunecând și căzând pe jos.

Dumnezeule! Ungھیile zgâriau neputincioase pielea, apoi reușiră să se înfigă în carnea vulnerabilă de la încheietura mâinii.

Pumnul înmănușat o izbi cu putere în obrazul drept.

- Dacă mă mai zgârii, îți tai gâtul.

Ochii i se umplură de lacrimi. Durerea îi ardea obrazul lovit. Nu putea să respire. Bărbatul își încleștă strânsoarea și se apropie mult, strivind-o cu tot corpul. Mâna i se lăți pe gâtul ei. Simțea durerea invadând-o. Dar durerea nu era nimic pe lângă valul de spaimă care creștea în ea.

Bărbatul își schimbă poziția și Maddie îi simți mâna liberă cum se mișca după ceva. Își căuta arma?

- Am b-b-bani în geantă, făcu ea o încercare disperată.

Vocea îi suna răgușit. Aruncă o privire scurtă într-o parte și constată că ușa era închisă, la vreun metru distanță.

- Nu mă interesează banii tăi.

Ridică mâna și i-o apăsă pe gură. Mirosea a cauciuc și banda lipicioasă îi strivi buzele – bandă adezivă. Zguduită de groază, își dădu seama că îi lipește bandă pe gură, să nu țipe. În momentul acela Maddie înțelese că bărbatul voia să o omoare.

O lumină luci brusc pe fața ei: aprinsese lanterna. Preț de câteva bătăi de inimă lăsă lumina să se joace pe chipul tinerei, fără să lăcească nimic altceva. Părea că o privește. Când lumina se stinse, un cântecet scăpă din gâtul lui Maddie.

- Ți-e frică? În vocea lui șoptită se distingea o notă de plăcere. Ai și de ce, continuă, cu glasul aspru. În genunchi!

Mâna lui se strânse din nou în jurul gâtului ei, forțând-o să se lase în jos. Nici nu era nevoie de prea mult efort. Genunchii fetei se îndoiră.

Era năucită, dezorientată. Mocheta era tare și aspră. Desfăcu palmele, ca să-și susțină greutatea.

- Să nu scoți un sunet.

Era în spatele ei, aplecat peste ea, iar mâna lui îi apăsa ceafa încovoiată, împingând-o cu fața spre mocheta. Palmele fetei alunecară câțiva centimetri.

Te rog, Doamne, te implor! Obrazul atinse plasticul prăfos al mo-

chetei, dar degetele dădură peste creion. Instinctiv, pumnul i se încheștă în jurul lui, cum se agață disperatul de un fir de pai.

– Stai nemișcată, șopti bărbatul, aplecându-se mai aproape.

Se auzi un sunet metalic, abia sesizabil. Maddie își imaginează mișcările: acum potrivea arma să tragă. Străpunsă ca de un curent electric, făcu ultima încercare, tot ce mai era în stare să facă. Ridică și împinse creionul în spate: simți cum acesta pătrunde în ceva consistent, ceva care o făcu să se gândească la o furculiță care intră într-o bucată de carne.

Bărbatul urlă și căzu pe spate.

Într-o secundă, era liberă. Se aruncă în picioare și se lansă spre ușă, se repezi la clanță cu amândouă mâinile și o smuci cu toată forța de care era capabilă. Ușa se deschise. Cu ultimul dram de putere care-i mai rămăsese, sări pe coridor. Cu coada ochiului văzu în fugă peste umăr că bărbatul o urma deja, o umbră uriașă, terifiantă.

Smulse banda adezivă de pe gură și urlă să trezească și morții.

Vineri, 15 august

Ce naiba are fata asta în comun cu ceilalți? murmură Sam, mai mult pentru el însuși.

Cu mâinile îndesate în buzunarele din față ale blugilor, clocoțind de sentimentul de frustrare, stătea într-un hol din morga din New Orleans și se uita printr-o fereastră de plexiglas cum medicul legist practica o primă tăietură în formă de Y în cadavrul lui Madeline Fitzgerald.

De data asta trecuse ceva timp până ce el și Wynne ajunseseră la locul crimei – un hotel Holiday Inn Express – chiar când corpul neînsuflețit era încărcat în duba legistului ca să fie dus la morgă.

– Ar putea să fie orice. Sau nimic. Te-ai gândit la asta vreodată? Poate că-și alege victimele pur și simplu la întâmplare. Poate că se joacă cu noi.

Wynne stătea lângă el, sprijinit de peretele de ciment bej șters, fără să se uite pe fereastră.

– Ceva trebuie să fie.

– Până acum n-am dat peste nimic, zise Wynne.

Sam făcu o grimasă. Wynne avea dreptate. În ciuda scotoceliilor neîntrerupte în informațiile despre viața fiecărei victime, nu descoperiseră nici o legătură între ele.

– Există o legătură și o s-o găsim și o să-l prindem. Mai devreme sau mai târziu o să facă o greșală.

– Sper să se grăbească. Nu de alta, da' cazul ăsta își cam pierde farmecul.

Sam mormăi că e de acord. Își petrecuseră ultima săptămână scormonind peste tot în țară după victimă, disecând fiecare indiciu pe care criminalul îl menționase la telefon. Al doilea indiclu, Peyton, se dovedise a fi o parte din denumirea străzii unde se afla hotelul. Al treilea, Fitzgerald, numele de familie al femeii. Al patrulea era în legătură cu hotelul: *holiday*. Al cincilea, transmis cu doar câteva ore înainte ca victima să fie ucisă, era *no*. Inițialele orașului New Orleans.

Indiciile fuseseră suficiente, odată procesate, ca să reușească să pună cap la cap piesele din puzzle și s-o găsească pe femeie. Dar nu fuseseră de ajuns ca să reușească s-o găsească încă în viață.

– Fostul soț iese din discuție?

– Până acum, da.

Wynne scoase un sunet de dezgust, cu voce înăbușită.

– Deci, practic, nu avem nimic.

– Cam așa ceva.

În spatele peretelui transparent, legistul desfăcea pielea din jurul inciziei. Singura leziune importantă fusese la capul victimei. Sam fusese de față la prima inspecție atentă a specialistului, care confirmase acest lucru. Ca și celelalte victime, fusese lichidată cu două împușcături precise în tâmpile.

– Am nevoie de o gură de aer, zise Wynne.

Sam îl privi și constată că Wynne se uita acum la autopsia aflată în plină desfășurare. Fața i se făcuse ca varul, iar buzele se crispaseră. Înainte ca Sam să-i poată răspunde, zdrahonul se întoarse pe călcâie și o luă în lungul coridorului.

Sam își mută privirea înapoi la trupul de pe masa de metal, urmări procedurile timp de alte câteva minute, apoi renunță. Oricât s-ar fi uitat, nu avea să afle nimic nou.

Adevărul era că, de oboseală, nici nu mai putea sta în picioare, ca să nu mai vorbim de gândit. Ceea ce îl irita teribil era faptul că ucigașul nu-l mai contactase de la telefonul cu ultimul indiciu. Până acum, șablonul fusese clar: mai întâi un nume parțial, anunțat la scurt timp după ce ajungeau la locul crimei anterioare. Urmau două sau trei indicii, care își dezvăluiau înțelesul doar anali-

te retrospectiv. În cele din urmă, întotdeauna ultima, o aluzie la micle oraşului, cu doar câteva ore înainte ca următoarea crimă să aibă loc. Până în prezent, ucigaşul marcase. Scorul era sumbru: 11 0, Nemernicul descreierat 6.

În acest ultim caz ajunseseră cu mai bine de două ore în urma ucigaşului. Sam abia apucase să arunce o privire victimei pe care o văzuse de la locul faptei, suficient cât să-şi dea seama că era femeie, tânără, atrăgătoare şi moartă. Scena crimei era camera ei de hotel. După toate aparenţele, atacul avusese loc în vreme ce ea dormea.

Dar care era motivul? Sam nu suporta să admită că nu avea nici cea mai vagă idee. Ucigaşul luase legătura cu el ultima dată cu peste paisprezece ore în urmă. Ce era diferit la această crimă? De ce nu-l contactase făptaşul după schema cunoscută deja?

Sam se întoarse pe călcâie şi plecă să-l caute pe Wynne. Îl găsi afară, în stânga uşii din sticlă sablată, sprijinindu-se de zidul înmăscat în ipsos murdar al clădirii cu patru etaje. Morga se afla într-o zonă sărăcăcioasă, plină de prăvălioare şi restaurante cu specific naţional diferit, chiar la capătul străzii Canal. În momentul în care ieşise din raza de acţiune a aerului condiţionat, zăpuşeala se înfăşurase peste faţa lui Sam ca un prosop fierbinte. Wynne stătea cu braţele încrucişate peste pieptul lui solid, cu capul plecat şi ochii închişi. Gura munea de zor la mestecat gumă.

– Ți-e bine? întrebă Sam, cercetându-l.

Wynne dădu încet din cap, numai o dată, în semn că da. Totuşi Sam continuă să-l examineze cu un ochi sceptic. Fruntea lui Wynne era plină de broboane de sudoare, era aprins la față, iar părul blond, ondulat, i se încreţise de căldură de ajunsese să semească cu un burete de sârmă arămiu. Aşa cum arăta, Wynne nu era tocmai imaginea-emblemă a ofiţerului FBI ţanţoş şi ferchezuit, ca să ne exprimăm elegant.

Deschise un ochi împăienjenit şi spuse:

– Îmi arde buza după o țigară. Rău de tot.

– Mestecă la guma aia.

– Degeaba.

Țârâitul strident al telefonului mobil al lui Sam îi întrerupse brusc. Acesta vârî o mână în buzunarul blugilor, scoase smucit telefonul şi se uită la el. Pe ecran apărea un număr.

– Zi, răspunse el.

– E ceva ciudat, o auzi pe Gardner în ureche. Am descoperit o altă Madeline Fitzgerald. Atacată în noaptea trecută în același hotel.

– Ce?

– Cum auzi. Numai că asta a supraviețuit. A fost înregistrată la camera de gardă a spitalului Norton la trei și douăzeci de minute din mineața, cu leziuni nespecificate, a primit tratament și i-au dat drumul.

– Și noi abia acum aflăm chestia asta?

– Hei, nu-i vina mea. Se pare că a dus-o un prieten cu mașina la spital. Paza hotelului a anunțat poliția și ei ne-au sunat pe noi. Acum zece minute.

Sam trase adânc aer în piept.

– Unde e acum?

– Acum cinspe minute a luat un taxi din fața hotelului. Șoferul a dus-o la clădirea Hepburn. Pe strada Broadway, numărul 136.

– Gardner, a mea ești! zise Sam și închise pe replica insolentă „poate în altă viață, draguțule“, care îi suna cu ecou în urechi.

Da, o durea gâtul. Da, era lovită, suferindă și înspăimântată. Da, trebuia să funcționeze după numai vreo două ore de somn. Vino-ți în fire și treci peste asta, își spuse Maddie cu înverșunare, spălându-se pe mâini în toaleta doamnelor de la etajul întâi din clădirea Hepburn. Avea să se gândească la ce se întâmplase mai târziu, după ce prezentarea avea să ia sfârșit.

Maddie trase adânc aer în piept. Jon încercase deja să amâne întâlnirea, dar fără succes. Cei din personalul doamnei Brehmer spuseseră clar că întâlnirea fie avea să se țină la ora zece dimineața astăzi, conform programării, fie nu mai avea să se țină deloc. Cuvântul de ordine al doamnei Brehmer era încrederea, îl informase Susan Allen, asistenta personală a bătrânei, cerându-și parcă scuze.

Numele nostru este Încredere, se gândi Maddie, închizând robinetele și ștergându-se pe mâini cu un prosop de hârtie. Spectacolul trebuie să continue, și așa mai departe. Întotdeauna fusese capabilă să separe lucrurile, și avea să le separe și de data asta.

Anunță o ultimă privire în oglindă, examinându-se. Părul prins la spate, cu un aspect oficial, era mai atent netezit decât de obicei. Linia vineție de pe obraz fusese camuflată artistic cu fond de ten și fund de obraz, astfel încât era, practic, invizibilă. Costumul crem de în, cu fusta suplă, lungă până la genunchi, era cât se poate de conservator. Singura notă discordantă în acest ansamblu temperat era rșarfa de mătase în nuanțe vii de galben și albastru, pe care o luase în mare grabă de la magazinul de cadouri al hotelului și pe care o înfășurase în jurul gâtului ca să-i ascundă contuzia urâtă, roșie, care-i desfigura partea din față a gâtului.

„Noaptea trecută cineva a încercat să mă omoare.“

Maddie simți un fior rece pe șira spinării, dar se strădui să alunge gândul rău în sertarul minții pe care era eticheta „la asta o mă gândesc mai târziu“. Hotărâtă să nu se dea în ruptul capului bătută, își ridică servieta și ieși din toaletă.

Jon stătea tot acolo unde îl lăsase, în mijlocul unui grup agitat de oameni îmbrăcați în costume, care așteptau în fața șirului de lifuri cu uși lucioase de alamă; era la fel de arătos ca întotdeauna, în costum bleumarin, cămașă albă și cravată de un roșu viu. Îi zâmbi când se îndreptă spre el, cu tocurile ei decente de cinci centimetri, care făceau un zgomot sacadat pe podeaua din mozaic. Clădirea Hepburn era un zgârie-nori de cincizeci de etaje, amplasat în mijlocul uneia dintre cele mai aglomerate străzi comerciale din New Orleans.

Astăzi era de-a dreptul înghesuială în holul din marmură maro de la intrare, iar coada la biroul de pază, unde vizitatorii erau rugați să semneze de intrare, se lungea văzând cu ochii. Doi bărbați, cu un aspect destul de neglijent într-un mediu atât de elegant, stăteau sprijiniți peste teigheaua biroului și păreau să țină în loc procedura, angajați într-un dialog aprins cu paznicul în uniformă din spatele biroului.

Chiar când Maddie îi observă, paznicul își ridică privirea și se uită în jur. Probabil că tânăra făcuse o mișcare care atrăsese atenția, căci, brusc, omul își fixă ochii asupra ei.

– Uite-acolo, îl auzi Maddie, și, spre surprinderea ei, se trezi arătată cu degetul.

Bărbații care vorbiseră cu paznicul urmăriră cu privirea direc-

ția degetului și ochii lor poposiră asupra ei. Cum stăteau aplecați peste birou, se îndreptară și o luară hotărâți în direcția ei.

„Nu cumva unul din ei o fi bărbatul din cameră?”

La gândul acesta, Maddie fu cuprinsă brusc de amețală.

Erau doi bărbați bine clădiți, dar cel blond în cămașă hawaiiană tipătoare și pantaloni scurți mototoliți era cu câțiva centimetri mai înalt și mai gras, și, cu toate că se mișca repede, era cu câțiva pași în urma tipului brunet în blugi. Acesta nu era gras, hotărât lucru. Era solid și arăta a om aspru.

O izbi ceva în felul în care se mișcau. „Sunt polițiști”, se gândi ea. „Un soi de polițiști.”

Unul dintre lifturi își anunță sosirea cu un *ding*. Maddie se răsuți pe călcăie și o porni către lift.

– La fix, zise Jon, privind-o peste umăr.

Câțiva pași rapizi și ajunsese imediat în spatele lui. Era limpede că el nu știa nimic despre ce se petrecea în fundal. Prins în îmbulzeala oamenilor care se împingeau în lift, Jon se opri polticos ca să le permită la două doamne mai în vârstă să treacă înaintea lui.

Mai repede, mai repede, mai repede. Ca un refren, îndemnul răsună presant în mintea lui Maddie.

În sfârșit, Jon se mișcă, apoi se întoarse către ea, dându-se puțin în spate ca să-i facă loc în fața lui. În graba de a intra în lift, Maddie își agăță colțul servietei în ușă și fu obligată să se oprească s-o desprindă. Chiar când era pe punctul de a păși în lift, simți cum, din spate, o mână o apucă de braț.

– Madeline Fitzgerald? întrebă o voce joasă, cu accent sudic.

– Hei! strigă Jon ferm, dându-și seama ce se întâmplă.

Maddie se răsuți. Cu coada ochiului mai apucă să vadă expresia de surprindere de pe fața lui Jon când ușile liftului se închiseră. Apoi el dispăru pur și simplu, iar ea rămase singură. Cum liftul nu mai era disponibil, toată lumea din jurul ei se împrăstie instantaneu. Toată lumea, cu excepția tipului care o ținea de braț.

– Dă-mi drumul.

Instinctiv, își smuci brațul din strânsoare și se dădu înapoi, până simți pe omoplați răceala pereților de marmură.

– Madeline Fitzgerald? întrebă din nou bărbatul.

Cine întreabă? pară ea întrebarea, conștientă că această reacție era o reminiscență din tinerețe.

Omul se încruntă. Era jumătatea brunetă a perechii de bărbați care o urmăriseră din capătul celălalt al holului. Cel care arăta a fi mai aspru.

- FBI, rosti celălalt, care tocmai ajunsese, gâfâind, la timp să audă întrebarea.

Maddie simți cum i se strânge stomacul. Era mult mai rău decât se așteptase. Tipul își deschise portofelul pe care îl avea deja în mână și îi arăta legitimația.

- Ce doriți? întreabă, cu gura uscată.

Ca și când nu știa. Ca și când nu s-ar fi temut de asta de ani de zile.

- Să vorbim cu dumneavoastră. Tipul brunet făcu un pas către ea. Sunt agentul special Sam McCabe, continuă el. El este agentul special E.P. Wynne. Iar dumneavoastră *sunteți* Madeline Fitzgerald, nu-i așa?

- Da, răspunse ea, și constată, spre propria-i surpriză, că vocea îi suna absolut calm.

Joacă-ți cartea cum trebuie. Aproape că-l auzea pe tatăl ei rostind aceste vorbe. *Nimic nu-i gata decât după ce s-a terminat.*

- Vrem să vă punem câteva întrebări despre ce s-a întâmplat azi-noapte, continuă McCabe. Aveți un minut la dispoziție?

Despre ce s-a întâmplat azi-noapte. Afirmația era atât de neașteptată, încât se simți dezorientată. Simți cum o inundă un val de ușurare. Se dezmetici și clătină negativ din cap.

- Sunt deja în întârziere. În câteva minute am o întâlnire importantă. Și din cauza dumneavoastră am pierdut liftul.

- Scuze, zise tipul cel masiv.

- Vreți să veniți cu noi, vă rog? McCabe o apucă din nou de mână.

- Îmi pare rău, domnule agent special, dar chiar mă grăbesc. Își trase încă o dată brațul din prinsoare. Ce doriți să știți?

McCabe strânse din buze, într-o grimasă de neplăcere fățișă. Mai făcu un pas înainte și zise cu voce joasă:

- Aseară v-ați cazat la Holiday Inn Express pe bulevardul Peyton Place, corect?

– Da.

– Puteți să-mi spuneți ce s-a întâmplat?

– De când îi pasă FBI-ului de chestii din astea?

– De acum, răspunse bărbatul. Vreți să-mi răspundeți la întrebare, vă rog?

Preț de o secundă, privirile lor se înfruntară. Dar Maddie înlădădu seama că modul cel mai sigur de a-l face să o lase în pace este să-i răspundă la întrebări.

– Am fost atacată de un bărbat, în cameră. Înghiți în sec înainte să-și aducă aminte că acest gest îi provoca durere. Uite ce e, am vorbit deja cu poliția. Găsiți totul în raportul lor.

McCabe nu băgă în seamă încercarea ei de a-l expedia.

– La ce oră a avut loc atacul, exact?

– Nu știu. Am adormit după miezul nopții și am ajuns la spital pe la trei și un sfert.

Expresia lui deveni mai concentrată.

– Ați apucat să vă uitați la el?

Un fior o cutremură pe Maddie când își aminti silueta terifiantă a bărbatului.

– Nu.

– Deloc? Haideti, ceva trebuie să fi văzut.

– Nu am văzut nimic, înțelegeți? Era întuneric. Nimic.

Din nou, privirile li se înfruntară. Trecu o bătaie de inimă.

Unde era liftul, unde?

– Don'șoară Fitzgerald...

Ca și când ar fi fost semnalul pe care-l aștepta, liftul sosi, făcând *ding*. Ușile se deschiseră și un șuvoi de oameni se revărsă în hol.

Maddie arboră cel mai expresiv zâmbet din gama „mă bucur că v-am cunoscut”, apoi spuse:

– Știți, chiar trebuie să plec. Cum v-am spus, ar trebui să găsiți tot ce aveți nevoie în raportul poliției.

Cu aceste cuvinte, Maddie se întoarse. Folosindu-și servieta pe post de berbec improvizat, reuși să ajungă la liftul care se golise, înaintea hoardelor care-și așteptau rândul, mai mult sau mai puțin politicos.

Dar fără nici un efect.

– Don’soară Fitzgerald...

McCabe era chiar în spatele ei, urmărind-o până în capătul liftului cu accentul lui sudic tărăgănat, inconfundabil. Liftul se umplu de mulțimea care se împingea, iar Maddie simți cum se încordează. Fii calmă, își porunci ea. Apoi se adresă grupului de oameni:

– Poate cineva să apese pe cincizeci, vă rog?

– Cincizeci. S-a făcut, răspunse un bărbat din față.

Liftul porni în sus. O privire aruncată în cabina aglomerată o încredință că McCabe era singur. Amicul lui supradimensionat nu reușise să se urce. Întoarse capul.

– Mă urmăriți?

– Așa s-ar părea, nu?

Maddie se încruntă.

– Uite ce este, am o întâlnire de afaceri foarte importantă peste șaptesprezece minute, zise ea încet. Ce ar trebui să fac ca să dispăreți din peisaj?

– Vorbiți cu mine, răspunse McCabe, la fel de încet. Cinci minute din timpul dumneavoastră, de atâta am nevoie.

– Bine.

Maddie se uită fix la el. Orice ar fi fost, nu putea să-l lase s-o urmeze la etajul cincizeci, unde domnea Mâncarea Pentru Animale Brehmer. Asta dacă nu voia să-și ia adio de la afacere. Liftul alunecă și se opri la etajul trei, iar ușile se deschisă.

– Bine, haideți, bombăni Maddie.

După ce și ea, și McCabe se revărsară din lift, în spatele lor ușile se închisă. La dreapta, holul se deschidea spre un spațiu care arăta ca un mezanin. Canapele și scaune de piele bej erau grupate în fața unei balustrade metalice lustruite, care ducea jos, spre o zonă deschisă și amplă.

– Pe aici. McCabe o prinse din nou, trăgând-o după el către mezanin.

Maddie își smuci brațul și-l eliberă, continuând să meargă. Deja înregistrase multe informații privind înfățișarea bărbatului. Avea cel puțin un metru optzeci înălțime. Era oacheș, musculos, cu statură puternică, de luptător. Părul îi era negru, neîngrijit, tuns scurt. Bănuia că avea vreo treizeci și cinci de ani.

Merse până la balustradă și abia acolo se întoarse să se uite la ea
– Timpul trece.

Vocea ei era înghețată. Se opri la mai mult de jumătate de metru de el. Așa cum își imaginase, zona de dincolo de balustradă, în spatele lui, era un spațiu deschis, cu vedere la restaurantul de dedesubt. De-a lungul mezaninului, la o distanță mai mare, fuseseră aranjate mese lungi, în fața cărora erau strânși câțiva oameni, concentrați asupra activității care îi reunise acolo. Mai departe era sala de conferințe, în care intrau și ieșeau fără zgomot ospățari cu tăvi încărcate. În aer plutea aromă de cafea.

Maddie inspiră aburii cu nesaț.

– Vreți o cafea? întrebă el.

– Nu, minți ea, strângând din buze.

– Întotdeauna sunteți așa de prietenoasă, sau am eu ghinion?

McCabe se sprijini cu spatele de balustradă, apucând-o cu cămașa o mână de o parte și de cealaltă, la nivelul șoldurilor.

– V-am spus, am o întâlnire. Trebuie să fac o prezentare în - se uită la ceas – cincisprezece minute. Nu am timp.

– Ce fel de prezentare? Cu ce vă ocupați?

Își încrucișă brașele la piept, pregătit parcă să stea toată ziua acolo unde se afla.

– Am o agenție de publicitate, una mică. Ne zbatem s-o scoatem la capăt. Afacerea pe care încerc s-o închei e uriașă. Dacă reușesc, totul se va schimba pentru noi.

– Înțeleg. Cum se numește agenția dumneavoastră?

– Creative Partners.

– Și sunteți singurul proprietar?

– Da.

– Unde are sediul agenția?

– La St Louis.

– Acolo și locuiți?

– Da.

– Și de ce vă aflați la New Orleans?

Ea își mută greutatea pe celălalt picior, dând semne de nerăbdare.

– V-am spus, ca să închei afacerea asta. Noi – asociatul meu și cu mine – am venit ieri cu avionul de la St Louis.

- Cum îl cheamă pe asociat?

- Jon Carter.

- V-ai întâlnit cu cineva la hotel? Poate o rudă care stătea tot acolo? Cineva cu un nume asemănător cu al dumneavoastră?

Maddie se încruntă.

- Nu. Ascultați, discuția asta are vreun sens? Un sunet stins, *ding*, anunță sosirea unui alt lift.

- E posibil. McCabe făcu un semn cuiva din spatele ei.

Maddie se întoarse și văzu un ospătar, care ducea o tavă plină cu un termos de cafea, cești și farfurioare, și farfurii de desert cu fursecuri.

- Eu vreau niște cafea, continuă McCabe. Sunteți sigură că nu vreți și dumneavoastră?

Înainte să-i poată răspunde, ospătarul ajunsese la ei.

- Îmi pui niște cafea, te rog? întrebă McCabe.

Faptul că destinatarii cafelei erau în mod evident participanții la conferință nu părea să-l intereseze.

- Frișcă sau zahăr?

După ce așează tava jos, pe măsuta rotundă de sticlă de lângă cea mai apropiată canapea, ospătarul turnă o ceașcă și i-o înmână lui McCabe, care dăduse din cap negativ la ambele oferte. El luă ceașca, iar ospătarul se uită la Maddie.

- Doriți cafea, domnișoară?

Acum că o dușcă de cofeină era atât de la îndemână, perspectiva era prea ispititoare ca s-o refuze.

- Mulțumesc, îi răspunse ospătarului, punând servieta jos și acceptând o ceașcă.

- Fursecuri? întrebă ospătarul, întinzând tava.

McCabe luă unul. Maddie refuză cu un clătinat cap și luă o înghițitură de cafea.

- Las câteva, în caz că vă răzgândiți, zise ospătarul cu un zâmbet fugar, și puse o farfurie de desert plină ochi cu bunătăți pe masă, după care se îndepărtă.

Maddie mai luă o gură de cafea și se încruntă văzând cum McCabe dădea gata un fursec din două mușcăături rapide. Își așează ceașca pe jumătate golită pe masă.

McCabe își șterse degetele pe un șervețel.

– Spuneți-mi tot ce s-a întâmplat în camera dumneavoastră de hotel noaptea trecută. Toate întâmplările, pas cu pas.

– Bine, zise ea. Am să mai relatez *încă o dată* ce s-a petrecut în camera mea de hotel. După aceea trebuie să plec.

Își împreună palmele, care dintr-odată deveniseră reci, și se uită fix la el.

– Eram în pat, începu ea. Ceva m-a trezit din somn. Mi-am dat seama că e cineva în camera mea. Am alunecat jos din pat. Sau tras două focuri în patul în care, din fericire, eu nu mai eram. Am alergat la ușă. Bărbatul – era un bărbat – m-a prins. M-a izbit de perete, m-a ținut strângându-mă cu mâna de gât, m-a lovit și m-a amenințat că mă omoară dacă scot vreun sunet. Apoi... și Maddie trebui să facă o pauză înainte de a putea să continue. Mi-a lipit bandă adezivă pe gură și m-a obligat să îngenunchez. Am crezut că are să mă împuște. Să mă omoare.

Tânăra fu nevoită să-și încleșteze maxilarele, ca să nu-i tremure vocea. Simțea privirea lui McCabe pe obraz, în timp ce se străduia să-și țină firea.

– Dar ați reușit să scăpați, zise el încet, după o clipă. Cum?

– Aveam un creion. L-am băgat în el. Cred că în picior.

Bărbatul făcu ochii cât cepele.

– I-ați băgat creionul în picior?

Maddie dădu din cap. Numai la amintirea senzației și simțea că amețește.

McCabe își țuguie buzele într-un fluierat tăcut.

– Și apoi ce s-a întâmplat?

Maddie nu reuși să răspundă imediat.

– Mi-a dat drumul, și am reușit să deschid ușa și să ies. Banda adezivă presupun că mi-am smuls-o, pentru că am început să țip. M-a auzit un bărbat dintr-o cameră de pe coridor și a deschis ușa. Am fugit în camera lui și am stat acolo cu el și cu soția lui până a venit paza.

Se opri din nou. Pentru o clipă, McCabe nu spuse nimic. Înma fetei duduia și tot corpul i se răcise. Într-un sfârșit, el întrebă:

– Și unde s-a dus tipul după care v-a atacat?

– La început s-a luat după mine, dar... nu l-am mai văzut după ce am fugit în cealaltă cameră. Nu știu unde s-a dus.

Nu cumva l-ai văzut în holul luminat? Poate ai apucat să-i
vzdeți fața? Cât de puțin?

N-am văzut nimic. Am fugit pur și simplu.

Maddie nu se putea abține. Tremura atât de tare încât se vedea
ochiul liber.

- Vă simțiți bine?

- Da.

În nici un caz nu avea să se prăbușească în fața lui.

- Spui că l-ai înjunghiat cu un creion, zise McCabe.

Maddie confirmă din cap. El continuă:

- Ce s-a întâmplat cu creionul?

Maddie se încruntă, încercând să-și aducă aminte. Era surprin-
ător ce efort trebuia să facă pentru a se concentra.

- După ce l-am înfipt în el, i-am dat drumul. Poate i-a rămas în
picior. Poate a căzut. Nu știu.

El dădu din cap.

- Bine. Era mai înalt decât dumneavoastră?

Maddie își umezi buzele.

- Avea cam un metru optzeci. Și părea puternic - vânjos, înțe-
legeți ce vreau să spun? Nu gras, dar puternic. Foarte puternic.

McCabe o studia.

- Sunteți căsătorită?

Ea îi întâlni privirea, surprinsă de întrebare.

- Nu.

- Dar foști? Vreun fost care vă poartă pică?

Acum înțelegea încotro bate.

- Nu.

- Aveți dușmani cunoscuți? Cineva care nu poate să vă înghi-
tă sau care ar vrea să vă facă rău?

Maddie aproape că simțea cum îi piere culoarea din obraji.

- Nu. Nu. Nimeni în stare de așa ceva. Nimeni.

Se apropiase prea mult de punctul vulnerabil, iar ea era prea
zguduită. Putea să o amenințe cât poțea, îi fusese de ajuns.

- Gata, am terminat. Se uită la ceasul de la mână și continuă.
Mai sunt cinci minute până la zece.

- Corect. Vă conduc la lift.

Ea se întoarse, dar din cauza emoției devenise neîndemânati-

că. Lovi măsuta cu colțul servietei și o răsturnă. Masa, vasele, cafeaua și fursecurile zburară prin aer.

– Of, Doamne!

Maddie se holba pe jos, descumpănită. Instinctiv, se lăsă pe vine ca să curețe murdăria. Îndreptă ceașca din care băuse, apoi întinse mâna după fursecuri. Luă unul în palmă, îl repuse pe farfuri, apoi culese un altul. Acesta avea o cremă de ou galbenă care se prelingea pe margini și i se întinse pe degete.

– Lăsați-mă pe mine, doamnă.

Același ospătar care adusese cafeaua se aplecă lângă ea și pună o mână de șervete peste mica baltă care se formase. Maddie apucă un șervet, murmură o scuză, se îndreptă și-și șterse degetele, în timp ce ospătarul curăța murdăria. Se uită scurt la ceas și inima îi zvâcni. Aruncă șervetul pe masa pe care ospătarul tocmai o îndreptase, adăugă vreo doi dolari pentru beleașa pe care o provocase și își înșfăcă servieta.

– A fost distractiv, îi zise lui McCabe, și, fără să mai aștepte vreun răspuns, o luă înspre lift.

Spre iritarea ei, bărbatul o luă la picior după ea. Se întoarse către el:

– Ați spus că, dacă vă răspund la întrebări, o să plecați.

– Adevărul este că nu am terminat de întrebat încă.

– Mai sunt două minute până la zece, izbucni ea, recurgând cu disperare la adevăr. La zece am programată o întâlnire care înseamnă totul pentru mine. Nu pot să întârzii și nu pot s-o dau în bară.

Ochii li se întâlniră și se priviră fix. Se auzi sunetul liftului.

– Ne mai întâlnim, spuse McCabe, dându-se un pas înapoi.

- Unde ai fost? o întâmpină Jon cu o șoaptă agitată când ieși din lift. Stătea în fața șirului de ascensoare, în holul de la etajul cincizeci, și părea infinit de ușurat s-o vadă. Susan deja a ieșit să ne conducă la ședință, continuă el. I-am spus că ești la toaletă, dar trebuie să apară imediat.

- FBI-ul a vrut să-mi pună întrebări în legătură cu noaptea trecută, răspunse ea, tot în șoaptă. Tipul de jos era de la FBI.

- Știu. Tonul lui era nerăbdător. Am întrebat paznicii. Dar cum a ajuns FBI-ul în povestea asta?

- N-am nici cea mai vagă idee.

Maddie răsuflă ușurată când o voce limpede în spatele lor întrebă:

- Acum sunteți gata?

- Susan, zise Jon, întorcându-se de la Maddie, radios, spre Susan Allen. Schimbase tonul și pusese în funcțiune șarmul propriu la turaj maximă. Ea este Madeline Fitzgerald, patroana Creative Partners și director executiv. Și șefa mea.

În vreme ce dădeau mâna, și Maddie arboră tot farmecul de care era capabilă.

- Mă bucur nespun să vă cunosc, în sfârșit, domnișoară Allen. Asistenta doamnei Brehmer, cu care Maddie vorbise de nenumărate ori la telefon, era o femeie înaltă, subțire, cu pieptul plat, față prelungă și trăsături lunguiețe. Purta părul castaniu drept, tăiat sub

urechi, cu breton scurt. Ochii de un albastru spălăcit, din spatele ochelarilor fără rame, o cercetau îngrijorați pe Maddie.

– Spune-mi Susan, te rog. Mă bucur foarte mult că porți fustă, șopti Susan, făcându-le semn să o urmeze. Am vrut să te previn și am uitat. Doamna B. nu poate să suporte să vadă o femeie în pantaloni.

Pe această notă încurajatoare, ajunseră la o ușă de metal lustruit, pe care Susan o deschise.

– Au sosit, anunță ea persoanelor dinăuntru.

La masa lungă din centrul sălii de ședințe erau așezate cinci persoane. Maddie aruncă o privire de jur împrejur și observă, cu o senzație de apăsare, că nimeni nu zâmbea. Își lipi un surâs generic pe propria-i figură și un singur gând îi trecu prin minte, în vreme ce, cu mâna întinsă, se îndrepta spre femeia cu fața severă din capul mesei: înțelegea acum exact cum trebuie să se fi simțit Daniel când fusese aruncat în groapa cu lei.

Sam ieși din lift în holul de la intrare și dădu peste Wynne, tot clefăind la gumă, tolănit într-un scaun și așteptându-l.

– Ai avut probleme cu ea? întrebă Wynne, ridicându-se în picioare.

– Nu.

Sam îi povesti lui Wynne cele relatate de Madeline Fitzgerald, versiunea prescurtată. Pe măsură ce vorbea, cei doi se îndreptau către peretele din sticlă pictată care constituia intrarea în clădirea Hepburn.

– Deci, ce crezi? întrebă Wynne în cele din urmă.

– Cred că a făcut o greșeală. Cred că fata asta ar putea să fie exact breșa pe care o așteptam.

Sam împinse ușa rotativă și păși afară, în căldura sufocantă.

– Crezi că nu ea era ținta? întrebă Wynne când îl ajunse din urmă, și porniră amândoi către locul unde își parcaseră Saturn-ul.

– Un lucru e sigur: nu erau amândouă.

Când ajunseră la mașină, Sam și Wynne își deschiseră fiecare ușa și urcară. Înăuntru era ca-n cuptor. Sam puse imediat contactul și dădu drumul la aerul condiționat. Apoi începu să cotrobăie în buzunar după telefonul mobil.

Cască ochii după tipa aia, Fitzgerald. Nu cred că iese așa de repede, dar nu știi niciodată.

Wynne dădu din cap și se lăsă pe spate în scaunul său, cu ochii înținuți pe clădirea din care tocmai ieșiseră, în vreme ce Sam butona telefonul.

- Bună, voinicule, răspunse Gardner la apel.

- Ce mai fel de-a răspunde la telefon, mormăi Sam. Curat profesionist. Ascultă, vreau o verificare urgentă în legătură cu cealaltă Madeline Fitzgerald. E patroana unei agenții de publicitate în St Louis, se numește Creative Partners.

- Creative Partners. După voce, Gardner își lua notițe. OK, o verific.

- Și vreau să fiu sigur că cineva a dus o trusă de luat probe în camera de hotel în care a fost atacată și că a făcut analiza sângelui de pe covor. Amprente, fire de păr, chestii de genul ăsta. Și să vadă dacă găsește un creion. Posibil plin de sânge.

- Un creion posibil plin de sânge?

- Ea pretinde că i-ar fi înfipt suspectului necunoscut creionul în picior. Bănuiesc că poliția din New Orleans l-a luat. Sau poate că se află încă pe undeva prin cameră. Oriunde-ar fi, vreau să-l găsiți, și dacă are sânge pe el, vreau urgent rezultatul testului ADN.

- O să-l ai, zise Gardner.

Sam lăsă telefonul jos de la ureche și îl închise.

- OK, uite cum cred eu că stau lucrurile: e clar că una dintre cele două Madeline Fitzgerald a fost atacată din greșeală. Cum ar fi putut criminalul să ghicească faptul că două femei cu același nume aveau să stea la același hotel, în aceeași noapte? Cred că s-a dus într-una din camere, a omorât sau a încercat să o omoare pe cea care era înăuntru, și-a dat seama că făcuse o greșeală și s-a dus la cealaltă. Întrebarea este pe care a intenționat să o omoare.

- Bună întrebare. Căzut pe gânduri, Wynne plesni un balon de gumă de mestecat Double Bubble. Fata aia, continuă el, nu pare tipul care să fie suprimată de un profesionist. În primul rând, e prea tânără.

- Vrei să spui prea atrăgătoare. Lucrau împreună deja de cinci

ani, și Sam știa cum funcționează mintea partenerului său. Să știi că asta nu înseamnă că nu poți s-o ncasezi.

Wynne fluieră.

– Așa carevasăzică, eram sigur. Crezi că tipa e trăsnit.

– N-are nici o importanță dacă e trăsnit sau nu. Important e că-i încă în viață. Și tipului nostru n-o să-i placă chestia asta.

Wynne făcu ochii mari.

– Și ce avem de făcut?

– Până una, alta, stăm deoparte și o ținem sub observație pe supraviețuitoare. Și ne rugăm ca nenorocitul să vrea să-și ducă treaba până la capăt.

– ... Și să-i dăm lui Fido ceva după care să latre, își încheie Maddie discursul într-o notă optimistă, în dezacord cu tensiunea care-i cuprinsese capul.

În picioare în fața sălii, se uita la filmul cu terierul Jack Russel, gătit cu un tutu roz, care se balansa pe picioarele din spate și lătra la o pungă de mâncare de câini Brehmer's Dog pe care o ridica o trompă de elefant.

Apoi se întoarse de la ecran și se uită de jur împrejur la cei de la masă.

Prezentarea nu mergea prea bine. Maddie simți aerul încremenit când Jon închise proiectorul și aprinse din nou luminile. Cvarțetel de costume, așa cum îi catalogase rapid pe cei patru oameni de afaceri, în jur de șaiszeci de ani, țepeni, cei care conduceau în fapt firma, nu părea prea impresionat. Nu departe de Maddie, și ea în picioare, Susan Allen își rodea absentă o unghie și se încrunta uitându-se la doamna Brehmer, care stătea în capul mesei. Bătrâna doamnă arăta mult mai impunătoare acum, pe teren propriu, decât și-o amintea Maddie. Se mai întâlniseră o singură dată, cu trei luni în urmă, la o decernare de premii urmată de un banchet, sponsorizat de Camera de Comerț din St Louis, unde doamna Brehmer îi înmânase lui Maddie distincția pentru Tânăra Femeie de Afaceri a Anului din St Louis. Atunci, la cină, Maddie îi sugerase doamnei Brehmer că angajarea firmei Creative Partners ar fi soluția la problemele de extindere cu care spunea bătrâna doamnă că se confruntă firma ei. Întâlnirea de astăzi era rezultatul acelei conversații.

Numai doamna Brehmer o privi în ochi pe Maddie.

– Asta a fost, circul ăsta? lătră ea, cu voce răgușită, de fumătoare.

Era o femeie mărunțică, adusă de spate, îmbrăcată într-un costum gri-albastru, despre care Maddie bănuia că este Chanel autentic. Avea părul alb, tuns scurt și perfect coafat. Pielea îi era aproape la fel de albă ca și părul și arăta excesiv de întinsă, așa cum se întâmplă după prea multe operații estetice.

– Bineînțeles că avem și alte idei, zise Maddie. Să zicem, de exemplu, ambalajul.

– Care-i problema cu el? întrebă doamna Brehmer, zbârlindu-se.

– Nu-i nici o problemă. Numai că... Maddie se întoarse către imaginea mărită a pungii de Brehmer's Dog Chow de pe stativul din colț. Avea o culoare maronie care nu inspira nimic, cu o bandă verde-închis peste un colț, și era absolut coaptă pentru o înfățișare nouă.

– Astăzi, secretul pentru a fi pe piață constă în atragerea atenției. Poate doriți să vă gândiți la un ciclamen sau verde-fistic.

– Hm, răspunse doamna Brehmer. Soțul meu a proiectat pun-ga aia cu mâna lui. Brehmer's Dog Chow a fost, de când mă știu, ambalat în pungă maro. Privirea îi alunecă de la Maddie la Susan.

– Tu. Vreau un pahar de apă.

Susan țâșni în picioare.

– Da, doamnă B., desigur. Vă aduc imediat, murmură ea și se îndreptă spre ușă.

Unul dintre membrii comitetului executiv dădu din cap în direcția doamnei Brehmer.

– Ai dreptate, Joan. Dacă schimbăm punga, clienții noștri nu vor ști ce să mai caute. Punga maro reprezintă tradiția Brehmer.

Ceilalți domni dădură din cap, exprimându-și acordul.

– Noi, cei de aici, ținem foarte mult la tradiție, domnișoară. Ar fi trebuit ca cineva să vă fi prevenit în legătură cu asta, i se adresă lui Maddie un alt membru al comitetului, admonestând-o cu creionul. Probabil că ambalajul ciclamen sau verde-fistic o să atragă atenția unor clienți, dar nu le va transmite că e vorba de *noi*.

– Pentru asta am prevăzut campania națională de publicitate.

Bărbatul bătu în masă cu guma din capătul creionului și emise un mormăit sceptic.

– Și noi suntem deosebit de credincioși tradiției, interveni Jon cu îndrăzneală în momentul dificil. Toți ochii, inclusiv ai lui Maddie, se întoarseră spre el. Jon veni lângă ea, în fața ecranului pe care fuseseră proiectate reclamele propuse.

– În fapt, părerea noastră este că trebuie să scoateți în evidență faptul că firma dumneavoastră este proprietatea familiei și conducă de familie de cincizeci și șapte de ani. Jon se duse spre imaginea mărită a pungii. Pe lângă noutatea și prospețimea ambalajului, bătu el cu degetul în logo-ul firmei, mizând pe un efect dramatic, vă propunem să împrumutăm o față mai umană mâncării de animale Brehmer: și ne gândim la chipul dumneavoastră, doamnă Brehmer. Chiar aici, pe fiecare pungă de mâncare pentru animale pe care o produceți.

Preț de o clipă, se lăsă o tăcere mormântală.

– Tinere, ploconeala nu-mi trezește nici un fel de admirație, i-o trânti doamna Brehmer.

Maddie simțea că se prăbușește. Jon ridică o mână, protestând.

– Vă rog, ascultați-mă până la capăt. Sunt cât se poate de serios. Chipul fabricantului pe produs a funcționat în cazul lui Dave Thomas cu Wendy, a funcționat la Harlan Sanders cu Kentucky Fried Chicken. Dumneavoastră, doamnă Brehmer, sunteți sufletul și spiritul mâncării pentru animale Brehmer. De ce să nu fiți și imaginea ei?

– Pentru că nimeni nu vrea să se uite la o femeie bătrână și urâtă. Oi fi eu bătrână, dar proastă nu sunt.

Ușa se deschise și Susan apără cu un pahar de apă.

– Linda a adus... începu ea, în vreme ce toate privirile se rotiră spre intrare, dar, într-o clipă, în spatele femeii se declanșă haosul. Lătrături ascuțite și zgreptănatul ghearelor pe podelele lustruite fură acoperite de țipetele unei femei.

– Au! Nu! Stai! Vino imediat înapoi! Zelda! Țipătul răsună de undeva din hol.

– Zelda! strigă și doamna Brehmer, ridicându-se în picioare când un ghemotoc de păr maro-auriu țâșni ca din pușcă pe lângă Susan, care se lipi de ușa deschisă, cu o exclamație de surpriză, și

urăpă paharul de apă. Zgomotul de sticlă spartă sună ca o explozie. Maddie tresări violent. Costumele săriră în picioare.

– Netoață ce ești! O să se taie la picioare! mugi doamna Brehmer la Susan, în vreme ce ghemotocul – Maddie își dădu seama că era un cățel mic, cu părul lung, care târa după el o lesă de culoare lila – plescăi rapid prin bălțița care se răspândise pe jos și se aruncă într-un salt prin aer, direct în fereastră.

Maddie rămase cu gura deschisă de uluire când îl văzu cum se izbește cu capul de sticla groasă. Scoase un schelălăit retezat și se prăbuși ca un pietroi, încremenit, pe podea.

Ecoul surd al impactului se răspândi în aer, iar în încăpere se dezlănțui învâlmășeala.

– Zelda! strigară în același timp doamna Brehmer și Susan.

Scaunele fură împinse în spate și toată lumea dădu fuga la scena accidentului. Maddie ajunse prima la victima căzută. Cățelul zăcea trântit pe burtă. Era împopoțonat cu o fundă de satin roz, absurd de țațoșă, care îi aduna smocul de păr lung dintre urechi într-un moț pleoștit. Cu excepția feței turtite, ca de maimuțică, și a labelor cu gheare negre, era tot numai blană. La început, când Maddie îl atinse ezitant cu mâna pe lațele mătăsoase, îi fu teamă că făptura era moartă. Sfârșitul prezentării lor comerciale încununat de moartea violentă a animalului de companie al doamnei Brehmer ar fi transformat această călătorie la New Orleans, care oricum era un coșmar, într-un dezastru.

– Fii atentă, s-ar putea să te muște, o avertiză Susan în șoaptă, pentru că Maddie își ținea palma în fața nasului animalului, care părea înfundat de izbitură, ca să vadă dacă simte vreo adiere de aer. Țăcănitul rapid al tocurilor înalte ale doamnei Brehmer o puseră în gardă pe Maddie că bătrâna doamnă se grăbea către ea din capătul celălalt al mesei.

Nimic. *Nada*. Nici o respirație. Sau, dacă va fi fost, Maddie nu reușea s-o detecteze.

– E rănită? întrebă doamna Brehmer, cu un tremur de teamă în voce.

Maddie ezita, apăsând cu degetele chiar pe botul animalului, în încercarea disperată de a-i percepe respirația.

– Eu, ăă... începu ea, pregătindu-se să se ridice în picioare.

Chiar atunci simți ceva cald și umed pe degete. Își întoarse imediat privirea înapoi la animal.

– Mă linge pe mână, zise ea, ușurată.

– Dă-mi-o.

Doamna Brehmer îi dădu pe toți la o parte, până ajunsese în fața grupului, și întinse brațele. Maddie se conformă instinctiv, adunând cățelul de pe jos și ridicându-se.

– Se mișcă, raportă ea cu încântare, căci, într-adevăr, cățelul dădea semne de viață în brațele ei.

Evident, se gândi privind-l, era o potaie răsfățată. Dar era și foarte drăgălașă. Ochișorii erau acum întredeschiși, și îi lingeau în continuare degetele. Cu nesaț. Atingerile lacome ale limbii aspre și calde continuau chiar când Maddie îi înmână animalul doamnei Brehmer, care îl strânse la piept ca pe un copil. Probabil că îl strângea chiar prea tare, pentru că începu imediat să se zbată ca să se elibereze.

– Te place.

Susan se uită la Maddie cu surprindere. În ceea ce o privea, Maddie rezista cu greu impulsului de a-și șterge pe haină degetele linse. Senzația era neobișnuit de lipicioasă. Apoi, amintindu-și de prăjiturilele pe care le ridicase mai devreme, Maddie își dădu seama că găsisese explicația pentru aparenta afecțiune a animalului.

– E drăgălașă, zise ea, vârându-și mâna lipicioasă în buzunar.

– Drăgălașă? Doamna Brehmer îi aruncă o privire, iar vocea îi suna lezată. Nu cred că *drăgălașă* e termenul cel mai potrivit, continuă ea. Este o pechineză Grand Champion, care a fost premiată ca cea mai pură rasă la Westminster. De două ori. Doamna Brehmer își îmbrățișă animalul, care se zvârcolea. Zelda, draga, scumpa mea fetiță, exclamă ea, puteai să mori!

Zelda mârâi. Doamna Brehmer își regăsi postura țeapănă. Apoi, cu buzele strânse, așeză cățelul pe picioare. Zelda se scutură viguros și o porni la pas, doar ca să fie oprită brusc din avânt când ajunsese la capătul lesei pe care o ținea stăpâna ei. Zelda se smuci. Doamna Brehmer o trase înapoi și o străfulgeră cu privirea pe Susan.

– Unde este prostănaca aia de Linda? O plătesc un sac de bani ca să aibă grijă de acest câine.

- Doamnă Brehmer, încep Susan pe un ton împăciuitoare, luându-i lesa. Știi bine că Linda face tot ce poate.

Susan fu întreruptă de apariția unei femei solide, îmbrăcată într-o uniformă albastru-deschis de personal de serviciu, care se opri în prag să se holbeze la grupul strâns înăuntru.

- Oh, ai venit, Linda, zise Susan, cu o evidentă ușurare.

- Iar m-a mușcat. Femeia arată spre glezna ei, unde cineva lipise un leucoplast foarte lat peste ciorapul sfâșiat, iar bărbia îi tremura de indignare.

- Vezi? i se adresează doamna Brehmer lui Susan. Vreau să-l chemi pe frizerul ăla imediat și să-l întrebi ce s-a întâmplat la ultima ședință. Asta a fost acum cinci zile, și biata mea iubită de atunci e supărată. Pe Linda a mușcat-o de două ori, mârâie la toată lumea și acum a încercat să sară pe fereastră.

- Am să verific, zise Susan. S-o iau și...

- Am nevoie de tine aici, o întrerupse doamna Brehmer, după care se întoarse spre noua venită. Linda, ia-o și du-o jos, în mașină.

Linda își ridică ambele brațe, într-un gest de capitulare, și făcu un pas îndărăt.

- Ba nu, doamnă. Io nu mă mai ocup de câinele ăla la banii care-i iau. Plec.

- Dacă așa pui problema, ești concediată, i-o trânti înapoi doamna Brehmer.

Cu o pufnitură de indignare, Linda se răsuci pe călcâie și se îndepărtă schiopătând.

- Doamnă Brehmer, zise Jon, cu tonul cuiva care tocmai avusese o revelație. Dacă dumneavoastră nu vreți să fiți imaginea mâncării pentru animale Brehmer, de ce să nu fie Zelda?

Trecu o clipă, cât o bătaie de inimă, în care toată lumea se holbă la Jon. Apoi Maddie prinse ideea din zbor și o duse mai departe.

- Zelda ar fi perfectă, zise ea cu entuziasm, sorbind-o din ochi pe cățelușa care acum o adulmea pe la glezne. Se lăsă pe vine și întinse mâna către animal.

Nasul Zeldei fremătă. Apoi pași mai aproape și începu să lingă degetele lui Maddie cu toată dulceața.

- Susan are dreptate, te place, zise doamna Brehmer răspicat. Întotdeauna am fost de părere că cei mai buni judecători ai carac-

terului sunt câinii. Foarte bine. Suntem clienții firmei dumitale. Să n-o dai în bară!

Timp de o clipă, lui Maddie nu-i veni să-și creadă urechilor.

– O, nu, doamnă Brehmer. Adică, da, doamnă Brehmer, gâfâi ea când se dezmetici, și se ridică în picioare atât de repede, încât pentru un moment o luă cu amețeală. Mulțumesc, doamnă Brehmer.

– O să lucrăm bine pentru dumneavoastră, doamnă Brehmer, zise Jon.

– Categorical așa o să faceți, tinere, sau o să vă luăm afacerea așa de urgent că n-o să apucați nici să fluierați a pagubă, răspunse doamna Brehmer. Susan o să țină legătura cu voi pentru detalii. Bătrâna se uită la Susan și colțurile gurii i se strânseseră de nerăbdare. Dă-mi lesa, o iau eu pe Zelda.

– Lăsați, că o duc eu, cu cea mai mare plăcere, zise Susan.

Doamna Brehmer îi smulse, pur și simplu, lesa din mână asistentei ei.

– Am zis că o iau eu. Oricum, acum mă duc acasă. O să meargă cu mine în mașină. Făcu un semn scurt din cap către costume și se îndepărtă. Susan îi ținu ușa, iar doamna Brehmer își făcu ieșirea, trăgând-o pe Zelda după ea.

– O, Doamne, am primit afacerea! exclamă Maddie către Jon câteva minute mai târziu, după ce ușile liftului se închiseseră în spatele lor și o porniră în jos.

– Da! zise Jon, nevenindu-i nici lui să creadă. Am reușit.

Ieșiră în hol, iar Jon se uită la ea și zâmbi cu toată fața:

– Dacă nici asta nu e motiv de sărbătorire, nu știu care ar mai putea fi! Ce-ai zice să luăm prânzul într-un restaurant cu ștaif?

– Nu știu pe ce planetă trăiești tu, dar aici, în lumea reală, Creative Partners încă mai are facturi de plătit. Maddie împinse ușa turnantă și ieși afară, cu Jon pe urmele ei, în căldura pârjoli-toare.

– O să ciugulim ceva la aeroport, zise ea, simțind dintr-odată o nevoie apăsătoare să plece din New Orleans.

Brusc, un al șaselea simț îi semnală alertă maximă, iar părul de pe ceafă i se zbârli. Jon se uita la ea și spunea ceva, dar Maddie nu auzea nimic din ce rostea. Simțea o pereche de ochi care o sfrede-leau din spate. Cineva o privea intens, cineva se apropia de ea.

Se răsuci valvârtej și văzu un străin cu ochi sălbatici care se repezea direct spre ea, cu mâna dreaptă întinsă ținând un obiect negru, metalic. Simți cum îi zvâcnește inima.

Își ridică servieta excesiv de grea în față, ca o minimă barieră de protecție, trase brusc aer în piept și făcu un pas înapoi, clătindu-se.

- Uite-l! Sam se îndreptă deodată în scaunul mașinii și apucă simultan arma și mânerul portierei. Lângă el, Wynne scăpă o injură și făcu același lucru. Stătuseră în mașină și o urmăriseră liniștiți pe Madeline Fitzgerald cum pur și simplu dansa pe trotuar, cu același tip blond cu care fusese în hol. Și, fulgerător, totul se înclinase, într-o secundă, când ea se întorsese brusc și îl zăriră pe bărbatul care alerga spre ea. Tot chipul ei reflecta teroarea, iar Sam înțelegea de ce. Nemernicul avea ceva amenințător îndreptat către ea.

Sam sări din mașină și o luă la goană spre trotuar, forțând trecerea printre pietonii surprinși, cu pistolul de 9 mm în mână.

- Agenți federali! Nu te mișca! urla el, țâșnind între bărbatul care venea în fugă și femeie. Ticălosul zări arma și slobozi un țipăt, se opri ca secerat și dădu drumul obiectului pe care îl ținea în mână. Negru, lucios, acesta se lovi de caldarâm cu un inconfundabil sunet metalic.

În spatele lui, Wynne strigă cu toată puterea:

- Măinile sus!

- WGMB! WGMB! zbieră ticălosul, aruncându-și amândouă mâinile cât mai sus în aer. Sunt reporter TV, tâmpiților. Nu trageți!

Reporterii TV. Sam își văzu întreaga viață defilând prin fața ochilor. Scosese pistoalele la o echipă de televiziune: nu puteau decât să se aștepte la ce era mai rău...

- Gene, Gene, am prins totul! Oh, frate, dacă ne grăbim, prindem știrile de prânz. Alt tip veni în fugă după primul, cu o cameră neagră de luat vederi cocoțată pe umăr. Mamă, ce grozav! exclamă el.

- Grozav pe naiba, era cât pe-acum să mă împuște! i-o trânti Gene.

Sam își vârî arma în teaca de la brâu, unde nu se vedea. Se

simțea cel mai mare nătărău. Lângă el, Wynne execută aceeași mișcare de prestidigitator cu arma proprie.

Reporterul – Gene – era un individ brunet și mustăcios. El se aplecă să recupereze obiectul rotund și negru pe care îl scăpase. Un microfon. Minunat. Cum nu se putea mai minunat.

Gene privea în cameră și vorbea în microfon.

– După cum ați putut constata ca martori în direct, încercarea de a sta de vorbă cu supraviețuitoarea atacurilor din noaptea trecută asupra a două femei diferite, dar care poartă același nume, s-a cam complicat. Dar, ca întotdeauna, noi nu precupețim nici un efort ca să aflăm evenimentele pentru *dumneavoastră*. După ce noaptea trecută o anume Madeline Fitzgerald din Natchitoches a fost omorâtă, după cât se pare, de un ucigaș plătit, la fața locului au apărut agenți federali, care o protejează pe o *altă* Madeline Fitzgerald, din St Louis, care a fost, probabil, atacată de același criminal, din greșeală, dar a supraviețuit. Domnișoară Fitzgerald, zise Gene, și trecu prin fața lui Sam, împingând microfonul către Madeline Fitzgerald cea vie, ce ne puteți spune despre ceea ce s-a întâmplat azi-noapte?

– Eu... eu..., se bâlbâi aceasta, dându-se înapoi. Nu comentez.

– E adevărat că ați fost atacată în camera dumneavoastră de la Holiday Inn Express noaptea trecută? insistă Gene, ținându-se după ea. Cameramanul îl urma îndeaproape. Ați văzut vreo armă? continuă el.

– Nu, eu... nu comentez. Tânăra părea speriată de moarte.

Sam își croi drum dându-i la o parte pe Gene și ai săi și o luă de braț. Ea se uită la el cu ochi mari, de căprioară înspăimântată.

– Veniți. Haideți să plecăm de aici, zise el.

Ea păru că ezită. Apoi dădu din cap și brațul de care o ținea l se relaxă.

– Îl cunoșteți pe atacator? L-ați recunoaște? insista Gene.

– Dă-te la o parte, mârâi Sam în direcția lui. Se pusese în mișcare și o luase pe Maddie cu el. Fata mergea strâns lângă el.

– Dave, filmezi asta? Gene se uită la cameraman.

– Bineînțeles, răspunse Dave, cu vădită plăcere.

Sam îi deschise lui Maddie portiera mașinii, iar Gene se repezi înainte. Sam îi blocă accesul reporterului cu corpul său.

– Am spus *să te dai la o parte*.

Sam o îndesă pe Maddie în scaunul pasagerului din față. Wynne și marele blond ajunseră și ei, chiar când trântea ușa.

– Urcați, zise Sam, deschizând ușa din spate.

Marele blond se uită la Maddie și intră. Sam ocoli mașina prin lăcăș, în vreme ce Wynne se strecura și el în spate și trântea ușa.

– I-ați arestat? țipă Gene neobosit de pe trotuar, când Sam își deschise ușa. Cu un rânjet, Sam îi făcu un semn inconfundabil cu degetul mijlociu aruncat în sus, apoi se urcă în mașină, o porni și-i plădu drumul.

Din lac în puț. Asta își zicea Maddie în sinea ei, în timp ce mașina se înscrie în trafic, forțând intrarea pe ultima bandă și o luă la slănga, îndepărtându-se de echipa de televiziune.

– Deșteaptă mișcare, îi zise Wynne, sec, lui McCabe. Crezi că nu să ne dea la știrile de prânz?

– Mai mult ca sigur, răspunse McCabe.

– Ce naiba *se petrece*? se răsti Jon. Maddie, ai pățit ceva? Începu să ridice tonul, pus pe ceartă, ceea ce, din câte îl cunoștea, nu-i stătea în fire. Ar putea cineva să mă lămurească, mai spuse el, ce căuta echipa aia de știri care vă fugărea acolo?

– N-am nimic, îi spuse Maddie, ceea ce era o minciună. Îi ții minte pe oamenii ăștia. FBI. I-am întâlnit în clădire.

– Sam McCabe, i se adresa McCabe lui Jon, aruncându-i o privire în oglinda retrovizoare.

– E.P. Wynne, zise Wynne, mestecând fără încetare.

– Jon Carter, zise Jon. Apoi vocea îi deveni tăioasă: Asta are vreo legătură cu ce i s-a întâmplat lui Maddie noaptea trecută? A fost oribil, dar nu a fost rănită prea tare. Ce-i asta, cea mai lentă zi din istoria știrilor din New Orleans?

– Ceva în genul ăsta. Apoi, cu o privire scurtă în direcția lui Maddie, McCabe întrebă: Încotro mergeți?

– Cred că la hotel, răspunse fata. Se uită la McCabe, care manevra mașina atent și abil în mijlocul traficului intens, și continuă: Mă urmărești?

– Din întâmplare mai eram încă prin zonă, zise McCabe, iar lui Maddie i se păru că surprinde o licărire amuzată în ochi.

– Sigur că mă urmăreai, zise ea. Recunoașteți că așa este.

– Dacă ar fi așa, și dacă tipul ăla ar fi avut o armă, v-am fi salvat viața acolo.

Punct lovit. Maddie se opri un moment să digere afirmația.

– Omul ăla, reporterul TV, zicea că a mai fost atacată o Madeline Fitzgerald azi-noapte. Zicea că e vorba de un ucigaș plătit, zise Maddie.

McCabe opri la culoarea roșie a semaforului și se uită la ea. Avea o expresie sumbră pe față.

– Nu știm dacă e vorba de un ucigaș plătit, răspunse. Dar în momentul de față așa pare să fie.

Culorile semaforului se schimbă, iar mașina se puse din nou în mișcare. O luă pe strada Canal. McCabe îi mai aruncă o privire și păru că ezită. Apoi își îndreptă atenția înapoi la drum și spuse:

– OK, uitați care e povestea. Azi-noapte la hotelul dumneavoastră au fost cazate două Madeline Fitzgerald. Amândouă ați fost atacate în camere. Una a murit. Cealaltă – adică dumneavoastră – a supraviețuit.

Maddie trase aer în piept.

– Pentru că ați vrut să știți, zise McCabe.

– Glumești, interveni Jon, de pe bancheta din spate.

– Nici vorbă, zise Wynne. Cred că nici nu vă dați seama cât de norocoasă sunteți, domnișoară Fitzgerald. Cealaltă femeie a încasat două gloanțe în cap.

Maddie simți că o ia cu ameteală. Își aminti zgomotul făcut de gloanțe când loviseră salteaua.

– Adică vreți să spuneți că există posibilitatea să fi fost atacată din greșeală?

– Dumneavoastră credeți că există posibilitatea să nu fi fost o greșeală? întrebă McCabe. Folosise un ton neutru – prea neutru. Sonda terenul în căutarea unor răspunsuri, dar Maddie se închisese în ea și nu avea de gând să-i furnizeze nici unul.

– Bineînțeles că a fost o greșeală. Ce credeți că s-a întâmplat?

– Credem că e posibil să fi fost o crimă la ordin, zise Wynne.

– O crimă la ordin asupra celeilalte femei? Maddie respiră adânc. Deci ucigașul a încurcat numele și a venit în camera mea din greșeală. *Cealaltă* era ținta.

Sau poate lucrurile au stat pe dos. Se opriră la o intersecție, mi McCabe se întoarse s-o privească. Poate criminalul s-a dus într-în camera ei, a omorât-o, și-a dat seama că a greșit și a venit la dumneavoastră. Poate că *dumneavoastră* erați ținta.

Străduindu-se din răspuțeri ca fața ei să nu trădeze vreo emoție, Maddie îi întâlnește privirea.

- De ce? întrebă ea, cu simplitate.

- N-am nici o idee, zise McCabe. De aceea aș vrea să vă scormoniți creierul înainte de a răspunde. Cunoașteți pe cineva care ar dori moartea sau ar avea ceva de câștigat de pe urma morții dumneavoastră?

Semaforul își schimbă culoarea, iar McCabe își întoarse privirea la drum și porni din nou mașina. Maddie nu era sigură dacă lițurirea de îndoială din ochii lui fusese doar în imaginația ei sau nu. Dar știa că îi transpiraseră palmele.

- Nu, zise ea.

- Am ajuns. McCabe coti pe aleea semicirculară din fața hotelului. Așa, acum aveți planuri pentru restul zilei? întrebă el.

- Ne luăm bagajele și ne ducem la aeroport, zise Jon, când McCabe opri mașina. Atât și nimic mai mult.

- Aveți nevoie de o mașină? Întrebarea lui McCabe era adresată lui Maddie.

- Nu. Tânăra deschise portiera. Luăm un taxi.

- Stați puțin. McCabe o prinse de încheietura mâinii, în vreme ce Jon deschidea ușa din spate. Trebuie să vă spun ceva.

Mâna lui era caldă și uscată, mare, cu degete lungi. Încercă să-și tragă mâna din prinsoare, dar fără rezultat.

- Nu durează mult, promise el.

Jon ieșise din mașină; se aplecă înspre ea prin ușa pe jumătate deschisă.

- Vine imediat, îi spuse McCabe lui Jon.

Acesta se pregătea să protesteze, când Wynne veni lângă el și spuse ceva. Jon se îndreptă ca să-i răspundă lui Wynne.

- Închideți ușa, zise McCabe.

Maddie simți că îi stă inima în loc. Închise portiera.

- Așadar, ce doriți? întrebă ea. Totul era să nu-l lase să-și dea seama cât de neliniștită era. Oare își dădea seama?

– Dacă vrei să-mi spunei ceva, orice, acum e momentul. M-am gândit că o să fiți mai în largul dumneavoastră să vorbiți cu mine fără ca iubitul să fie de față.

– Nu am nimic să vă spun. Se forță să râdă. Și, pentru informația dumneavoastră, Jon nu e iubitul meu. E angajatul meu.

– Am notat și-o să țin minte, zâmbi McCabe, cu toată fața.

O, Doamne, făcea gropițe, gropițe adânci, de o parte și alta a gurii. Maddie îl privi, clipi, apoi își dădu seama că, de fapt, nu voia să continue dialogul. Se încruntă și se uită demonstrativ în jos, la mâna lui care-i cuprinsese încheietura.

– Sunteți amabil să-mi dați drumul acum?

– Poftim? Privi și el în jos și-i lăsă mâna. A, sigur.

– Mai e ceva? Trebuie să prind avionul.

– Doar un singur lucru. Se lăsă pe spătarul scaunului. Chiar dacă atacul asupra dumneavoastră a fost din greșeală, asta nu înseamnă că ați scăpat. Individul ăsta, oricine-ar fi el, v-a atacat, iar dumneavoastră ați scăpat. Ați supraviețuit. Sunteți martor. Ar putea să creadă că-l puteți identifica. Este foarte posibil să vă urmărească pentru a-și duce treaba la bun sfârșit.

Maddie făcu ochii mari. La asta nu se gândise.

– Eu pot să vă ofer protecție. Cineva care să stea cu dumneavoastră douăzeci și patru de ore pe zi, până îl prindem pe nenorocit.

Maddie respiră adânc. Ce-ar fi fost să accepte protecție din partea FBI? În orice altă împrejurare, propunerea i-ar fi stârnit râsul.

– Nu, zise ea. Nu vreau decât să uit de toate astea. Deschise portiera și păși afară, în arșița enervantă. Ceva îi provocă o amețală bruscă.

– V-ați uitat servieta, strigă McCabe după ea, iar Maddie se opri, țeapănă. Apoi se întoarse și-și trase servieta din fața scaunului. Ultimele cuvinte pe care i le spuse în timp ce ea trântea ușa fură:

– Aveți grijă de dumneavoastră, don'șoară Fitzgerald.

– Ce dracu' a fost în capul vostru?

Leonard Smolski, șeful Serviciului Combatere Infrațiuni cu Violență, se răsuci în scaun, cu ochii aproape sărindu-i din orbite, fixându-l pe Sam. Zbierase atât de tare, încât Gardner tresărise, și nici măcar nu zbierase la ea. Sam, destinatarul, făcu o grimasă. Wynne făcu un pas înapoi.

– Am arătat precum polițiștii din *Keystone Kops*!

Era aproape șase seara, iar ei stăteau ca trei școlari chemați la director, în superluxeoașă cabină a unui avion particular care aterizase pe pista de la New Orleans cu vreo douăzeci de minute în urmă. Smolski ședea într-un fotoliu din piele de culoarea fildeșului, în fața căruia, acum câteva secunde, se aflase un ecran TV mare, cu plasmă. Secvențele transmise despre incidentul de dimineață de reporterul Gene Markham de la postul WGMB tocmai se terminaseră, cu un prim-plan pe degetul mijlociu al lui Sam scăpat în sus.

– A fost o situație de tip reacție rapidă. Dar din întâmplare am interpretat-o greșit, spuse Sam, pe post de explicație.

Era o scuză subțire și el știa asta. Întreaga situație fusese o farasă, iar el contribuise înzecit la înrăutățirea lucrurilor când făcuse gestul obscen la adresa tipului de la știri.

– Am crezut că o urmărește cu o armă, adăugă Wynne.

– Ați crezut că o urmărește cu o armă, îl maimuțări Smolski, cu

vocea pițigăiată, dar plină de violență. Ați scos armele la un reporter TV în mijlocul unei străzi aglomerate din oraș. Și ăștia au filmat totul.

Șeful celor trei era fost ofițer de poliție, pe vremuri athletic, dar acum cu mușchii fleșcăiți. În ciuda costumului de o mie de dolari pe care-l purta, colacul de osânză care-i atârna peste curea nu putea fi ascuns. Izbucnirile lui de furie erau legendare.

Smolski se întoarse spre Sam cu altă doză de vitriol.

– Ai obținut ceva? Ei? Nu. Pentru că, dacă ai fi obținut, ai fi știut deja. E o lună de când îl vânezi pe individul ăsta prin toată țara. Ai cheltuit la bani de parc-ai fi sultanul din Brunei. Și cu ce rezultat te înfățișezi? Un reportaj TV care pune într-o lumină proastă Biroul, și cu asta basta. *Vicepreședintele* a primit un telefon de la sora lui, care locuiește aici, în New Orleans, să se plângă că oamenii mei scot armele pe o stradă plină de civili nevinovați. Și vicele îmi spune „Ocupă-te de asta“, așa că-mi întrerup călătoriile la L.A., fac un ocol cât toate zilele ca să mă opresc aici, și pentru ce? Vă spun eu pentru ce: ca să vă dau un șut în fund să nu vă vedeți. Ce-a fost în *capul* vostru?

Telefonul sună, oprindu-l pe Smolski în plin avânt. Melody, asistenta lui de o mulțime de timp, apărură și răspunse la telefon, iar Smolski întoarse capul să asculte scurta conversație pe care ea o purta cu cel care sunase. Apoi Melody îi întinse telefonul șefului ei.

– Soția dumneavoastră, îi spuse ea, iar acesta luă receptorul cu vădită neplăcere. Își petrecea o bună parte din viață încercând să evite pe soția sa, care la rândul ei își petrecea cea mai mare parte a timpului încercând să-i dea de urmă.

– Așteaptă puțin, draga mea. Am de rezolvat o problemă aici, zise el și acoperi receptorul cu palma.

– Cărați-vă naibii de aici, le zise celor trei și îi expedie cu o mișcare nervoasă a mâinii. Dacă mai văd vreo mișcare tâmpită cu aia de azi, vă trimit la munca de jos. M-ați înțeles?

– Da, să trăiți.

Până să pună Smolski telefonul din nou la ureche, Gardner, care pornise imediat ce li se făcuse vânt, ajunsese deja la scară

care ducea la pistă, Wynne era chiar în spatele ei, iar Sam încheia plutonul.

Sam apucă balustrada și începu să coboare treptele. Se înnoara și burnița. Umezeala îi încrețea și mai tare părul lui Wynne, iar coafura gen „scurt și țepos“ a lui Gardner se pleoștise.

– Și, apropo, arătați de toată jena! ajunsse până la ei vocea lui Smolski; răgetul lui era înfundat, dar toți trei îl auziră foarte bine. Bîrbieriți-vă! Puneți pe voi niște haine mai de Doamne-ajută! Faceți ceva cu părul ăla! Mă faceți de rușine.

– Cel mai trist e că asta a fost partea cea mai interesantă a zilei de azi, rosti Gardner, dusă pe gânduri. Se îndreptară spre terminal, împingând un cărucior portocaliu de bagaje. Chiar credeți că o să fie numit șeful Biroului?

– Din câte am auzit, e ca și numit, răspunse Wynne. Nu mai așteaptă decât să o facă public după ce Mosley (Ed Mosley era directorul FBI în funcție) își anunță retragerea.

Ajunseseră la terminal. Wynne deschise ușa de sticlă care dădea spre scările rulante ce aveau să-i ducă la etajul principal, apoi se dădu înapoi ca să-i dea voie lui Gardner înaintea lui. Ea trecu, legănându-și provocator posteriorul, mare și rotunjit, în genul J. Lo, într-o fustă neagră mulată. Wynne reușea cu greu să-și dezlipască ochii de pe el. Sam clătină din cap. Bietul om era topit după Gardner, și partea tristă era că, din câte îl cunoștea pe Wynne, n-avea să acționeze niciodată. Din punctul de vedere al lui Sam, Gardner era destul de atrăgătoare, cu ochii ei albaștri strălucitori și trăsăturile bine conturate, îndrăznețe, care se potriveau cu statura, la o înălțime de un metru șaptezeci și cinci, dar nici prin minte nu-i trecea să facă vreo tentativă. Sub nici o formă. Bunica lui îl povățuia, de fiecare dată când o vizita: „N-are nici o noimă dacă nu simți scânteia.“

– Condu tu, îi spuse Sam lui Wynne, aruncându-i cheile când ajunseră la Saturn, pe care îl lăsaseră în parcare cu timp limitat. Gardner lunecă în față pe locul din dreapta, iar Wynne se instală la volan. Sam se simțea prea obosit ca să conducă.

În timp ce mașina rula în spirală pe rampa de ieșire, Gardner își încrucișa și descrucușa picioarele, ceea ce avea, în mod previzibil, un efect dăunător asupra stilului de condus al lui Wynne. Sam

hotărî că era un singur mod de a interveni, dacă voia să rămână teferi – să o distragă pe Gardner de la a-l distra pe Wynne.

– Hai, spune-ne despre Madeline Fitzgerald. Exemplarul în viață, zise Sam.

– Ți-a spus cineva vreodată că parcă ai conduce un camion cu cartofi? protestă Gardner, dar fără malițiozitate, apoi își trase servietă în poală și extrase câteva hârtii dintr-unul din buzunare. Le cercetă cu privirea și zise: Madeline Elaine Fitzgerald, douăzeci și nouă de ani, proprietara agenției de publicitate Creative Partners, pe care a cumpărat-o acum un an și șapte luni de la fostul proprietar, care a vândut-o din motive de sănătate. Înainte de asta a fost angajată timp de doi ani la sus-numita agenție de publicitate. Și mai înainte a fost contractor independent pentru spații publicitare în diverse publicații locale pentru vânzări de îmbrăcăminte. Are o licență în administrarea afacerilor de la Universitatea Western Illinois. Părinții, John și Elaine Fitzgerald, decedați. Tatăl era dentist; mama, casnică. Nu are frați. Nu a fost niciodată căsătorită. Își plătește la timp impozitele. Nu are cazier.

– Jocuri de noroc? întrebă Wynne.

– N-am găsit nimic.

Lui Sam îi reveni în minte imaginea lui Maddie, așa cum o văzuse ultima oară: ochi mari căprui, gură cărnoasă, suplă, trup îmbietor. Patroană de firmă. Absolventă de facultate. Ar fi trebuit să emane încredere în sine. În schimb, părea o persoană nesigură. Mai mult, ostilă.

De fapt, avusese aproape impresia că îi era teamă de ceva. Teamă de el.

– Dar ce ne poți spune despre prietenii ei? Cum stă cu viața sentimentală? întrebă el.

– La capitolul ăsta nu avem încă nimic.

– Mai lucrează.

– L-ai pus pe Gomez să o preia din capătul celălalt? întrebă Wynne.

– Da, zise Sam. Pete Gomez era agent la biroul de teren din St. Louis. O preia imediat ce iese din avion.

– Tot mai crezi că suspectul neidentificat o urmărește? întrebă Gardner.

Sam era atât de convins de asta, încât plănuia să-i țină pe toți la St Louis în următoarele douăzeci și patru de ore.

Tu nu?

Nu știu, zise Gardner, încruntându-se. Depinde de câteva lucruri. În primul rând, dacă ea era victima pe care intenționa să o lovească...

Telefonul mobil al lui Sam sună. El vârî mâna în buzunar, scoase aparatul și își miși ochii să vadă ce scrie pe ecran. „Eroare.“

- Cred că s-ar putea să fie el.

Pulsul îi începu s-o ia la goană instantaneu când deschise telefonul și spuse în receptor:

- McCabe.

- O dai în bară. De data asta n-ai fost nici măcar pe-aproape.

El era. Sam înclină din cap ca să le confirme lui Gardner și lui Wynne, care se uita la el în oglinda retrovizoare.

- Unde ai fost? Credeam că m-ai uitat, zise Sam, concentrându-se din răspuțeri să audă cel mai mic zgomot din fundal.

- Nici o grijă, nu fac eu așa ceva. Sam nu reușea să audă nici un sunet suplimentar. Ești pregătit pentru indiciul următor? continuă vocea.

- Ce-ți face piciorul? Întrebă Sam, în speranța de a-l lua prin surprindere. Mi-nchipui că un creion provoacă o rană urâtă. Ca să nu mai vorbim de infecția cu plumb, printre altele.

Dacă nemernicul se zăpăcea, spera Sam în pofida aparențelor, ar fi putut să-l țină de vorbă suficient de mult ca să reușească să-l localizeze.

- Visezi, McCabe. Uite care ți-e indiciul. Dacă nu taci din gură, îl pierzi. Unde naiba este... Walter?

Se auzi un clic, după care nici o mișcare.

Privirile lui Sam și a lui Wynne se întâlniră în oglindă.

- Se pare că suntem din nou în cursa contra cronometru.

Primul lucru pe care îl văzu Maddie când trecu dincolo de ultima barieră de securitate din St Louis fu semnul: BRAVO, MADDIE ȘI JON. Era tipărit cu litere mari pe o bucată mare de carton pe care cineva o flutura peste capul lui Louise Rea, asistenta administrativă a firmei Creative Partners, o femeie rotofeie, de șaiszeci și doi de ani.

În spatele ei, subțirica Ana Choi, studentă și grafician cu jumătate de normă, se înălța pe vârfuri și urmărea atentă șuvoiul de călători care aterizaseră și intrau în zona aeroportului destinată pasagerilor. Judy Petronio, care se ocupa de portofoliile clienților, se înghenuna lângă Ana; în spatele lui Judy era Herb Mankowitz, de cincizeci și doi de ani, responsabilul cu vânzarea prin poștă. Erau toți acolo, în personalul de la Creative Partners. Ceasul arăta puțin după ora șase, munciseră toată ziua și era clar, după hainele lor, că veniseră la aeroport direct de la birou. Vinerea.

Maddie se uită la echipa cea peștriță și își zise: „Asta e familia mea.“ I se puse un nod în gât.

Ana îi dibui prima cu privirea. O apucă pe Louise de braț și arătă cu degetul:

– Uite-i!

Patru perechi de ochi se pironiră pe Maddie și Jon. Apoi angajații de la Creative Partners începură să chiuie, să bată din palme și dădură năvală, ieșind din plutonul celor veniți să întâmpine, pentru a-i lua pe sus pe noii sosiți.

– Am încheiat afacerea! Nu-mi vine să cred că am încheiat afacerea!

Louise o înfășură pe Maddie într-o îmbrățișare strânsă, mai-mai s-o înăbușe. Urmă Ana, care-și aruncă brațele în jurul lui Maddie de îndată ce Louise îi dădu drumul.

– Ce supertare!

– Am sunat-o deja pe Maury Pope de la *Business Monthly*, zise Judy. O să apărem într-un articol în numărul viitor. Maury spune că e colosal că am încheiat afacerea Brehmer.

Herb o bătu pe Maddie pe umăr:

– Ține-o tot așa, șefa!

Șefa. În ciuda euforiei, Maddie simți o durere, iute și ascuțită ca împunsătura unui cuțit, chiar în inimă.

– Mulțumesc, copii. Sunteți cei mai buni, zise ea, și simți cum se topește, uitându-se la ei.

Zece minute mai târziu, grupul stătea compact în fața uneia din benzile argintii de bagaje, așteptând să vină valizele lui Jon și Maddie.

– Ai chef să mergem la cină să sărbătorim? o întrebă Jon pe Maddie, urmărind din priviri bagajele care se rostogoleau pe pliteabul benzii.

Nodul din gât se făcu mai mare. Maddie clătină din cap.

– Nu în seara asta. Sunt prea obosită.

– Da, ai dreptate, ai avut o zi grea, remarcă Herb înțelegător.

Jon relatase tot ce se petrecuse celor din grup și, de îndată ce exclamațiile referitoare la afacerea Brehmer se domoliseră, începură să vocifereze în legătură cu ceea ce Ana numea „tâlhărirea lui Maddie“.

– Bineînțeles că trebuie să te duci acasă să te relaxezi, zise Louise.

– Da, poți să ne scoți pe toți la prânz luni, îi adresă Jon un zâmbet larg. La un local scump.

Cu ultimele rezerve de energie din adâncul ființei ei, Maddie reuși să-și aștearnă pe față un surâs și se strădui să pară veselă.

– Cred că voi deja ați aranjat, zise ea. Apoi văzu apărând bine cunoscutul ei geamantan mic și negru. Îl recuperează, își aranjă deasupra servieta și se pregăti sufletește pentru ceea ce avea să urmeze.

– Pe mine mă duce Herb. Jon își găsisese și el valiza și o trăgea acum pe roți după el, îndreptându-se cu toții spre ieșire. Vrei să te lăsăm acasă? întrebă el.

Maddie clătină din cap.

– Am venit cu mașina. Am lăsat-o în parcare.

– Vrei să vină unul din noi cu tine acasă? întrebă Ana, cu o expresie de îngrijorare. În caz că ți-e frică sau ceva de genu' ăsta?

– Nu mi-e frică. „N-am spus în viața mea o minciună mai gonată“, gândi ea, și urmă cu voce tare: O să fie bine, acum că m-am întors acasă.

Ajunseră la ușile de sticlă pe care scria PARCARE CU TIMP LIMITAT.

– Am ajuns, zise Herb, și toată lumea se opri lângă ușă. Maddie, să te conducem măcar până la mașină?

– Da, cum vreți, numai că iau cursa până la parcare cu timp nelimitat. Credeați că o să dau patruzeci de dolari ca să-mi las mașina peste noapte în parcare de aici? Nici gând. Zâmbi către

grup, dar inima îi bătea dureros. N-ai vrea să nu vă mai faceți nătea griji pentru mine? N-am nimic.

Toți părură convinși de forța care răzbătea printre cuvintele ei, căci fețele din jur se relaxară.

– În regulă, atunci. Weekend plăcut.

– Să nu-ți faci iluzii că luni n-o să discutăm o mărire de salariu

Dragul de Jon, se pricepea să încheie exact pe tonul potrivit cu acest ultim comentariu, iar zâmbetul voios cu care își luă rămas-bun de la ei nu îi mai solicitase atât de mult efort. Maddie îl privi cum se îndepărtau, după care se întoarse și ea spre ieșirea pe care scria PARCARE CU TIMP NELIMITAT.

Păși prin ușa glisantă de sticlă. Ca să ajungă afară, trebuia să mai treacă printr-un set de uși, dar se opri în spațiul acela neutru de vreo șase metri dintre uși și așteptă. După cinci minute se întoarse și se duse înapoi în terminal.

Așa cum era de așteptat, Jon și ceilalți plecaseră. Maddie își dădu seama că, după toate probabilitățile, n-avea să-i mai vadă vreodată.

Prieteni. Familie. Un loc al tău. Muncise atât de mult ca să obțină aceste lucruri. Nu era drept să fie nevoită să renunțe la toate acum, când era pe punctul de a primi tot ceea ce-și dorise dintotdeauna. Nu era drept. Dar, așa cum aflase deja de prea multe ori în trecut, așa era viața.

Mergea trăgând după ea valiza, ca pe câinele credincios pe care și-l dorise întotdeauna, dar niciodată nu-și permisesese să și-l ia, și se grăbi către stația de taxiuri. Ceea ce se petrecuse în camera ei de hotel nu fusese un accident, și nici o greșeală. În adâncul ei, Maddie știa adevărul: o găsiseră, în cele din urmă. Dacă voia să supraviețuiască, trebuia să rupă cu toate și să fugă.

Se pregătea de șapte ani pentru această zi, dar asta nu o făcea mai ușor de îndurat, acum că sosise. Urcă într-un taxi și-i spuse șoferului s-o ducă la Galleria, unul dintre mall-urile cele mai aglomerate din zonă. Era vineri seară. La mall avea să fie multă agitație. Când e multă agitație e mai ușor să te faci pierdută de un urmăritor, pe care spera că nu-l are. Dar ar fi fost naiv să-și imagineze că nu o urmărea nimeni. Mai rău, ar fi fost fatal.

Galleria mișuna de cumpărători, așa cum se așteptase. Maddie

comută pe pilotul automat, urmând un scenariu pe care-l compusese în minte de multă vreme, și intră în magazinul Dillard. Cumpără câteva haine, lucruri esențiale, precum blugi și tricouri, pantaloni sport și lenjerie, lucruri pe care nu și le luase la ea în scurta călătorie de două zile pe care o planificase în primă instanță. Cumpără și o valiză, o geantă de pânză banală, mai mare decât cea mică și neagră care își făcuse cu prisosință datoria. Nu era o problemă să plătească, pentru că se putea folosi încă de cărțile de credit. Maddie semna bonul, se uită la semnătură și simți cum i se încordează gâtul.

Trebuie să faci ceea ce trebuie făcut.

Din nou, cuvintele tatălui ei. Aproape îl auzea rostindu-le, aproape că-l vedea, așa cum arăta în seara în care lucrurile începuseră să meargă atât de rău, când încercase să-l oprească să plece ca să „rezolve o treabă“, după spusele lui, pentru Big Ollie Bonano. Dar, deși îl implorase, știa că tatăl ei era deja implicat prea adânc. Nu avea cum să-l refuze pe Big Ollie Bonano; îi era, le era dator prea mulți bani. Iar jucătorii care nu puteau plăti erau o hrană delicioasă pentru pești, așa se exprimase Charlie Clătiti, locotenentul lui Big Ollie. Sau rezolvau orice treabă.

Cu toate că nu avusese niciodată intenția asta, tatăl ei o prinsese și pe ea în pânza de păianjen cleioasă a mafiei. În final, el nu mai reușise să iasă. Dar ea, da. Se agățase cu amândouă mâinile de o ocazie care i se ivise și fugise cu disperare, ca să-și salveze viața.

La fel fugea și acum, ca să-și salveze viața. Pentru că ucigașul din New Orleans o găsisese. Era sigură de asta, la fel de sigură ca de propriul ei nume. Se ascunsese timp de șapte ani, dar acum o găsiseră. Cel mai îngrozitor lucru era că o femeie nevinovată murise în locul ei. Maddie se gândi la cealaltă Madeline Fitzgerald și simți cum i se strânge stomacul.

Își strânse cumpărăturile și se duse în cea mai apropiată toaletă, ca să se schimbe în blugi, tricou și adidași. Îndesă hainele pe care le purtase și restul lucrurilor noi pe care le cumpăraseră în valiza ei cea veche și o băgă în valiza cea nouă. Înghesui înăuntru și servieta, apoi îl vârî și pe Fudgie înăuntru. Slavă Domnului că-l luase cu ea.

Nu se mai putea întoarce niciodată în apartamentul ei; asta dacă voia să fie în siguranță.

La gândul acesta, simți încă o dată cum lacrimile îi ard ochii. Încetează, își spuse cu asprime și se stropi pe față cu apă rece. Apoi se apucă să-și schimbe înfățișarea, cât mai mult posibil: își perie părul și-l udă cu apă, să stea întins, apoi îl dădu după urechi, își făcu buzele cu un ruj maro-închis, lucios, pe care-l cumpărase de la Dillard, și-și prinse în urechi niște toarte mari, aurii, cumpărate de la același magazin. Își legă o bandană la gât, ca să ascundă vânătaia, și era gata.

Ieși din toaleta doamnelor și se îndreptă spre ieșirea din mall din partea opusă celei prin care intrase. Acolo așteptau taxiuri. Era îmbrăcată altfel; părul îi stătea altfel. Arăta mai mult a studentă decât a femeie de afaceri.

– Încotro? o întreabă șoferul, când se urcă pe bancheta din spate a taxiului.

Maddie încercă să nu dea atenție ghearei care-i strângea pieptul și îi spuse.

– Cum adică ai pierdut-o? Vocea lui Sam era aproape un strigăt. Tocmai i se adusese la cunoștință vestea proastă. Cum ai putut s-o pierzi?

Mai era puțin până la nouă seara. Sam stătea în fața unei hărți a Statelor Unite pe care o agățase într-un cui în peretele din camera de hotel din New Orleans care le servea drept sediu temporar. Locurile crimelor erau marcate cu pioane roșii: judecătorul Lawrence în Richmond. Dane Jones în Atlanta. Allison Pope în Jacksonville. Wendell și Tammy Sue Perkins în Mobile. Madeline Fitzgerald în New Orleans. Adică cealaltă Madeline Fitzgerald. Nu cea tânără, drăguță, bine, de acord, cea trăsnet, față de care, își dădea seama cu iritare, începuse să manifeste un interes mult prea personal. Încerca să înțeleagă schema care-i lega, ceva mai precis decât direcția generală înspre sud-vest, de-a lungul sistemului de șosele interstatale, când telefonul mobil sună. Sunetul îi făcu să tresară pe Wynne, care stătea tolănit în pat, și pe Gardner, care era aplecată, cu ochii împăienjeniți, peste ecranul computerului, pe jumătate adormită. Acum, auzind cuvintele lui Sam, Wynne se

ridică în coate, iar Gardner își răsuci scaunul. Amândoi îl urmăreau atenți, cu ochii mari.

– N-a mai ieșit din aeroport, spunea Gomez, pe un ton de scuză. Din avion a coborât, pentru că am verificat la compania de zbor. Dar din aeroport n-a ieșit. Am pus să caute în toalete, baruri, peste tot. Nu e nicăieri.

Sam trase aer adânc în piept. Gomez era nou angajat, și puteai să te aștepți ca noii angajați să dea greș, dar faptul că asta se întâmpla acum, cu cazul lui, cu cazul *acesta*, risca să-l facă pe Sam să-și iasă din minți.

Dădu aerul afară.

– Trebuia s-o iei de la avion.

– Avea mașina în parcare. Am așteptat-o acolo. N-a apărut.

– Ai verificat acasă la ea?

– Sigur. N-a ajuns acolo.

– Poate s-a dus acasă la tipul ăla – Jon Carter.

– Nu. Am verificat și asta. E singur.

– Ai încercat la birou?

– Nu e acolo.

Bun. Existau infinite posibilități. Secretul era să nu reacționeze exagerat.

– Adică îmi spui că n-a apărut la mașină. Nici măcar n-ai zărit-o, corect?

– Corect.

– Dacă nu este în aeroport, înseamnă că a plecat cumva de-acolo. Află cum. Verifică stația de taxiuri, autobuzele, agențiile de închiriat mașini. Trebuie s-o găsești pe femeia asta orice-ar fi!

Sam închise telefonul, își frecă ceafa cu palma, apoi se uită la echipa lui.

– Faceți bagajele. Mergem la St Louis.

Al doilea taxi o lăsă la autogara Greyhound.

Maddie intră în terminal, cumpără bilet pentru Las Vegas, apoi merse de-a lungul coridorului marcat cu semnul TOALETE, la capătul căruia era o ieșire. Împinse ușa și păși afară.

Era zece și zece minute. Se făcuse întuneric de-a binelea. Maddie traversă repede trotuarul și se îndreptă spre alea care trecea

printre două rânduri de clădiri comerciale dărâmate. Când pastrunse în bezna aleii nu rezistă să nu arunce o privire peste umăr. Nimeni, nimic. Strânse din dinți și se grăbi.

Merse în continuare două străzi, apoi o luă la stânga, pe o altă străduță. Era un cartier sărac, un cartier rău famat. În aer se simțea izul gunoiului care putrezea. Pavajul spart o făcea să tragă cu greutate valiza, așa că încetini pasul, alegându-și cu grijă traseul, ca nu cumva zgomotul provocat de roți să atragă prea mult atenția. Până să ajungă la destinație, era toată scaldată într-o sudoare rece.

Garajul separat era întunecat și părăsit. Descuie ușa și se strecură înăuntru, trăgând valiza după ea. Când închise ușa se făcu o beznă de nu putea să-și vadă mâna în fața ochilor. Rămase o clipă nemișcată, ascultând, așteptând să-și recapete răsuflarea. Nu se auzea nimic neobișnuit.

În sfârșit se mișcă și găsi Fordul Escort, vechi de zece ani, pedibuite, îl descuie și deschise portiera. La lumina plafonierei văzu că mașina era acoperită cu un strat gros de praf, iar garajul era împodobit cu pânze de păianjen. Toate păreau a fi la locul lor, ca și când nimeni n-ar mai fi dat pe acolo de trei luni, de când fusese ea ultima dată. Deschise portbagajul și, cu efort, săltă înăuntru valiza, lângă trusa pentru urgențe pe care o pregătise de mult. Avea înăuntru bani, acte, lucruri de care urma să aibă nevoie până când avea s-o poată lua de la capăt.

Nimeni pe lume nu știa despre această trusă pentru urgențe, după cum nimeni nu știa că avea această mașină sau că închiriasc acest garaj. Întotdeauna considerase acest loc a fi plasa ei de siguranță, planul ei B.

Dacă ar avea minte cât de cât, își spuse, s-ar concentra acum asupra prezentului, mulțumindu-i lui Dumnezeu că fusese prevăzătoare și se pregătise. În schimb, în timp ce se îndepărta, simțea un gol înăuntru. Timp de șapte ani fusese pregătită să fugă, dar sperase și se rugase să nu fie nevoită vreodată s-o facă. Ultimul lucru pe care și-l dorea pe lume era să-și abandoneze viața pe care și-o clădise cu atâtea eforturi; dar ce opțiuni avea?

În esență, problema se punea așa: pleci sau mori.

Halal alegere. Intră pe șoseaua I-64 și o luă spre est. Pe măsură

se apropia de centrul oraşului, vedea arcul luminat strălucitor, care era simbolul oraşului, decupându-se argintiu pe cerul nopţii. Dincolo de el, fluviul Mississippi se rostogolea spre sud, spre New Orleans, iar apele sale molcome oglindeau luminile oraşului. Ajunseseră la pod şi zări vapoarele cu abur, care fuseseră transformate în cuzinouri plutitoare pentru jocuri de noroc, cum lunecau pe apă. De cealaltă parte a fluviului se întindea partea de est a oraşului St Louis, întunecat şi liniştit, un loc periculos de care oamenii se fereau noaptea. Mai existau acolo o mână de fabrici vechi, printre care şi Brehmer. La ieşirea de pe pod, Maddie zări firma de neon lucind portocalie pe zidul uzat de cărămidă al unităţii de producţie.

Am obţinut contractul.

Acţionând din impuls, viră pe ieşirea de pe pod care trecea pe lângă fabrică. Oricum, avea nevoie să ia benzină, putea să facă plinul acolo, la fel de bine ca oriunde în altă parte.

Ce avea să se întâmple cu Jon, Louise, Ana, Judy, Herb, când avea să fie semnalată dispariţia ei? *Aveau să rămână fără slujbă.* Afacerea Brehmer avea să dispară, precum fumul spulberat de vânt. Încheierea afacerii reprezenta punctul culminant al tuturor visurilor pe care şi le făcuse de când venise în St Louis. Fusesse terorizată. Falită, fără prieteni, nu avusese pe nimeni în lume pe care să se bazeze, cu excepţia propriei ei persoane. Muncise din greu, făcuse economii, încercând constant să lase trecutul în urmă.

Ajunsesese departe. Iar acum chiar trebuia să renunţe la tot?

Încetini şi făcu la dreapta în parcare a unei benzinării Quik-Stop, chiar în spatele fabricii. La pompa de benzină era staţionat un Chrysler vechi, aşa că trase la una din celelalte pompe şi opri motorul.

Şi rămase aşa, cu mâinile strânse pe volan, cu privirea fixată, prin parbriz, pe firma luminoasă Brehmer.

– Ce veşti? bombăni Sam în telefon. Împreună cu Wynne şi Gardner, era în avion şi parcursese cam o treime din drumul de trei ore, cât dura cursa charter până la St Louis. În scaunul aflat faţă în faţă cu al lui Sam, Gardner şedea înfăşurată într-o pătură albastră şi dormea dusă. Lângă ea, Wynne stătea tolănit, de parcă n-ar mai fi avut nici un os în trup.

– Credem că s-a dus cu un taxi la mall, zise Gomez la capătul celălalt al firului. Se pare că s-a dus la cumpărături.

– La cumpărături? repetă Sam, pe moment complet nedumerit. Apoi se încruntă. Direct de la aeroport? Fără să-și ia mașina?

– Șoferul zice că a dus la mall o femeie care se potrivește cu descrierea, zise Gomez. Problema este că mall-ul e închis acum și probabil nu e acolo. L-am luat pe Hendricks cu mine și facem tot ce putem să-o localizăm.

– Faceți ceva mai mult. Dacă trebuie, dați-o în urmărire generală. Vreau să-o găsim.

– Am înțeles, să trăiți.

După acest salut militar, Sam întrerupsese legătura.

– Tipul ăsta nou tot n-o nimerește, nu? întrebă Wynne. Deschise ochii și se uita la Sam.

– Mda. Avionul coborî brusc. Degetele lui Sam se încleștară instinctiv pe brațul scaunului. Știi, continuă el, individul ăla n-o să-l dea pace. O să-o omoare, dacă o să poată.

– Crezi că a ajuns deja la St Louis?

– Dacă nu e deja la St Louis, o să fie. Curând.

Wynne îl privi atent.

– Crezi că e corect să-l abandonezi pe Walter în voia sorții cu să o păzim pe ea?

– Nu știm unde se află Walter și, după toate probabilitățile, n-ai să-l descoperim la timp ca să-l salvăm. În schimb, știm unde se află Madeline Fitzgerald. O să punem pe cineva să o urmărească și-o să așteptăm, asta-i tot ce avem de făcut. O să apară el. Asta presupunând că n-a prins-o deja.

Mirosul de benzină se risipea încet în aerul cald și umed. Mad die atârna gâtul pompei la loc, înșurubă capacul rezervorului și merse la casă. Plăti benzina, se duse înapoi la mașină și se urcă.

Trecu dincolo de fabrica Brehmer, îndreptându-se înspre autostradă. Acum că aflaseră despre ea că e în viață, se gândi, nu aveau să-o mai lase în pace.

Mai devreme sau mai târziu aveau să-i dea de urmă. Și aveau să-o omoare.

Trecu de ieșirea către autostradă. Mergea orbește.

Asta dacă nu-i învingea cu propriile lor arme. Dacă nu scăpa de spaima care o bântuise timp de șapte ani. Dacă nu riposta.

Nu era lipsită de apărare. Avea o armă. Singura întrebare care se punea era: avea curajul s-o folosească? Și să scape teafără?

Lumina roșie, strălucitoare, de avertizare, o făcu să se oprească. Aruncă o privire în jur și-și dădu seama că ieșirea spre autostradă rămăsese la vreo trei străzi în urmă și că aștepta acum la o intersecție cu o gașcă de duri puși pe rele, care o studiau din colțul străzii.

Nu că ar fi speriat-o vreunul din aceste lucruri. Cunoștea zona aceasta a orașului, cunoștea partea de est a orașului St Louis, cunoștea toate părțile de est ale tuturor St Louis-ilor din lume. Crescuse în astfel de zone, fiecare mai rea decât prima.

Dar plecase de acolo, se transformase, devenise cineva. Pentru numele lui Dumnezeu, era membră a Camerei de Comerț! Nu era o chestie ciudată, nu era supertare?

Trase într-o parcare, întoarse și porni înapoi către benzinăria QuikStop. Voia să oprească acolo și să dea câteva telefoane.

Adică să-și ia viața în propriile mâini.

Sâmbătă, 16 august

Până să ajungă taxiul să o lase la aeroport, se făcuse aproape cinci dimineața. Maddie se îndreptă spre parcare cu timp nerlimitat, trăgând după ea valiza mică, neagră. Era extrem de obosită, până și gestul de a pune un picior în fața celuilalt necesita un efort serios. Dar se simțea mai bine. Mai sigură.

Se gândi că reușise să-i facă să înceteze s-o mai hărțuiască.

Numărul era înscris cu fierul înroșit în memoria ei. Cu ani în urmă, îl formase destul de des. Telefonul funcționa încă, răspunsul la apel era încă același:

– A-One Plastics.

Nu exista propriu-zis o firmă cu acest nume. Sau, mai bine zis, exista, dar era numai o fațadă pentru adevărata afacere: un grup de cămătari care aveau legături cu mafia. Ceruse să vorbească cu Bob Johnson și i se răspunsese cu câteva secunde de tăcere, timp în care pulsul i se accelerase.

Apoi bărbatul de la celălalt capăt al firului se burzuluise:

– Cine întreabă? Vocea era încărcată de o suspiciune ce friza paranoia.

Maddie se identifică și mai că zâmbi. Îi era încă o frică de moarte de ei, de ceea ce puteau face, dar aproape se simțea bine să atace pe teritoriul inamicului.

Bărbatul negase că ar fi știut cine era Bob Johnson, dar îi ceru se să lase un număr unde să poată fi contactată.

Nu trecură prea multe minute și telefonul mobil sună.

– Sunt Bob Johnson, zise vocea. Lui Maddie i se păru că o recunoaște, dar nu putea fi sigură. Trecuse mult timp. Mai spune o dată, cu cine vorbește? auzi în receptor.

Maddie se identifică a doua oară, iar pauza cu care fu întâmpinat numele ei îi transmise clar faptul că o recunoscuse.

– Unde ești, drăguțo? întrebă el, într-un târziu.

Întrebarea era atât de absurdă, că pe Maddie o pufni râsul.

– Îți și spun imediat, cum să nu, zise ea, dar apoi se uită, neliștită, de jur împrejur în parcare luminată. Își cuibări micul telefon argintiu mai aproape de obraz.

– Ții minte toate „treburile“ acelea pe care îl puneai pe tatăl meu să le facă? Să știi că el păstra anumite lucruri legate de ele. Dovezi. Suficient ca să-i ascundă pe mulți la răcoare multă vreme. Am sunat doar ca să-ți spun că, dacă mi se întâmplă ceva, vor fi trimise anumite scrisori, care indică anumite locuri unde sunt ascunse anumite lucruri, și că dovezile astea au să înceapă să răsară peste tot, ca o urticarie urâtă, și o mulțime de oameni au să înceapă să se scarpine.

De data asta, pauza fu mai scurtă.

– Știi ce se întâmplă cu fetele mici care fac amenințări mari?

Maddie râse din nou.

– Adică, de exemplu, cineva trimite un ucigaș tocmit să-mi vină de hac? Păi, stai așa, că cineva deja a făcut asta. Numai că a zbârcit-o, și sunt pe-aici încă. Și intenționez să rămân. Uite ce e, vreau doar să-mi văd de viața mea în pace. Dacă nu mă supără nimeni, nu supăr nici eu pe nimeni, iar dovezile alea n-au să iasă niciodată la lumina zilei.

– Și cam despre ce dovezii e vorba?

Maddie gândi rapid.

– Vrei un exemplu? Bine. Tata a fost de față în noaptea când a fost lichidat Ted Cicero Grăsanul. Tipul care a făcut asta a aruncat după aia arma. Mai târziu, tata s-a întors și a luat-o. Făcu o pauză și continuă: Aș pune pariu că e plină de amprente.

Sunetul unei respirații precipitate o făcu să înțeleagă că marcuse.

– Unde este? întrebă bărbatul.

– Vreau să fiu lăsată în pace, răspunse ea. Dacă am să presu-

pun vreodată că apare în preajma mea un ucigaș tocmit, am nădădau arma, și tot restul lucrurilor păstrate de tata, FBI-ului. Să știți că deja au luat legătura cu mine. Îl caută pe omul vostru.

– Dacă-mi aduc bine aminte, și tu ai o problemă cu agenții federali.

– Atunci nu mă pune să aleg.

Maddie îi simțea tensiunea transmițându-se prin telefon.

– Și la ce fel de alte lucruri te mai referi?

– Benzi, de exemplu. Avea mereu la el în buzunar un reportofon. Când se ducea la treburi. Și ce altceva... a, da, teancul ăla de hârtii de o sută de dolari pe care i le-a dat Junior Rizzo. Și alte lucruri. Multe altele. Îi plăcea să păstreze amintiri.

Încă o tăcere. Apoi:

– Drăguț, hai să-ți dau un sfat. Cel mai isteț lucru pe care îl putea să-l faci ar fi să vii înapoi aici, unde ți-e locul, și să aduci și toate chestiile astea de care vorbești. Pentru informația ta, haburn-am despre nici un ucigaș tocmit. Sau despre Ted Cicero Grăsuțul. Sau Junior Rizzo.

Maddie scoase un sunet de dezgust.

– Du-te și spune cuiva care ți-e șef ce am spus eu, zise ea. Și luă legătura cu mine. Urgent. Să zicem, în următoarele două ceasuri. În caz contrar, va trebui să iau niște măsuri ca să mă protejez.

Închise telefonul. Apoi își luă tălpășița de la QuikStop și mers înapoi în oraș, rătăcind fără țintă.

Până să sune din nou telefonul, se transformase într-un pachet de nervi.

Bob o sună și-i spuse că, deși nimeni nu știa nimic despre nici unul din subiectele pe care le discutaseră mai devreme, erau de acord cu târgul. Practic, dacă ea îi lăsa în pace, și ei aveau s-o lase.

Desigur, atunci când mafia se poartă de parcă le-ai fi cel mai nou prieten la cataramă, probabil următorul lucru pe care îl simți este un cuțit în spate. Maddie știa asta la fel de bine ca oricine altcineva.

Partea plină a paharului era că ceea ce spusese despre grămadă de dovezi era purul adevăr. Tatăl ei fusese întotdeauna convins că, într-o zi, avea să facă uz de lucrurile pe care le dosise, ca să se elibereze din cleștele mafiei. Numea proviziile acelea „polița lui de

„îngurare“ și le păstra într-un seif încuiat, pe care-l ascundea cu grijă. Din nefericire, ultima dată când văzuse seiful respectiv fusese cam cu o săptămână înainte să fugă.

Atâta doar că lucrul ăsta nu conta, pentru că ea era singura care îl știa. Faptul că avea dovezi nu o ajuta cu nimic. Ceea ce conta era să-i facă *să se gândească* la faptul că avea dovezi.

Brusc, tot ce își dorise vreodată devenise tangibil. În ultimii zece ani reușise să se transforme în persoana care-și dorise întotdeauna să fie. Nu avea de gând să renunțe pur și simplu la tot. Își câștigase prea greu viața cea nouă. Avea să-și încerce șansele. Avea să rămână.

Cu această hotărâre luată, ceasul când soarele scotea primele raze de culoare ca să sondeze cerul deasupra orizontului o găsi mergând istovită de-a lungul rândurilor de mașini din parcare pe termen nelimitat a aeroportului din St Louis. Chiar și la această oră matinală, afară era cald și atmosfera umedă. Dar Maddie tremura, îndreptându-se către automobilul ei Camry albastru. Îi era frică, deși logica îi spunea că n-ar fi fost normal ca ucigașul să stea la pândă exact în acea parcare la acea oră inumană.

Și totuși, când se apropie de locul din spatele parării unde-și lăsase mașina, iuți pasul. Erau distanțe mari între fasciculele cețoașe de lumină pe care le aruncau becurile de pe stâlpi, iar la Camry-ul ei nu ajungea aproape nici unul. Cu cât se depărta de ultimul stâlp, cu atât era mai întuneric.

Era acum destul de aproape de mașină, putea chiar să distingă plăcuța de înmatriculare. Acceleră pasul, scrutând umbrele din care se putea ivi vreo primejdie, și blesternă zgomotul pe care îl făceau roțile valizei.

Ajunse în dreptul aripii din spate; inima îi bătea să-i spargă pieptul. Apăsă butonul de pe inelul cheilor care deschidea mașina și se grăbi să apuce mânerul portierei, când lumina din interior se aprinse.

Respirația i se opri. Ochii i se dilatară. Se dădu înapoi.

În mașina ei era un bărbat. Pe scaunul șoferului. Aplecat, ca și când s-ar fi ascuns. Aștepta.

În fracțiunea de secundă cât a durat până creierul a înregistrat ceea ce văzuseră ochii, bărbatul se mișcă. Maddie țipă, se întoarse

să fugă și se izbi, cu toată puterea, de un corp cald, solid, care îi apucă de brațe și o reținu. Reacționă instinctiv, urlând cât o ținea gura, îl împinse și îi trase un genunchi între picioare.

– Auhh! Bărbatul îi dădu drumul și se îndoi de durere. Ea nu răsuci și dădu să fugă.

– Stai pe loc.

Brațe puternice, bărbătești, o înșfăcară pe după mijloc și o traseră înapoi, într-o încheștare ca de urs. Tipa și se zbătea ca o sălbatică ticiune, în vreme ce cineva o ridică de la pământ și o târî înapoi. Aruncă o singură privire îngrozită în jurul ei și zări o dubă albă; cineva deschidea ușile din spate, ca să o bage înăuntru. Încă o pereche de mâini se întinseră ca să ajute la supunerea ei.

– Ajutor! zbiră, chiar când era îngrămădită înăuntru.

Bărbatul care o împingea zise ceva, dar nu putu să-l audă din cauza propriilor ei țipete. Dar când fu tântită pe burtă în compartimentul de marfă, căptușit cu mochetă, al dubei, tot aerul răbufni afară din plămâni și țipetele fură curmate brusc.

– Nu pot să cred, zise un bărbat de pe locul din dreapta din față. Cel care o ținea prizonieră îi răsuci brațul drept la spate. Tot mai era pe punctul de a-i fixa un obiect rece și metalic în jurul încheieturilor, când celălalt bărbat urlă:

– Gomez! Dă-i drumul!

Vocea suna oarecum cunoscut.

– Dar ai văzut ce-a făcut, protestă cel care o ținea. L-a lovit pe Hendricks cu genunchiul! A...

– Am spus să-i dai drumul. Asta-i don'șoara Fitzgerald.

Pronunția târăgănată a lui „don'șoara” o lămurii.

– Dumneavoastră, bufni ea. Ce căutați aici?

Dar, chiar dacă domnul Agent Special din New Orleans auzi se, nu răspunse. În schimb, sări afară din dubă și veni în spate, iar bărbatul care o ținea de braț îi dădu drumul, cu toate că n-ar fi vrut.

Maddie se întoarse ca o sfârlează, ridicându-se în genunchi.

– Dă-mi cheile, se adresează el cu un ton resemnat celui care o prinsese pe Maddie, și întinse mâna. Abia în momentul acela își dădu ea seama că o pereche de cătușe argintii, lucioase, îi atârnavă la încheietură.

Sper că e o glumă proastă. Ridică în aer mâna încătușată și se uită la cercul metalic care se bălăngănea atârnat. Cătușe? întrebă.

Cred că aici a fost vorba de un caz de identitate greșită. McCabe o apucă de mână. Madeline Fitzgerald, vi-l prezint pe agentul special Pete Gomez.

Câteva secunde mai târziu, McCabe băgă cheia în încuietoare. O învârtire, un clic, și brățara se desprinsese de pe mâna ei.

- Ziceai că poartă un costum cu fustă alb, zise Gomez.

- V-ați schimbat hainele, îi spuse McCabe lui Maddie. Asta cred că explică o parte din confuzie.

Maddie trecu printr-un nou moment de panică, dându-și seama că, într-adevăr, purta blugii, tricoul și adidașii pe care-i cumpărase de la Dillard ca să poată fugi. Dar, bineînțeles, se îmbărbătă ea, chiar dacă inima îi zvâcni necontrolat, bărbatul n-ar fi avut de unde să știe de ce și le cumpărase sau că ar fi intenționat să fugă. Dusesse Escort-ul înapoi în garaj, iar geamantanul nou din pânză rămasese în portbagaj, împreună cu trusa pentru urgențe.

- Ia stați puțin, zise ea, pe măsură ce se dumirea de toate implicațiile prezenței lui acolo. Se așează și își aduse picioarele în față, sărind afară din dubă. McCabe o apucă de braț când se ridică nesigură pe picioare, și o sprijini. Maddie își smuci brațul din mâna lui, făcând un pas și se opri brusc când dădu ochii cu zidul compact de oameni care se materializă în spatele lui.

- Cine sunt toți oamenii ăștia? întrebă ea, întorcându-se către McCabe. Dar deja îl distinsese pe uriașul din spatele grupului. N-ar fi putut să confunde nimbul auriu și creț pe care o creia lumina în jurul părului său.

- Toți sunt agenți FBI! se lămură singură.

McCabe oftă.

- Agent special Mel Hendricks. Agent special Cynthia Gardner. Pe Wynne îl cunoașteți deja. Și pe Gomez.

Pe măsură ce-i prezenta, McCabe făcea câte un semn în direcția fiecăruia.

Hendricks, bărbatul pe care îl lovise cu genunchiul, părea ușor adus de spate. Maddie nu-și dădea seama dacă așa era postura lui obișnuită, sau era rezultatul durerii persistente. Gardner, singura femeie din grup, era la fel de înaltă ca majoritatea bărbaților. Iar

după ce rememorează scena în minte, își dădu seama că bărbatul din mașina ei fusese Wynne.

– Ce făceați în mașina mea? îl întrebă ea.

– Percheziție, răspunse McCabe.

Furioasă, Maddie își îndreptă spatele. Atâția agenți în St Louis pentru o crimă care se petrecuse în New Orleans? Îi veni în minte o întrebare care-i făcu stomacul să se încleșteze: oare știau? Dar dacă ar fi știut, n-ar fi arestat-o deja? McCabe îl pusese pe colegul lui să-i *scoată* cătușele... Nu, nu știau. Se aflau aici din alte motive. Dar, din păcate pentru planurile lor, ultimul lucru pe care și-l dădusea seama era să aibă agenți FBI pe urmele ei.

Îl privi pe McCabe, cu ochii mijiți:

– De unde tupeul să-mi percheziționați mașina?

– Avionul dumneavoastră a aterizat acum unsprezece ore. Nu v-ați luat mașina. Eram îngrijorați.

– Ha! Maddie se holbă la el, apoi privi roată grupul de agenți. Mă urmăriți pentru că vă imaginați că tipul din New Orleans are să mă mai atace o dată și vreți să vă folosiți de mine ca să-l prindeți.

Tăcerea care urmă o lămură că nimerise.

– Ei bine, lăsați-o baltă, spuse și se năpusti să treacă printre omologii din grup, care se dădură în lături, precum Marea Roșie, cu să-i facă loc.

– Don’soară Fitzgerald... McCabe era chiar în spatele ei. Este în interesul dumneavoastră să cooperați cu noi. Am impresia că nu înțelegeți pericolul în care vă aflați.

Maddie se aplecă să apuce mânerul valizei ei, care alunecase pe o parte, și să-și ia cheile, care căzuseră pe asfalt, nu departe de valiză.

– Și, deci, care vă e planul? Să mă urmăriți până mă omoară și apoi să-l arestați? Deschise ușa din spate a automobilului ei, rostu goli valiza până la prag și se luptă să o ridice pe bancheta din spate. Poate dumneavoastră vă convine schema asta, domnule agent special, dar mie nu. Trânti ușa și îl privi crunt pe McCabe.

– De fapt, ne hotărâserăm să-l arestăm înainte să vă omoare.

– Nu. Maddie deschise portiera șoferului.

El o prinse de braț și veni aproape de ea, atât de aproape, încât

În nevoie să se uite în sus ca să-i întâlnească privirea. Ochii lui erau întunecați și hotărâți.

– Nu mă ascuți, zise el. Ai nevoie de noi. Ești în pericol.

– Nu, zise Maddie, smucindu-și brațul din strânsoare. Nu vreau să mă urmărești. *Plecați.*

Se băgă în mașină, trânti ușa și porni motorul. Privi în oglindă, să se asigure că McCabe și restul grupului nu-i stăteau în cale, și apoi dădu cu spatele până ieși din locul de parcare. McCabe, cu acoliții lui în spate, se regroupaseră în spatele dubei. Cerul care se lumina îi permise să-i vadă pe toți acum, mai mult sau mai puțin limpede. Gomez arăta tânăr, Hendricks părea morocănos, Wynne avea un aspect obosit, iar Gardner avea păr roșu, țepos. Ajungând în dreptul lor, Maddie frână și lăsă geamul în jos.

– Nu glumesc, zise ea răspicat. Așa că dați-vă la o parte.

– Chestia e, zise McCabe, că de fapt nu avem nevoie de permisiunea dumneavoastră.

Îi zâmbi. Ea se încruntă, apoi ridică și închise geamul și rulă spre ieșire.

Maddie nu fu surprinsă, câteva minute mai târziu, să privească în oglinda retrovizoare și să descopere duba albă în spatele ei. Dar era furioasă.

Nu se mai uită în oglinda retrovizoare, înadins, și se concentrează în schimb să-și facă loc spre ieșirea în formă de U care dădea în spre șoseaua I-270.

Locuia în Clayton, o suburbie relativ scumpă, cam la cincisprezece minute distanță de aeroport. După ce avea să ajungă în siguranță în apartament, plănuia să facă un duș și să se arunce în pat. Trecuseră aproape patruzeci și opt de ore de când practic nu dormise.

Ieși de pe autostradă și intra pe bulevardul Big Bend. Remarcă cerul, care se lumina. O luă la stânga, spre cartierul rezidențial în care locuia, și depăși un camion de gunoi parcat lângă colțul străzii. Când ajunse în parcare din spatele casei în care se afla apartamentul ei, aruncă o privire în oglinda retrovizoare și zări duba care intra pe strada ei.

Apartamentul ei era la etajul al treilea al unei clădiri mari,

vechi, stil Art and Craft, care fusese transformată în bloc de apartamente. Etajul trei, cu ferestre de fronton și unghiuri stranii, era cel mai puțin spațios, dar era tot numai al ei. Curtea din față era de mărimea unui timbru poștal, iar cea din spate fusese transformată în parcare. În jurul intrării din față crescuseră viguroase tușuri de caprifoi, și în spatele zonei de parcare se încălciseră, formând un gard viu des, iar asfaltul recent turnat era umbrit de stâri bătrâni și falnici.

Maddie băgă Camry-ul cu botul în locul ei, lângă aleea către veranda din spate. Frână, scoase din viteză și se răsuci să se uite după dubă.

Chiar în momentul acela, simți o arsură în umărul stâng, iar parbrizele, atât cel din față, cât și cel din spate, fură zdrobite cu zgomot. Cioburi mărunte năvăliră înăuntru, aruncate asupra ei, părând o explozie de grindină. Instinctiv, se întoarse, cu gura căscată, și se uită în jur cu chipul golit de expresie, fiindu-i imposibil să înțeleagă ce era cu gaura care se căsca acolo unde fusese parbrizul. Apoi simți ceva – o albină? – cum îi șuieră pe lângă obrul stâng.

Nu era albină. Era un glonț. Maddie se aruncă pe celălalt scaun. Scrâșnetul de frâne și trântitul de uși undeva în apropiere fură imediat urmate de duduitul unor pași care alergau. Cineva smuci portiera din stânga și o deschise. Maddie tipă.

– Nu te ridica!

McCabe. Îl recunosc și se simți în siguranță când se aruncă deasupra ei. Greutatea lui o strivea și gemu, dar nici prin cap nu-l trecu să încerce să-l împingă deoparte. Se așezase între ea și glonțul următor.

Te implor, Doamne, apără-ne. Pe amândoi.

Trecură câteva minute și el începu să se dea la o parte. Maddie îi strânse mâna și-l ținu.

– Nu mă lăsa, zise ea. Privirile li se întâlniră.

– Nu te las, promise el. Se strecură afară din mașină și-și eliberă mâna ca s-o poată prinde de șolduri și s-o tragă afară după el. În cele din urmă o ajută să se așeze pe asfaltul cald, sprijinită cu spatele de ușa din spate a mașinii și genunchii îndoiți. Trotuarul era presărat peste tot în jurul ei cu cioburi de parbriz. McCabe se

chirci pe vine în fața ei. În spate, la mică distanță, i se păru că vede duba albă.

Pistolarul ar fi putut fi oriunde. Maddie se uită în jur.

– E în regulă. Sigur a plecat de mult, zise McCabe.

Ea rămase acolo respirând sacadat, fără să-l slăbească din ochi. Păru surprinsă să constate că agentul era înarmat.

McCabe privi rapid în jur, procesând ceea ce vedea, apoi își ascunse arma, care dispăru în spate. Mâna reveni în câmpul ei vizual și se sprijini blând pe brațul ei stâng. Brațul care, remarcă privind în jos, era plin de sânge.

– Sângerezi, spuse el.

Ea întredeschise buzele, dar nu reuși să emită nici un sunet. McCabe, parcarea, tufișurile foșnitoare din spate, toate începură să se dizolve.

– Să nu leșini aici, zise el, și ea se gândi că probabil se făcuse palidă, pentru că el își strecură o mână pe după gâtul ei și îi împinse capul între genunchii ridicați.

Maddie își încleștă dinții, ca să nu o copleșească amețeala. Simțea căldura mâinii lui pe brațul însângerat.

– Umărul, își aduse ea aminte de arsură. Cred că m-a lovit în spatele umărului.

Dacă nu s-ar fi răsucit exact în momentul acela să se uite după dubă, glonțul n-ar fi izbit-o în umăr; ar fi pătruns în apropierea inimii.

McCabe își retrase mâna de pe mâneca ei și îi ridică tricoul în spate.

– Au! exclamă ea.

Dădu drumul tricoului.

– Scuze.

– Cât de rău e?

– Nu prea rău, dacă ținem cont că e rană de glonț. Lungă cam de opt centimetri, arată mai degrabă a jultură. Dar sângerează din belșug.

Îl simți mișcându-se. Își îndreptă capul și-l văzu pe McCabe cum își trage tricoul peste cap. Era o surpriză să vadă apărându-i dintr-odată în fața ochilor un piept masculin, și clipi nedumerită. Bărbatul avea umerii lați și musculoși.

– Ce faci? întrebă ea.

– Se numește acordarea primului ajutor. Făcu ghem tricoul și îi puse mâna pe ceafă, împingându-i din nou capul în jos, între genunchi. Se aplecă peste ea, ca să apese cu putere tricoul pe rană din umăr. Maddie tresări.

– A pățit ceva?

Era vocea lui Wynne, venind din spatele lui McCabe. Părea să gâfâie ușor.

– Rană superficială. La omoplat. Tonul lui McCabe se schimbă când adăugă: Ați găsit ceva?

– Nimic. Dar ceilalți sunt tot pe acolo, caută.

Continuau să vorbească despre ea, iar Maddie își sprijini capul pe genunchi și încercă să cântărească situația. În cazul în care înțelegerea pe care o făcuse cu amicul Bob ar fi fost o gogoasă, nu vedea pusă în fața unei alternative: putea să fugă iar, sau putea să se ducă, cu toate lucrurile pe care le știa, la FBI. Ceea ce, după cum îi spunea experiența, ar fi fost probabil o greșeală uriașă, ceva la care înainte nu s-ar fi gândit niciodată. De ce acum? Schiță o strâmbătură și-și dădu seama că răspunsul se afla cam la cinci spre zece centimetri de vârful nasului. Îl privi din nou pe furiș pe McCabe și impresia i se confirmă. Aproape împotriva voinței ei, i se înfiripa sentimentul că putea să aibă încredere în el.

Dar, dacă se gândea mai bine, dezvăluirea a tot ce știa la FBI ar fi avut efectul unei bombe nucleare în viața ei: când fumul urma să se risipească, nimic nu avea să mai fie ca înainte.

Inclusiv Creative Partners. Inclusiv afacerea Brehmer.

Da, voia să trăiască. Dar mai voia și să aibă viața ei.

Înainte de a mai face vreo mișcare, se hotărî Maddie, trebuia să-și ia telefonul și să-l sune pe bunul ei prieten Bob ca să vadă ce naiba se petrecea. Nu că s-ar fi așteptat să-i spună dacă o minșise, bineînțeles. Dar era posibil – poate chiar probabil – ca ordinul de retragere să nu fi ajuns încă până la asasinul plătit.

Și dacă așa stăteau lucrurile, era hotărâtă să facă în așa fel încât să ajungă. Urgent.

Șuierul unei sirene o făcu să ridice din nou capul.

– Vine cavaleria, zise McCabe. Se uita în josul străzii, unde tocmai răsăreau niște lumini albastre intermitente.

Exact ce-i trebuia, se gândi Maddie, cuprinsă de descurajare: încă niște polițiști.

Până să plece poliția locală, împreună cu ambulanța, al cărei echipaj îi tratase rana lui Maddie, pentru că refuzase să meargă la spital, se făcuse dimineată de-a binelea. Căldura devenea apăsătoare. Maddie era în siguranță, vârată în pat în apartamentul ei, cu Gardner pe post de câine de pază. McCabe, îmbrăcat într-un tricou alb pe care-l scosese din geanta lui din spatele dubei, se uita acum la ultima mașină de poliție care se îndepărta.

– Crezi că o să se întoarcă? întrebă Wynne, venind lângă el în parcare. Împreună cu Gomez și Hendricks, Wynne trecuse prin sită âmprejurimile, pe o rază de câțiva metri, în căutare de dovezi. Până în prezent nu apăruse nimic.

– Da, în mod sigur. Nu cred că l-am putea pune pe fugă pe individul ăsta nici dac-am încerca.

Gândul la cât de aproape fusese Maddie de moarte avea încă puterea să-i facă genunchii să tremure. De fapt, îl făcea să se simtă mult mai rău decât ar fi fost cazul, având în vedere rolul lui Maddie Fitzgerald în viața lui.

OK, iată cum stăteau lucrurile în realitate: de fapt, ea nu avea nici un rol în viața lui. Era doar obiectul unei operațiuni de supraveghere. N-avea nici o legătură faptul că avea pielea moale și mălăsoasă și niște ochi incredibil de frumoși.

– Crezi că ar trebui să o ducem de aici, s-o ținem în custodie într-o locuință de protecție? întrebă Wynne. Acum a fost cât pe-acți.

– Nu poate sta în locuință de protecție toată viața. Mai devreme sau mai târziu, dacă nu-l prindem pe nenorocit, o s-o aștepte la cotitură.

Chiar atunci apărură dintre boschetele din spatele parării Gomez și Hendricks; amândoi arătau cam rău, din cauza extenuării. Gomez avea cămașa albă scoasă din pantaloni, în mod evident pătată în câteva locuri cu noroi. Pantalonii cafenii ai lui Hendricks erau rupți la genunchi, iar unul dintre ciucurii mocasinilor lui maro lucioși dispăruse.

– Un afurisit de câine cu fundu' mare într-o curte la o juma' de

stradă mai încolo, zise Hendricks, pe post de explicație. A trebuit să sar gardul.

– L-a apucat mai întâi de cracul pantalonului, apoi de pantof, rânji Gomez.

– Ați găsit ceva? întrebă Sam.

Amândoi clătinară din cap.

– Deci, care-i planul? întrebă Wynne, care rămăsese lângă el.

– Vrei să spui că avem vreun plan? Vocea lui Sam era sarcastică.

– Era vorba să stăm ascunși și s-o ținem sub supraveghere pe don'șoara Corp Mortal, îi suflă Wynne.

– Mda-a, zise Sam, târăgănat. Gomez începuse să-i spună lui Maddie don'șoara Corp Mortal după meciul de lupte corp la corp în care fusese antrenat cu ea în parcare aeroportului. Sunt nevoiți să recunosc, reluă Sam, că, în condițiile prezente, planul nu mai e de actualitate.

– Și atunci?

– Și atunci, nu facem decât s-o ținem sub supraveghere.

Wynne se uită la el.

– Și cum propui să facem asta?

– O determinăm să coopereze, zise Sam.

Gardner deschise ușa la bătaia lui Sam. Arăta întrucâtva puțin obosită decât el sau Wynne și nu avea ochii la fel de împănienjeniți, după ce furase vreo două ore de somn în avion. Înainte să urce la bord, își schimbase fusta neagră cu o pereche de pantaloni negri, strâmți, pe lângă care mai purta și un tricou negru mult lat. Băgat în pantaloni. Cureaua lată, neagră, aceeași de dinainte, după toate aparențele, încinsă la mijloc. Costumația o făcea să arate sexy. Și flămândă.

Ca o femeie la vânătoare.

Îi zâmbi, și zâmbetul ei îl făcu pe Sam să simtă un fior rece de avertizare pe șira spinării.

– Salut, zise el. Totu-i în regulă?

– Super de tot. Zâmbetul lui Gardner i se întinse pe toată fața când deschise larg ușa.

Prins la mijloc, Sam făcu un pas înapoi și-l împinse pe Wynne

putu ușa înaintea lui. Apoi Wynne o privi pe Gardner cum închide și încuie ușa. Sam intră și se uită la apartament.

Prima impresie fu că locul era primitiv. Confortabil și îmbietor, chiar. Pereții camerei în care se afla, sufrageria, erau zugrăviți într-un galben optimist, luminos. Podelele erau din parchet de lemn de esență tare. Canapeaua imensă care domina un întreg perete avea culoarea zmeurei. Două fotolii, unul verde, altul înflorat, erau trase de o parte și de alta a canapelei. De cealaltă parte a ușii erau trei ferestre mari, prin care se vedeau crengi de copaci pline de frunze. Un loc propice pentru un lunetist? Sam traversă camera și privi prin fereastră, evaluând riscul. Jos, privirea colinda prin vreo duzină de curți minuscule, toate separate de garduri, alcătuită de o grilă. Cam patru garduri mai încolo, un câine mare și negru moțâia pe o coastă în iarbă. Arăta cam cât un ponei mai mic, și, aducându-și aminte de Hendricks, Sam rânji. Etajele superioare ale clădirilor învecinate erau ascunse de frunzișul stejarilor și arțurilor mari și bătrâni. Bun. Nimeni nu putea să tragă de pe acoperișurile vecine. Se mai detensionă puțin și reveni să inspecteze restul apartamentului. În dreapta vedea o parte a bucătăriei. În stânga, o pereche de uși închise.

– Ea unde este? o întrebă pe Gardner.

– Face duș. Gardner se întinsese într-un colț al canapelei. Ținea picioarele încrucișate și se răsucise într-o poziție calculată care să-i pună în valoare silueta trăsnet.

– Deci, care-i planul? întrebă ea, cu aceleași cuvinte pe care le folosise Wynne mai devreme.

– Același. Sam se fâțâi o vreme prin încăpere, apoi o luă spre bucătărie. O ținem în continuare sub supraveghere pe don'șoara Fitzgerald până punem mâna pe suspectul nostru neidentificat.

Bucătăria era de modă veche, cu dulapuri albe marca Formica și podele de linoleum înspicate cu auriu. Centrul încăperii era ocupat de o masă dreptunghiulară de stejar și patru scaune.

Singurul element care ar fi ridicat motive de îngrijorare era o ușă în spate. Sam se duse într-acolo, se uită prin fereastra cu mai multe ochiuri din jumătatea superioară, apoi o deschise și păși afară în dimineața înăbușitoare. Se trezi într-o verandă mică, de lemn, fără acoperiș, la care se ajungea de jos pe trei rânduri de

scări tot din lemn, așezate în zigzag, neacoperite nici ele. Verifică încuietorea – avea un lacăt, dar șubred – și își notă în minte să vadă ce putea face ca intrarea din spate să fie mai sigură.

Se întoarce pe același traseu în sufragerie.

– OK. Avem nevoie să dormim. Avem nevoie să mâncăm. Mai avem nevoie s-o ținem pe don'șoara Fitzgerald sub supraveghere douăzeci și patru de ore pe zi. Ceea ce înseamnă că, deo camdată, o să facem cu schimbul. Se uită la Gardner: Presupun că deja computerul tău lucrează să localizeze ținte posibile?

– O, sigur. Până acum avem probabil o bază de date de aproximativ o sută de mii de oameni cu prenumele Walter, în orașele pe care computerul le consideră eventuale amplasamente pentru crimele viitoare. Numai că, dacă nu venim cu ceva mai precis, nu ne e de folos cu nimic.

– Ești grozavă cu computerul ăla, îi zise Wynne cu admirație.

– Mulțumesc.

Gardner îi zâmbi, iar Sam văzu cum îi cuprinde obraji o îmbujorare de culoarea canapelei lui Maddie.

– OK, zise el. Trebuie să ne stabilim un punct de lucru aici. Trebuie să fie un hotel prin preajmă.

Le expuse cam cum se aștepta să decurgă următoarele câteva zile. Când termină, atmosfera devenise strict oficială.

– Fac eu primul schimb cu ea. Cel puțin am apucat vreo două ore de somn în avion, propuse Gardner.

Sam dădu din cap, absent. Se părea că suspectului neidentificat îi plăcea să lucreze la adăpostul întunericului, iar Sam era hotărât să se întoarcă la datorie personal la căderea nopții. Dar nu suflă un cuvânt. În schimb, se concentrează asupra sunetelor pe care le putea auzi de dincolo de ușa închisă.

Încă mai curgea apa? Da, dar se mai auzea ceva. Sam se înfruntă brusc. Vorbea cu cineva? Se uită scrutător la Gardner.

– Are vreun animal sau altceva în casă?

– N-am văzut așa ceva. De ce?

– Pentru că vorbește cu cineva. Ciocăni iute la ușă.

La fel de brusc, fata tăcu.

– Don'șoară Fitzgerald? Ciocăni din nou, mai tare. Vreți să deschideți ușa, vă rog?

Nu mai auzea apa curgând. Chiar când înregistrează acest amănunt, ușa se crăpă câțiva centimetri. Sam se trezi că se uită în jos în ochii ei de culoarea mierii, îngustați acum. Era frumoasă chiar și când se încrunta la el. Arăta obosită. Palidă ca o coală de hârtie. Și totuși, tare frumoasă.

Părea enervată.

– Doriți ceva? întrebă ea.

Sam se așteptase s-o vadă udă și aburindă, poate înfășurată într-un prosop de baie. Și, într-adevăr, era învăluită de un prosop pufoș, albastru. Dar nu avea nici o picătură de apă pe ea.

– Ce Dumnezeu ai făcut acolo înăuntru?

Stătuse în baie, după câte știa, mai bine de douăzeci de minute, și tot timpul cursese apa. Și nici măcar nu se udase.

Îi zâmbi, din cale-afară de dulce.

– Poate vrei să-mi spui de unde până unde vă interesează chestia asta?

– Ai vorbit cu cineva?

Zâmbetul pieri.

– Cum să mă exprim mai clar? Nu e treaba voastră.

În timp ce vorbiseră, ea lăsase ușa să se deschidă puțin mai mult, și acum putea să vadă dincolo de ea, aproape toată încăperea. Mătură baia cu privirea. Pe blatul chiuvetei era un telefon mobil.

– Ai vorbit la telefon.

Ea îi urmări privirea și buzele i se strânsură.

– Ei și, ce dacă am vorbit la telefon? Mare scofală!

Apoi fu izbit de un alt amănunt straniu. Oglinda. Era clară ca o zi de vară. Nici un fir de abur. Fie făcuse duș rece, fie lăsase apa să curgă din alt motiv. Ca să-și acopere sunetul vocii în timpul conversației la telefonul mobil?

– Te superi dacă-mi spui și mie cu cine ai vorbit?

Maddie îl săgetă cu privirea.

– Dacă chiar trebuie să știi, mi-am sunat firma de asigurări în legătură cu mașina, zise ea. Și nu sunt încă sub duș din simplul motiv că nu știu cum să fac asta fără să mă ud și pe umăr.

– Cu o pungă de plastic, zise Gardner de pe canapea, iar Maddie privi dincolo de McCabe, spre ceilalți doi care, evident, înregistrau fiecare cuvânt.

– Ai pungi pentru gunoi? o întrebă Wynne, și, când Maddie confirmă din cap, se ridică în picioare, cu efort. Unde sunt?

– În bucătărie, sub chiuvetă. Maddie se uită din nou la Sam. Mai doreai să mai știi și altceva?

– Eu o să plec în câteva minute – și la aceste cuvinte Sam văzu cum fața ei se luminează – așa că trebuie să vorbim despre ce poți și ce nu poți să faci. Wynne și cu mine o să lipsim câteva ore, dar Gardner o să fie aici, cu tine. Asta înseamnă că...

Maddie se încruntă brusc.

– Stai o clipă. Cum ai spus?

Wynne se apropie în spatele lor și-i întinse lui Maddie o pungă albă, din acelea pentru pus gunoiul.

– Îi faci vreo două găuri prin care să bagi brațul și capul, și apoi o decupezi pe unde nu ai nevoie de protecție. Ca să nu te uzi la rană.

Distrasă pe moment, Maddie luă punga, îi zâmbi scurt lui Wynne și-i mulțumi. Apoi își îndreptă din nou atenția spre Sam.

– Despre ce e vorba?

– Până o să-l prindem pe individul ăsta, unul dintre noi va sta cu tine, douăzeci și patru de ore pe zi. Gardner e de serviciu în următoarele ore, și cel mai bine ar fi să stați în casă. Nu cred să intervină...

Maddie dădea din cap.

– Stai. Oprește-te. Nici nu mă gândesc. V-am spus deja, nu vreau să fiu ținută sub supraveghere.

– Dar nu poți să refuzi.

– Ba da, pot.

– Pot să te întreb de ce te deranjează lucrul ăsta?

– Pentru că am de condus o firmă. Am clienți cu care trebuie să mă întâlnesc.

Sam oftă.

– Uite ce e, nu vreau să ne certăm pe subiectul ăsta. Fie coope-rezi de bună voie, fie te iau în custodia martorilor și te zbor într-o locuință de protecție așa de urgent că nici n-o să-ți dai seama ce se întâmplă. Cel puțin în felul ăsta știm sigur că nu te omoară nimeni.

Țîmp de câteva clipe bune nu se alege decât cu o privire nemi-citoare. Apoi:

Bine, se răsti ea și îi trânti ușa în nas. Câteva secunde mai târziu, de partea cealaltă a ușii, o auzi clar bombănind:

Măgarul.

Incredibil, își spunea Maddie, câteva ore mai târziu.

Pe canapeaua ei un agent FBI se lăfăia ca la el acasă, iar ea nu putea face nimic. Pe masa de lângă el era o rămășiță de pizza, care constituise masa lor de seară, ținea picioarele pe măsuța de cafea, iar telecomanda ei se afla în mâna lui. Sunetele emise de televizor izbucneau cu întreruperi, ceea ce însemna că sărea de la un canal la altul, fără să aleagă.

Din locul unde stătea ea întinsă, prăbușită pe burtă în mijlocul patului dublu în dormitorul cufundat în umbră, nu vedea televizorul. Nici măcar pe el nu-l vedea. Dar aceea fusese poziția în care îl găsisese pe McCabe ultima dată când ieșise de la baie, câteva minute după miezul nopții; acum mai era puțin până la unu.

Timpe de aproape o oră încercase să adoarmă, dar fără succes.

- Încerc și eu să dorm, strigase, în cele din urmă, cu un ton de frustrare, prin ușa pe care el insistase s-o țină parțial deschisă. Crezi că ai putea să-l dai mai încet?

Nu auzi dacă îi răspunsese, dar volumul televizorului se micșoră.

Maddie se întoarse pe partea zdravănă și încercă să adoarmă, lucrând un inventar al lucrurilor pozitive din viața ei. În primul rând, trăia. Era acasă. Și câștigaseră afacerea Brehmer. Toate erau bune. De asemenea, toate se puteau schimba. Înainte să se poată infrâna, mintea îi zbură la partea negativă.

Numărul unu: pe canapeaua ei se găsea un agent FBI.

Numărul doi: își petrecuse toată ziua închisă în casă, cu o furtună care arăta ca păpușa Barbie modelul Rambo.

Numărul trei: nu-și făcuse nici una dintre treburile obișnuite de zi de zi. Nu-și luase rufe de la spălătorie; laptele din frigider expirase acum două zile.

Numărul patru: nu putea folosi mașina până când nu aveau să-i schimbăm parbrizele, ceea ce, i se spusese, avea să se întâmple luni.

Și numărul cinci: cineva încerca s-o omoare.

Deși prietenul Bob, cu care vorbise din baie în dimineața aceea, jurase că nu e adevărat. Dacă ar fi existat un contract pentru lichidare,

darea ei – despre care el nu avea nici cea mai vagă cunoștință – nu fi fost retras după conversația lor anterioară. Dacă se trăsesese un pra ei în dimineața aceea – lucru despre care, din nou, el nu avea nici cea mai vagă cunoștință – nu avea nimic de-a face cu ei.

Nu aveau nici un motiv să o suprimă, o asigurase el, câtă vreme își respecta partea ei din înțelegere și se ținea departe de agenții federali.

Totuși, după părerea lui Maddie, asigurările lui Bob aveau două puncte slabe. Mai întâi, *cineva* trăsesese în ea; în al doilea rând, chiar când amicul Bob o avertiza să se țină la distanță de agenții federali, unul dintre aceștia îi ciocănise la ușa băii.

Iar acum tot aici era.

Maddie se strecură afară din pat, se uită la ușa întredeschisă pe care se reflecta lucirea albastră a televizorului, se îndreptă spre ea și se opri în deschizătură să-l vadă. Exact așa cum se aștepta, McCabe era staționat tot pe canapeaua ei. Când sosise, pe la unsprezece seara, să preia schimbul de la Wynne, care-l preluase de la Barbie Rambo la patru, McCabe arăta bine. Sincer vorbind, într-un tricou polo curat și blugi, proaspăt bărbierit și pieptănat, arăta chipeș. Foarte chipeș.

Dar acest aspect nu i-l făcuse în nici un caz mai plăcut. Din potrivă, de fapt. Nu avea sub nici o formă nevoie de o complicitate de genul ăsta.

Duminică, 17 august

Când se trezi, a doua zi de dimineață, Maddie își zvârli picioarele peste marginea patului. Umărul îi zvâcnea, capul o durca, și avea nevoie de cofeină precum un vampir are nevoie de sânge.

Maddie își aruncă halatul pe umeri, își strânse hainele, merse la ușa dormitorului, o deschise, și auzi voci venind dinspre bucătărie. Trase cu ochiul în sufragerie și se încredință că drumul era liber. Babysitterii ei – toți trei, din câte se auzea – nu se vedeau, așa că o tuli în baie.

Când ieși, după vreo douăzeci de minute, arăta – și se simțea – mult mai bine, după ce făcuse un duș, își uscaseră părul și se îmbrăcase cu pantaloni scurți bleumarin și o cămașă largă, de un galben solar, pe care o purta în vacanțe și care nu o apăsa pe umărul dureros.

Lipăi cu picioarele goale spre bucătărie, atrasă de aroma de cafea, și se încruntă ușor când își dădu seama că nu se mai auzea nimic. Această tăcere totală nu promitea nimic bun. Ce-ar fi fost dacă...

În momentul acela cineva ieși din bucătărie. Maddie își înăbuși un țipăt și făcu un salt considerabil în aer când o recunoscă pe Barbie Rambo, îmbrăcată în pantaloni negri și un tricou verde-acid, cu nelipsita centură neagră încinsă în jurul taliei. Și ea arăta mai bine astăzi. Părul ei roșu de păpușă din călți era curat și mai mult ciufulit decât țepos, iar ochii albaștri de cicoare erau limpezi.

– Te-am speriat? Scuze.

Însă vocea lui Gardner nu exprima scuze, când privirea ei alina necă peste Maddie. Ducea o cană de cafea într-o mână și un altul în cealaltă.

– Nu, nici o problemă, zise Maddie, făcându-i loc celeilalte locuri mele în drum spre bucătărie. Întotdeauna sar și tip dimineața când mă scol. Pune sângele în circulație.

În centrul mesei din bucătărie trona mândră o cutie alb-verde de gogoși glazurate Krispy Kreme. În rest, încăperea arăta la fel ca întotdeauna, cu excepția câtorva vase în chiuvetă, care nu fuseseră acolo când se dusese la culcare. McCabe stătea pe veranda din spate și vorbea cu Wynne. Când îl zări prin geamul din ușa bucătăriei, inima îi bătu bizar, derapând scurt. Te porți absolut prosteste, se gândi Maddie, și-și îndreptă privirea către aparatul de cafea. Un ibric de cafea proaspăt făcută se odihnea pe aragaz, nu se răcească.

Maddie tocmai își turnase o cană, când ușa din spate se deschise, iar McCabe și Wynne intrară în bucătărie.

– Toate la locul lor pe-afară? întrebă ea.

– Câteva păsărele, vreo două veverițe. Nimic cu potențial fatal, îi zâmbi McCabe.

– Mă bucur să aud asta, zise ea. Luă cana și sorbi o înghițitură.

– Ce-ți face umărul?

– Mă simt de parc-aș fi fost împușcată ieri, răspunse ea, cu o grimasă.

El râse, și, iată, ce să vezi, apărură gropițele.

– Vrei o gogoasă? Servește-te, zise Wynne. El însuși veni lângă masă, deschise cutia și pescui una dinăuntru.

– Credeam că ești atent la greutate, zise Gardner din prag. Replica îi era adresată lui Wynne, care înghiți ultimul duminic de gogoasă cu un aer vinovat, uitându-se în ochii ei.

– Chiar sunt. Sunt atent cum crește pe nesimțite spre o sută treizeci.

– Dacă vrei să știi, probabil că este mai contraproductiv să te lași de fumat și după aceea să mănânci până crăpi.

Wynne se înroși la față.

– E greu să te lași de fumat. Spre surprinderea ei, Maddie se

trezi că sare în apărarea lui Wynne. Cred că orice ar face cineva ca să reziste la ispită ar fi lăudabil.

– Hai, gata, lăsați-l în pace pe Wynne, zise McCabe și îi întinse ceva lui Maddie. Ea luă obiectul și constată că era o cheie.

– De la ușa ta din spate, zise el. Am înlocuit broasca. Ți-am comandat ferestre antiglonț la mașină, așa că atunci când vor fi gata voi putea să circuli fără grijă. O să te urmărim oriunde te duci. Adu, și o să-ți controlăm periodic mașina de bombe.

– Bombe?

La asta nu se gândise. Simți cum îi îngheață sângele în vene.

– O sperii, îi spuse Wynne lui McCabe pe un ton de reproș, ceea ce o făcu pe Maddie să se întrebe ce citise el exact în expresia de pe fața ei. Trebuia să fie grijulie. Arătos sau nu, McCabe era totuși agent federal, și se cuvenea să nu uite aspectul ăsta.

– Bine, am plecat, zise McCabe și-i aruncă o privire lui Maddie. Nu cred să încerce ceva astăzi cât stai acasă. Totuși, consideră că ești consemnată la domiciliu toată ziua și rămâi în casă. O luă spre ușa, apoi se uită înapoi, peste umăr: Wynne?

– Da, vin.

– Stați o clipă. Maddie se luă după McCabe, traversând sufrageria până la ușă. Nu pot să stau în casă, continuă ea. Am treburi de făcut.

El se opri.

– Poate mâine.

Maddie strânse buzele, dar înainte să poată răspunde, el ridică mâna și îi cuprinse obrazul.

– Se vindecă vânătăia, zise el.

Ea simți cum se topește pe dinăuntru. Pur și simplu.

McCabe își trase mâna de pe fața ei. Deschise ușa și o ținu pentru Wynne, care ieși.

– Ține-o înăuntru, îi zise McCabe lui Gardner, apoi către Maddie: Să fii cuminte.

Înainte să poată replica, dispăruse. Preț de câteva secunde, rămase cu ochii ținți la ușa închisă. Apoi se dezmetici și se întoarse. Privirea i-o întâlni pe a lui Gardner, care o studia.

– Carevasăzică îți place McCabe, zise Gardner, cu ochii mijiți, și pufni: Drăguț, stai la coadă.

– Nu-mi place McCabe, zise Maddie, cu toată demnitatea cu care era în stare.

Gardner se trânti pe canapea și culese ziarul pe care-l lăsase pe măsută, alături de cana ei de cafea.

– Nu mă duci pe mine cu zăhărelul. Depistez de la o poștă un tovarăș de suferință.

– Ție îți place McCabe?

Gardner o privi peste ziar.

– O, da, zise ea, cu o grimasă. Și el știe asta. Problema este că nu prea sunt genul lui.

Maddie nu se putu abține.

– Dar care este genul lui? întrebă ea, prudentă.

– Zveltă. Frumușică. Brunetă. Destul de tânără – sub treizeci. Fetele dulci și radioase. Mda, în caz că te întrebi, te potrivești la fel. Maddie clipi.

– Cum?

Gardner dădu din cap.

– Tu ești genul lui. Sută la sută. În avion de la New Orleans în coace mai-mai că-și ieșea din fire de grijă că suspectul neidentificat – adică dementul pe care-l urmărim – are să ajungă la tine înaintea noastră.

– Deci chiar te interesează? Mă refer la McCabe.

Maddie făcu câțiva pași și se cufundă în adâncimile moi ale fotoliului de catifea reiată.

– Un cuvânt să spună, jumătate de cuvânt, și i-l-aș prezenta mamică-mii.

– Să înțeleg că nu e însurat? întrebă Maddie.

– Singur, ca și mine. Ca și Wynne. Gardner se strâmbă: La naiba, cine s-ar lega la cap cu noi? Cu excepția lui Wynne. Pe Wynne s-ar putea să-l vrea cineva.

– Wynne pare de treabă.

– Wynne este drăguț. E cel mai de treabă om din câți cunosc. Dar trebuie să recunoști că nu are nimic de armăsar în el.

Maddie reflectă puțin.

– Poate că un armăsar nu e cea mai bună alegere care să-ți ofere ce-ți dorești. Poate că, pentru o relație pe termen lung, ar trebui să te gândești doar la un tip de treabă.

– Cum e Wynne. Vocea lui Gardner nu suna deloc convinsă. Apoi oftă: Să-ți spun sincer, mi-a trecut prin minte. Dar nu pot să mă gândesc că fumează.

– S-a lăsat, interveni Maddie rapid.

– Și nu pot să sufăr că nu are mai multă grijă de el.

– Gogoșile, zise Maddie, lămurindu-se deodată.

– Da. Exact. L-ai văzut cu gogoșile, oftă Gardner. Vezi? Mereu cu câte ceva. Asta-i problema cu bărbații. Nici unul – nici unul din câți am cunoscut eu – nu e perfect.

– Spre deosebire de noi.

Gardner o țintui cu privirea. Apoi zâmbi.

– Punct lovit.

Spre sfârșitul după-amiezii Maddie simțea că înnebunește de inactivitate. La prânz, ea și Cynthia – deja își spuneau pe numele mic – mâncaseră împreună supă și biscuiți sărați, pentru că în camera lui Maddie nu prea se găsea nimic. În timpul mesei aflate cam tot ceea ce mai rămăsese de povestit despre echipa de agenți. Lui Maddie îi făcu îndeosebi plăcere să audă informațiile prețioase pe care i le dezvălui Cynthia despre McCabe. Conform celor spuse de ea, părinții lui încă trăiau, avea un cârd de frați și un șir de foste iubite lung de un kilometru. Avea treizeci și cinci de ani, nu fusese niciodată căsătorit, și era practic însurat cu meseria lui.

Când se auzi cineva bătând la ușă, Cynthia se transformă instantaneu în Barbie Rambo și-i făcu semn lui Maddie să rămână pe loc, până se uită ea prin vizor. Îl recunosc pe Wynne, se relaxă și îi dădu drumul să intre. Când văzu că adusese sacoșe cu de-ale gurii, Maddie aproape îl luă în brațe.

Cynthia plecă, iar în seara aceea Maddie pregăti o cină ușoară – spaghete și salată – pentru ea și Wynne. În timpul mesei stătură de vorbă, iar Maddie își formă impresia clară că Wynne era la fel de îndrăgostit de Cynthia pe cât era Cynthia de McCabe. După cină, Wynne o ajută să strângă și apoi se așază la televizor, în vreme ce ea se instalează la masa din bucătărie, cu laptopul. Se gândea la o campanie pe care o pregătea Creative Partners ca să câștige un lanț local de magazine de înghețată. Desenă câteva schițe și scrisese niște texte.

Trecuse de ora zece. McCabe avea să vină la unsprezece. Mad-

die făcu un duș, își obloji umărul și schimbă pansamentul. Apoi se îmbrăcă în pijama și, după o urare scurtă de noapte-bună lui Wynne, se retrase în dormitor.

Visul reveni, iar ea știa că, mai devreme sau mai târziu, avea să se întâmple. Se făcea că era noaptea, târziu, iar ea era în pat – un alt pat, unul de demult. Într-o casă străină. Patul era strâmt, iar ea era singură. Camera era întunecată. În casă mai erau oameni, oameni din cauza cărora era înspăimântată. Avea mâinile legate la spate. Abia își dăduse seama de asta, când ușa se deschidea. Deasupra capului se revărsa un dreptunghi de lumină. În chidea pe loc ochii și rămânea nemișcată. Peste pat se proiecta o umbră. Se străduia să respire rar, în ritmul unui om care doarme adânc, cu toate că fusese năpădită de o sudoare rece. Printre gene, urmărirea umbra și se ruga din răspuțuri să nu se apropie de ea. În cepea să tremure. *Nu mă lăsa să mor. Te rog.* Deodată, un țipăt neînghesui în gâtul ei, dar se strădui să-l reprime.

Maddie tresări puternic și se trezi. Timp de o secundă rămase în întuneric, clipind des, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Visul bineînțeles că era visul. Oare nu avea să scape de el niciodată?

Apoi fu izbită de realitate. Înțuneric. În camera ei era beznă. Tot apartamentul era întunecat și tăcut. Televizorul era stins: în întuneric, liniște.

Prinse cu urechea un sunet, o mișcare. Respirația i se opri, iar ochii i se îndreptară, orbește, în direcția din care veneau.

De data aceasta era adevărat. În camera ei era cineva.

– MADDIE. Era vocea lui McCabe, o părere de sunet. Maddie trase aer în piept, tremurând, și se ridică în capul oaselor.

– McCabe?

– Șșș. Era lângă patul ei. Acum putea să-l distingă, neclar, ca o umbră mai densă în întuneric. Scoală-te, îi spuse el.

Alunecă din pat și se ridică în picioare.

– Urcă cineva pe scara de incendiu. Te duci în baie și încui ușa.

Și imediat o împinse să iasă din dormitor. Când intrară în sufragerie, o așchie de lună se insinuă între ei și desenă o linie de lumină ștersă pe podea.

Ajunseră la baie și el o băgă înăuntru.

– Încuie, zise, cu voce șoptită. Și stai acolo. Mă întorc.

Maddie încuie ușa. Baia nu avea fereastră. Era beznă totală. O mică rece se încolăci adânc în vintrele ei.

Ține-ți firea, se gândi Maddie. Bâjbâi de-a lungul peretelui plăcut cu faianță și ajunse la chiuvetă, apoi la dulăpiorul de deasupra. Îl deschise, atinse rafturile și căută sprayul cu fixativ de păr pe care îl ținea acolo. Își dădea seama că n-ar fi constituit cine știe ce armă, dar la nevoie, dacă ar fi ținut în fața intrusului, i-ar fi permis să câștige timp.

Se sprijini cu șalele de marginea chiuvetei, astfel încât să stea cu fața către ușă, înșfăcă strâns doza de spray și rămase în așteptare.

În cele din urmă auzi o bătaie iute la ușă.

– Maddie?

Era McCabe. Răsuflă, se repezi la ușă și o deschise. Apartamentul era încă luminat numai de raza de lună. Nu distingea din bărbat decât o formă puternică, întunecată. Genunchii n-o mai ținură și, pur și simplu căzu în față, peste el.

– Hei, zise el, apucând-o de coate. Gata, nu e nimic.

– L-ai prins?

Îi era atât de frig, teribil de frig, tremura în cămășuța de noapte subțire, de culoarea fildeşului.

– Nu.

În mod sigur McCabe o simțise cum tremură, pentru că o învâluie în brațe dure și o trase aproape, ca s-o liniștească.

– El a fost? întrebă ea cu voce pierită.

– Nu știu. Urcase cam o treime din scările din spate, când s-a speriat de ceva. Și-a luat tălpășița.

Maddie închise ochii.

– Mă bucur că ai fost aici. Era mare lucru că recunoscuse așa ceva.

– Da, și eu. Întinse mâna în spatele ei, căutând întrerupătorul, și aprinse lumina în baie.

Ea clipi, surprinsă, aruncă o privire în sus, descoperind cât de aproape era fața lui și se simți puțin descumpănită. Ochii li se întâlniră și aerul dintre ei se încărcă deodată de tensiune. Maddie simți ca un curent electric. Respirația i se accelerează.

Privirea lui se opri pe gura ei. Instantaneu, și-o simți uscată.

Apoi ochii căutară în continuare.

– Ce naiba e asta?

Nedumerită, Maddie îi urmări privirea și descoperi, spre propria ei surpriză, că încă mai ținea strâns în mână flaconul de fixativ. Fusesse făcut sandvici între ei, cu micul orificiu negru îndreptat direct spre pieptul lui.

– Ah, zise ea. Privi în sus spre el. Ăă... e fixativ de păr.

– Asta văd. Zâmbi, un zâmbet pe o parte, fermecător, care-i încălzea ochii și făcea să se ivească gropițele acelea ștregărești, mortale. Plănuiai să coafezi pe cineva? continuă el.

– Eram în baie. Era singurul lucru pe care m-am gândit că l-aș putea folosi pe post de armă, zise ea, demnă.

El începu să râdă, din toată inima.

– Creioane. Fixativ. Draga mea, Dumnezeu să-i ajute pe răufăcători dacă pui tu vreodată mâna pe o armă.

Revoltată, îl împinse cu flacon cu tot.

– Dă-mi drumul.

– Dar nu asta vrei, zise el. Apoi o sărută.

Maddie fu atât de surprinsă, încât rămase nemișcată. Rămase acolo, cu ochii larg deschiși, în vreme ce el o strângea la piept.

Cât timp trecuse de când n-o mai sărutase cineva așa? Prea mult. Niciodată. Sărutul deveni mai apăsător. Iar ea răspunse sărutându-l la rându-i. Totul se învârtea cu ea. Inima îi bătea de parcă ar fi fost beată. Se strânse mai aproape de el.

O bătaie puternică, repezită, în ușa din față, o făcu pe Maddie să tresară.

– McCabe.

Vocea, bărbătească, era înăbușită, dar se auzea bine.

– Fir-ar să fie, zise McCabe.

Brațele lui o slăbiră din strânsoare și îi dădură drumul. Se îndreptă spre ușă.

– Du-te și pune-ți halatul, îi zise, peste umăr.

Maddie o zbughi în dormitor.

– Nu aprinde lumina, îi mai zise, când ajunse acolo.

Apoi auzi chicul metalic al lacătului care se deschidea. Până să deschidă McCabe ușa, ea se afla în siguranță în cameră.

Se duse la șifonier, puse jos fixativul pe care încă îl mai ținea în mână, în mod ridicol, își dibui halatul și-l îmbracă. Simțea o nevoie presantă să afle ce se întâmplă.

Legă strâns cordonul halatului și păși fără zgomot în sufrageria învăluită în beznă. Ușa din față era închisă, iar McCabe era în fața ei, cu Gomez și Hendricks.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– A, scăpat, zise Gomez.

– Probabil că ne-a văzut, adăugă Hendricks.

– În orice caz, a plecat, zise McCabe.

– Îl prindem data viitoare, spuse Gomez. Nu ne mai scapă el încă o dată.

Și plecară. În urma lor, McCabe încuie ușa. Apoi se întoarse și ochii li se întâlniră.

– Cred că s-a terminat distracția din noaptea asta, zise el și o ocoli pe departe ca să meargă la bucătărie, de parcă ar fi emanat raze radioactive. Ar trebui să te duci la culcare.

În regulă. Era clar, programul de flecușete romantice se terminase.

– De unde au apărut Gomez și Hendricks? întrebă ea, ținându-se după el. Se opri în prag și se uită la el cum îi deschidea frigiderul.

– Îți supraveghează ușa din spate dintr-o dubiță parcată la două case mai încolo. Mai am doi oameni într-un Blazer, care urmăresc intrarea din față. Scoase o cutie de doi litri de lapte – lapte integral, aflat acolo prin amabilitatea lui Wynne – și-i aruncă o privire: Te superi?

– Servește-te, zise ea. El umplu un pahar, puse laptele înapoi în frigider, închise ușa și bău. Ce mai fel de a evita o conversație dificilă, se gândi ea, ironică. Se sprijini de cadrul ușii, își încrucișă brațele la piept și decise să servească mingea în terenul adversarului.

– Sărutul acela a fost o greșeală, bine? zise ea.

El se întoarse de la chiuvetă și o privi.

– Cred că asta trebuia să fie replica mea. Vocea lui nu avea nici o inflexiune. N-ar fi trebuit să te sărut, adăugă. Îmi cer scuze.

– Se întâmplă.

Ridică din umeri, ca și când ar fi vrut să spună, în mod delicat, nu-i nici o problemă, se întoarce și păși înapoi în sufragerie. Alina se lăsa între pernele canapelei.

– Nu trebuie să te scoli dimineață și să te duci la lucru? E aproape două ceasul. Venise după ea în sufragerie și acum stătea lângă televizor și se uita la ea.

– Ca și când aș mai putea să dorm după asta. Poate e ceva în neregulă cu mine, dar gândul că undeva pe-aproape e cineva care încearcă să mă omoare îmi cam provoacă insomnie. Putem da drumul la televizor, sau încălcăm ordinul de camuflaj?

Luni, 18 august

Când Sam îi deschise ușa lui Gardner a doua zi de dimineață, cu câteva minute înainte de ora opt, nu era în cea mai bună dispoziție. După ce Maddie adormise, în sfârșit, pe canapea, o luase în brațe și o dusese în pat.

Când o purtase până în dormitor și o așezase în mijlocul patului ei uriaș, încă înfășurată în halat, își dăduse seama de o nemiiloasă realitate.

Reacția lui profundă la sărutul lor nu fusese o iluzie. *N-are nici o noimă dacă nu simți scânteia.* La naiba cu bunica, care-i vârâse chestia asta în minte.

Cu Maddie, așa se întâmplase, asta simțise: scânteia. Scânteie cât să aprindă o pălălaie.

– Ai avut o noapte grea?

Gardner îl privi intens când trecu pe lângă el și intră în apartament.

Sam răspunse cu un mormăit, după care o întrebă:

– Ai adus-o?

– Uite-o aici. Gardner legănă sacoșa neagră de vinil pe care o căra. Își pieptănase părul lins, așa că arăta neted, nu țepos ca de obicei, ochii îi erau vioi, machiajul relativ potolit. Purta un blazer negru peste un tricou alb și pantaloni negri. În mod evident felul cum se îmbrăcase arăta că luase în serios anunțul că urma să o protejeze pe Maddie într-un mediu de oameni de afaceri.

– Am auzit de vizitatorul de azi-noapte, adăugă ea. Crezi că a fost suspectul nostru neidentificat?

Sam ridică din umeri.

– Mi s-a părut o acțiune cam de amator ca să fi fost tipul ăla.

– Așa m-am gândit și eu. Privi înspre ușa închisă a dormitorului și zise tare: 'Neața, Maddie.

– A, bună, Cynthia, strigă Maddie de partea cealaltă a ușii, de unde vocea i se auzea puțin înăbușită. Sunt aproape gata.

– Nu-i nici o grabă, răspunse Gardner. Se uită la Sam: Miron a cafea?

El mârâi din nou, de data aceasta afirmativ.

– Gata, ai devenit prietene la cataramă deja? întrebă Sam, din cându-se după Gardner în bucătărie.

– Am stat de vorbă.

Gardner puse sacoșa pe masa din bucătărie, înșfăcă o ceașcă din dulap și o umplu, în timp ce Sam se duse și se rezemă de per vazul de sub fereastră.

– A venit înapoi ceva din chestiile pe care le-am trimis?

Sam se referea la materialul probator de la scenele celor două crime din New Orleans, care fuseseră trimise la laboratorul FBI pentru analize.

– Încă nu.

– Dar informațiile despre cele două don'soare Fitzgerald?

– Primim fragmente și bucățele. Gardner îl privi pe deasupra ceștii. Să înțeleg că suspectul neidentificat n-a mai sunat?

– Încă nu. Acesta era de fapt unul dintre lucrurile care-i dădeau o stare de agitație. Unde era individul? Desigur, dacă se furișa pe lângă scara din spate a lui Maddie, probabil că avea acum alte priorități decât să dea telefoane.

Dar Sam nu credea asta. Dementul nenorocit se distra prea bine în rolul de vânător. De fapt, Sam avea impresia că dementul nenorocit se distra prea bine bătându-și joc de el. Era o chestie personală.

Brusc, Sam simți că i se aprind în creier o mulțime de becuri.

– Eu îl cunosc pe individul ăsta, zise el. Sau el mă cunoaște pe mine. Trebuie să fie cineva care are legătură cu vreunul din cazurile la care am lucrat.

– Păi, atunci asta ne restrânge zona de căutare, zise Gardner. În o distribuție de, să zicem, câteva mii. De când lucrezi la Birou? De zece ani? Lucrezi cam la o sută de cazuri pe an? Cum ziceam, o distribuție de câteva mii.

Chiar atunci, Maddie apăru în prag.

– Sunt gata de plecare.

– Nu te grăbi, zise Sam. Gardner ți-a adus un cadou.

– Ce fel de cadou? întrebă ea, suspicioasă.

Sam apucă sacoșa și i-o întinse.

– Poftim.

Maddie se uită la sacoșă, apoi scoase dinăuntru un obiect pe care ar fi putut fi confundat cu o geacă gri de vânt, fără mâneci. Se încruntă la ea, nedumerită.

– Este o vestă antiglont, zise Gardner.

Acum știu cum e să ai un alai, se gândi Maddie cu ironie, în vreme ce era escortată spre birou de echivalentul gărzii prezidențiale. Era oră de vârf, și autostrada era ticsită. Ședea încordată pe locul șoferului din automobilul ei Camry, cu parbrize și ferestre noi, toate antiglont, și se îndrepta spre centrul orașului St Louis. În fața ei rula o mașină Maxima cenușie, cu doi agenți ale căror nume nu le știa. În spatele ei, Cynthia îl ducea pe McCabe într-un Blazer negru. În spatele lor venea dubița albă, cu Gomez la volan și Hendricks lângă el.

Până să ajungă la blocul Anheuser-Busch, unde, la etajul șase, erau birourile Creative Partners, i se umeziseră palmele. Își dădu seama, oprindu-și mașina în parcare din spatele clădirii, că partea cea mai complicată era să ajungă din mașină în clădire. Lipsită de carapacea Camry-ului, care o proteja, Maddie se simțea cumplit de vulnerabilă, după ce se dădu jos și o luă spre ușile duble cu rame de crom de la intrarea din spate.

Împinse ușile și simți cum cade, pur și simplu, în penumbra clădirii, invadată de aerul condiționat. Fu nevoită să se oprească o secundă în micul vestibul din spate, ca să-și regleze respirația.

Vestibulul dădea într-un hol pardosit cu marmură, care era plin de lume. Se alătură unui grup care aștepta ascensoarele și câteva persoane o salutară. O surprindea faptul că nimeni nu părea

să observe nimic neobișnuit legat de aspectul ei, pentru că ei i se părea că vesta antiglonț sare în ochii tuturor.

Chiar când intra în lift, telefonul mobil îi sună. Maddie răspunde.

– Te descurci foarte bine, zise McCabe. În lift cu tine e un tip scund, chel, cu un ziar în mână. Îl vezi?

Maddie aruncă o privire de jur împrejur, alarmată. În câteva secunde îl identifică pe bărbatul descris.

– Da, zise ea în telefon.

– Bun, comportă-te ca și când nu l-ai vedea. E agentul special George Molan și o să aibă grijă să ajungi în siguranță în birou. Gardner e și ea pe drum.

Înainte să-i poată răspunde, închisese.

Conform celor spuse, Molan coborî din lift la etajul șase și se luă după pasul ei sprinten spre ansamblul de șapte încăperi pe care-l ocupa Creative Partners. Ea intră, iar el rămase și se aplecă peste țâșnitoarea de apă de pe hol.

Țârâitul unui telefon îl făcu pe Sam să tresară și-l trezi din somn. Era telefonul *lui*, pe care îl lăsase pe noptiera de la hotelul Hampton Court Inn. Înălță capul și băjbâi cu mâna să dea de el.

– McCabe, mormăi în receptor.

– Ce faci în St Louis? auzi o voce bubuind la celălalt capăt al firului. Îi luă o secundă să recunoască tonul neceremonios al lui Smolski.

– Ultima dată când am vorbit aveai informații că suspectul neidentificat se îndreaptă spre vest de New Orleans.

– Este o femeie... începu Sam, încă încercând să se dezmeticească.

– Întotdeauna este o femeie. În vocea lui Smolski era o umbră de amărăciune. Oftă și adăugă: Deci, ce legătură este între prezența ta în St Louis și femeia asta?

Sam îi relată lui Smolski care era stadiul investigației.

– Am auzit că ai rechiziționat cam jumătate din agenții disponibili din operaționalul de la St Louis, zise Smolski, după ce Sam terminase. Oamenii mai au și alte cazuri, ale lor, în curs de desfășurare. Vreau doar să ții minte acest aspect. Tonul lui Smolski se schimbă: Femeia cu care ești e cumva puicuța aia frumoasă pe

care te-am văzut înghesuind-o într-o mașină când am vizionat marile fiasco de la știrile TV?

– Ea este.

– Grea misiune asta pe care te plătim s-o îndeplinești, remarcă Smolski sarcastic, și, după alte câteva remarci, închise.

Sam puse telefonul înapoi pe noptieră, aruncă o privire la ceas – era aproape două după-amiaza – și se sculă.

Nu s-ar fi putut spune că ziua fusese un succes evident. Mai înțîi, Maddie se furișase la baie de nu mai puțin de trei ori, ca să încerce să dea de amicul ei Bob, dar nu-i răspunsese decât un robot. Apoi, fu nevoită s-o prezinte pe Cynthia și să explice personalului ei, din ce în ce mai uimit, care era motivul pentru care un agent FBI îi urmărea, ca o umbră, fiecare mișcare. Împreună cu Jon definitivase ultimele retușuri la prezentarea pe care o concepuseră pentru lanțul de cofetării Happy Ice Cream, programată pentru unu și jumătate în sala de conferințe. Și, nu întâmplător, prânzul de patru stele promis se transformase într-un pachet de sandvișuri comandate în sala de lucru.

Maddie nu apucase nici să se uite la ceas, decât în momentul când McCabe și Wynne, ambii în ținută oficială, veniseră s-o escorteze acasă, iar atunci constatase, spre surprinderea ei, că era cinci fără cinci minute.

Și atunci apăruse Jon în pragul biroului ei. Cu o oră mai devreme, arăta spîlcuit. Acum era fără sacoul costumului antracit pe care îl purta, avea cămașa descheiată la nasturii de sus, iar cravata îi atârna strâmb.

– Tocmai am închis telefonul cu Susan Allen, zise el. Avem o problemă.

Maddie simți cum i se contractă stomacul.

– Ce fel de problemă?

– Vine încoace. Jon se apropie de ea. Susan. Cu cățelul. Am încercat să-i spun că nu am aranjat încă toate lucrurile, dar nu m-a ascultat. A zis că doamna Brehmer vrea să începem imediat. Adică mâine.

– Sper că glumești. Inima lui Maddie începu să se agite și se uită unul la altul cu aceeași consternare pe față.

– Bine-ar fi, zise Jon. Maddie, ce ne facem?

Maddie trase adânc aer în piept.

– Așadar, Susan Allen e în drum spre St Louis cu Zelda, rosti ea cu precauție, străduindu-se să nu-și piardă calmul în situația de criză. *Acum?*

Jon confirmă cu o mișcare a capului.

– Vin cu avionul particular al doamnei Brehmer. Susan spune că vor ateriza la St Louis pe la zece diseară. Voia să știe dacă putem trimite pe cineva să le întâmpine la aeroport. Bineînțeles că am spus că da.

Maddie se ridică, se duse în spatele scaunului ei și își încleștă mâinile pe spătarul capitonat.

– OK. Hai mai întâi să facem cel mai ușor lucru. Organizăm o sedință foto pentru poze pe care să le folosim la noul lor logo. Zelda în costumații drăgălașe, genul ăsta de lucruri. Du-te și ia legătura cu un fotograf, eu încep să vorbesc cu stilisti. Își dădu ochii peste cap. Există stilisti pentru câini?

– Cred că avem nevoie de un specialist în toaletare, sugeră Jon. Câinii au specialiști în toaletare.

– În regulă, specialist în toaletare, admise Maddie. Și hăinuțe de căței.

Trase iar scaunul, se așază și întinse mâna după telefon.

– Încep să dau telefoane la magazinele care închiriază haine.

– Iar eu le aștept la aeroport la zece, zise Jon, mai îmbărbătat. O sun pe Susan să-i spun.

– Spune-i că abia așteptăm să începem, îl instrui Maddie. Vin și eu cu tine la aeroport.

Jon dădu din cap, porni spre ușă, apoi se opri brusc și se întoarse spre ea, încruntându-se.

– Ăă, Maddie... și cu dâșii cum facem?

Se uită semnificativ spre cei trei agenți FBI, care ascultasera schimbul de replici.

Maddie îi privi și ea.

– Vor trebui să vină cu noi, zise, uitându-se în ochii lui McCabe, să vadă dacă este de acord.

– Dorința ta este poruncă pentru noi... zise el, cu un surâs abia schițat.

Cu puțin înainte de zece seara, Jon și Maddie așteptau unul lângă celălalt în terminalul mic al aeroportului din St Louis care deservea avioanele particulare. Erau obosiți și flămânzi, dar, în rest, toate erau la locul lor.

Avionul firmei Brehmer-mâncare pentru animalele de companie aterizase deja, iar ei se ridicaseră în picioare și făcuseră câțiva pași, ca s-o întâmpine și s-o salute pe Susan Allen de îndată ce avea să iasă din avion. Maddie înghiți ultimul strop de Diet Coke și puse doza jos. Jon, care ciugulise bomboane M&M cu alune, răsuci pungața galbenă ca s-o închidă și o înghesui în buzunarul hainei.

McCabe și Wynne erau amândoi înăuntru, în terminal. McCabe se ședea într-un scaun din partea opusă zonei de așteptare. La prima vedere, părea că citește ziarul. Wynne se sprijinea de perete, lângă ieșire. Ușa în fața căreia stăteau Maddie și Jon fu deschisă de un însoțitor de bord, iar la urechile lor ajunse zarvă de lătrat agitat de câine.

– Zelda, zise Maddie, iar Jon aprobă cu o mișcare a capului.

Hămăitul strident crescuse în intensitate. Apoi, în ușă apărură Susan, cu o mină obosită și tracasată. Se clătina ușor sub greutatea unei genți pliabile pentru costume și a unei alte genți, de mărime medie, spânzurate fiecare de câte un umăr, și ducea în mână o cutie mică de plastic pentru transportul animalelor.

Maddie își trase pe față un zâmbet voios și înaintă să strângă mâna liberă a lui Susan.

– Mă bucur mult să te văd, zise ea, dar salutul fu acoperit de lătratul disperat al Zeldei. La rândul său, Jon făcu un pas în față. Dădu mâna cu Susan, iar Maddie observă că părul acesteia era ciufulit, iar fața palidă și tensionată.

Se uită și la cutia pentru animale. Zelda își împingea fața de maimuțică și ochii negri lucioși în grătarul din față, iar cu labele zgâria cu disperare fundul rezistent al cutiei.

Jon zise ceva și încercă să bată ușor cu palma deasupra cutiei. Mișcare greșită. Dințișorii albi se repeziră răutăcioși să se înfigă. Jon își trase urgent mâna, iar Zelda desfăcu dinții, cu un urlat sfâșietor de timpane.

Maddie scană terminalul și observă că toate fețele erau întoarse către ei. Apoi își aduse aminte de prăjiturile cu cremă. Jon

stătea lângă ea. Își vârî o mână în buzunarul lui, scoase punga de M&M, o îndreptă, pescui o bomboană din ea și o băgă printre barele negre așezate în cruce ale grătarului. Urletele se opriră brusc, de parcă animalul ar fi fost alimentat la o sursă de energie și cineva l-ar fi scos din priză.

– O, slavă Domnului, exclamă Susan, arătând gata să se prăbușească. Numai că... e la un regim special și n-ar trebui...

Ronțăiala care înlocuise hămăitul nu se mai auzea. Fața de maimuțică se lipi iarăși de grătar.

– Mai dă-i una, zise Susan grăbită. Maddie se conformă.

Zelda prinse din nou să ronțăie.

– Hai să plecăm, îi spuse Jon lui Maddie la ureche. Ea schiță o aprobare discretă.

Susan rezervase un apartament la Hyatt, în centru, pentru ea și Zelda. Cel mai bun lucru de făcut era să le ducă acolo cu toată viteza.

– Foarte amabil din partea voastră că ați venit să ne întâmpi nați, zise Susan, bucuroasă să se debaraseze de cutie în favoarea lui Jon, care întinsese mâna să i-o ia. Îmi pare rău că nu v-am avertizat mai din timp, dar doamna B. a insistat foarte mult să începem imediat.

– Nu-i nici o problemă.

Jon îi zâmbi, emanând farmec prin toți porii, așa cum făcea întotdeauna, și îi pasă cutia lui Maddie, care o acceptă, cu o ușoară neliniște. Între timp, Jon luă de la Susan geanta pliabilă pentru costume și cealaltă geantă. Pentru orice eventualitate, Maddie mai îndesă o bomboană M&M prin grătar.

Cranț.

– Suntem așa de mulțumiți că Zelda va fi imaginea cea nouă a mâncării pentru animale Brehmer, zise Maddie. Cum auzi un sunet furnăit care vorbea de la sine, luă măsuri preventive: încă o alună M&M fu catapultată prin găurele. Maddie își aruncă restul de bomboane în buzunar, de unde le putea pescui ușor pentru a le azvârli Zeldei.

– Și noi suntem mulțumiți, răspunse Susan.

Dacă tonul ei era ceva mai puțin sincer decât al lui Maddie, ei bine, nu puteai să i-o reproșezi.

Wynne ieși primul din terminal. Maddie îl văzu plecând. Știa că Gomez și Hendricks sunt în duba parcată într-un loc de unde o puteau ține pe ea sub observație când ieșea din clădire și puteau supraveghea mașina câtă vreme fusese înăuntru. Ultimul ieși McCabe. Când aruncă o privire în urmă să vadă dacă venea și el – da, venea – constată că toate capetele din terminal se întorseseră să le urmărească plecarea.

Planul era ca Jon să le ducă pe Susan și pe Zelda la hotel, iar Maddie, încurcată de suita de agenți FBI, urma să se ducă direct acasă de la aeroport.

– Vrei să aștepți aici până mă duc să iau mașina? întrebă Jon când se opriă sub copertină. Parcare era întunecată, cu excepția rotocoalelor de lumină aruncate de becurile de pe stâlpii înalți de halogen. Începuse să plouă mocănește.

– Da, adu mașina, zise Maddie, având grijă să nu lase singur oaspetele, cu toate că se simți deodată foarte expusă.

– Știi, ideea asta a ta și a lui Jon să o folosești pe Zelda ca imaginea Brehmer a fost excelentă, zise Susan. Doamna B. este absolut încântată.

– Mă bucur nespus.

Maddie văzu o mașină care venea spre ele din parcare și cotrobăi în buzunar după încă o bomboană. Degetele sondară fiecare cotlon al buzunarului. Gol. *Terminate.*

– Nu mai am M&M-uri, zise, cu vocea strănutată de groază.

– O, nu se poate!

Se uitară una la cealaltă cu o expresie de panică. Pufăielile din cutie deveneau alarmant de puternice. În disperare de cauză, Maddie se lăsă pe vine și se uită la Zelda. Fețișoara ei mițoasă împingea grătarul; ochii negri sclipeau. Începu să urle.

– Nu! Nu! Nu! Susan prinse să urle ea însăși.

Se auzi o ușă de mașină trântită. Maddie se uită în direcția de unde venea zgomotul și descoperi că Jon se întorsese și venea spre ele. În spatele lui, McCabe se distra văzând cum se dezlănțuia haosul. Lângă Maddie, Zelda zbiera. Susan, cu pumnii încleștați, plângea.

– Nu mai pot să suport. Nu mai pot. Câinele ăsta e un *monstru*. Jignită, Zelda își înteeți urletele.

Jon o luă pe Susan pe după umeri.

– Susan...

– Urăsc câinele ăsta, se jelui Susan, și își îngropă fața în umărul lui Jon.

– Ai nevoie de o pauză, zise Maddie exasperată, strigând aproape, ca să facă față lupului care se dezlănțuise în Zelda. Ascultă, ce-ar fi să o țin eu în noaptea asta și să te las să te odihnești bine?

Efectul fu aproape magic. Susan înălță capul de pe umărul lui Jon. Se uită la Maddie și se scutură ca de un fior:

– Ai vrea?

Cincisprezece minute mai târziu, Maddie trase la un McDonald.

– Bine, i se adresă ea cățelului urlător din cutia tremurătoare de plastic de pe scaunul din dreapta. Vrei mâncare? Îți dau eu mâncare.

Băgă mașina pe alee, spre fereastra de unde se preluau comenzile drive-through. Telefonul mobil începu să sune. Tocmai ajunsese la interfonul la care se dădeau comenzile; scoase aparatul și se răsti:

– Ce? În același timp, lăsă gearul în jos și strigă în interfon: Porție mare de cartofi prăjiți!

– *Ce faci?* auzi vocea lui McCabe în ureche.

– Hrănesc blestematul ăsta de câine, răspunse Maddie, după care auzi un hohot de râs și închise telefonul furioasă. Merse mai departe la prima fereastră și plăti mâncarea.

La următoarea fereastră, Maddie smulse pur și simplu punga din mâna fetei care i-o întinse. Înfișe apoi o felie de cartof prin grătar și istericalele Zeldei încetară dintr-odată.

După încă cinci minute, cotea pe strada ei. Asfaltul lucea umed și negru și reflecta razele farurilor ca suprafața unei oglinzi văluite. În mașină, Zelda, potolită de infuzia continuă de cartofi prăjiți, încerca efectiv să fie o companie agreabilă. Maddie băgă mașina într-un loc de parcare. Lângă ea, Zelda scăpă un râgâit delicat. Apoi, din cutie fu emis un sunet cu mult mai puțin suav. Urmă de cel mai viciat miros pe care îl simțise Maddie vreodată.

– Vai de mine! zise ea, holbându-se cu groază la cutie.

Zelda începu să scheaune. Bomboane M&M, cartofi prăjiți, înmădiți cu uitare de sine de un cățel care fusese până atunci la regim strict controlat. Era vorba de o situație de urgență. Maddie plesni maneta schimbătorului de viteze, aducând-o la punctul mort, opri mașina și începu să cotrobăie în mare grabă printre lucrurile de pe bancheta din spate. Acolo undeva, împreună cu geanta care adăpostea lucrurile Zeldei, pe care Susan i-o dăduse înainte să scape, se afla o lesă. Zelda scheună din nou.

– Așteaptă puțin, o îndemnă Maddie, încercând să-și țină respirația. Degetele ei scormonitoare atinseră geanta, servieta, în sfârșit, *lesa*.

– Am găsit-o! Maddie vârî încă o felie de cartof prăjit prin grătar, apoi profită de distragerea temporară a atenției Zeldei și deschise cutia. Cățelul se repezi afară, dar Maddie o înhăță rapid cu mâna de zgărdă și îi prinse lesa.

Te-am prins! Deschise portiera mașinii și ieși în ploaie, pe asfaltul ud, cu degetele încheștate pe lesă. În spatele ei, se dădu jos și Zelda.

– Haide! Maddie trânti ușa și o forță să vină pe iarbă. Imediat, Zelda se încovoie și-și făcu treaba.

– Ce naiba te-ai apucat să faci? Răcnetul șoptit din spatele ei o făcu să tresară și să se răsucească spre sursa sunetului: McCabe, bineînțeles. Luminat din spate de halogenul farului, venea spre ea cu pași mari dinspre Blazer-ul tras lângă mașina ei, o formă uriașă, amenințătoare, care emana, pur și simplu, exasperare.

Orice om normal s-ar fi speriat de răgetul acela izbucnit în vecinătate imediată – și, după toate aparențele, fu suficient să sperie și un câine normal. Căci Zelda tresări odată cu Maddie la auzul sunetului, și în secunda următoare țâșni ca din pușcă și dispăru în întunericul dimprejur. Maddie se holbă ca lovită în moalele capului în jos, la mâna goală. Lesa îi fusese smulsă din mână. O pierduse pe Zelda.

– Zelda! țipă Maddie, când enormitatea catastrofei o izbi în plin, apoi strigă la McCabe: Uite ce ai făcut acum! – după care porni după fugară.

– Maddie! Întoarce-te! McCabe se lansă și el în urmărirea lor,

dar fata nu avea timp să-l aștepte. Era vital să o prindă pe Zelda. În caz contrar, Creative Partners putea să-și ia adio de la afacerea Brehmer. Scrută cu privirea vâlul translucid de ploaie. Acolo! Zări o străfulgerare de blăniță maro-aurie dispărând dincolo de gardul care înconjura casa alăturată.

– Aici, Zelda! strigă ea, agitată, alergând către locul cu pricina.

Cățelușă nu catadicsi nici măcar să încetinească. Maddie își sumese fusta, se cățără pe gard și sări dincolo, apucând s-o vadă pe Zelda făcându-și de lucru pe lângă un bazin pentru copii din curte. O luă la picior după ea.

– Maddie, oprește-te!

McCabe o ajunsese din urmă la picioarele gardului următor. În spatele lui, Wynne se aburca greoi peste gard. McCabe o agăță de haină și o smuci înapoi.

– Ai înnebunit? o întrebă.

– Dă-mi drumul. Îi aruncă o privire sălbatică. Trebuie s-o prind pe Zelda.

– Nu fi... începu el furios, dominând-o. Se opri, apoi spuse: Țasta a fost cam cel mai prostesc lucru pe care l-am văzut vreodată. Avea în voce o asprime mai grăitoare decât cuvintele.

Maddie știa exact ce voia să spună. Era o tâmpenie să alerge așa în întuneric după Zelda. În panica ei provocată de evadarea câinelui, uitase de tot că *cineva, undeva, aproape, încerca să o omoare*.

– Auziți, copii, ce-ar fi să ne îndreptăm cu toții spre apartamentul lui Maddie, înainte să înceapă cineva să tragă la țintă după noi? interveni Wynne grăbit, de teamă ca lucrurile să nu se încingă.

– Musai trebuie s-o caut pe Zelda, zise Maddie, răzvrătită.

– Musai ar trebui să te cauți la cap, replică McCabe.

Maddie nu se lăsă:

– Am nevoie de cățelul ăla.

– Lăsați-o mai moale, amândoi, ordonă Wynne, luând-o înapoi, în direcția din care veniseră, trăgând-o pe Maddie după el. Apoi zise către ea, pe un ton împăciuitor: După ce te ducem în siguranță în casă, venim să găsim câinele. Promit.

– Prindem noi afurisitul de câine, bombăni și McCabe în urechea ei, apoi adăugă, cu voce tare: Wynne, du-o pe Maddie acasă.

Degetele lui Wynne se strânseseră mai tare pe mâna ei, iar ea îl urmă fără să mai protesteze.

Clădirea era luminată slab și tăcută. Cei doi urcară oboșiți treptele scării impunătoare de stejar care ducea la etajele doi și trei, până ajunseră la apartamentul ei, și intrară.

Înăuntru era întuneric, cu excepția lucirii pe care o arunca prin ferestre becul cu halogen de afară. Automat, Maddie se îndreptă spre perdele, ca să le tragă înainte de a aprinde lumina, dar brusc, o serie de țuituri stridente o ținură pe loc. Ochii ei se dilatară. Primul gând care-i veni în minte fu *bombă*.

– Ce... ce? reuși să îngaima.

– Sistemul de securitate. McCabe a pus să fie instalat în după-amiaza asta. Wynne se întoarse către un panou cu butoane de lângă ușa de la intrare și apăsă pe niște numere. Țuiturile se opriră.

– Apropo' codul tău e format din ultimele patru cifre din numărul de telefon. Sau, dacă vrei, poți să-l schimbi.

După ce Maddie trase perdelele, Wynne apăsă întrerupătorul și aprinse lumina.

– Trebuie să-ți spun că ne-ai speriat când ai dispărut, așa, în întuneric, îi zise, privind-o fix cu ochii lui albaștri, plini de reproș. McCabe și-a ieșit din minți. Probabil o să mai facă încă ceva spume când ajunge aici. Tonul lui Wynne era de avertizare.

– N-are decât, zise Maddie. Între timp își lepădase haina și vesta antiglonț. Era leoarcă de sudoare.

Sub haina lui Wynne se auzi un sunet cu vibrație. Băgă mâna la brâu și deschise o stație radio de emisie-recepție prinsă de curea.

– Da, zise în receptor.

– Blestemăție de câine! auzi Maddie distinct vocea lui McCabe. Se pare că o să mai dureze ceva pe-aici.

– Am înțeles.

Unu-zero pentru Zelda.

– Au s-o prindă, o asigură Wynne.

Maddie nu putea decât să spere că așa va fi. Și pentru că nu putea să facă nimic în acest sens, hotărî să își vadă de treburi în continuare.

– Am să fac un duș, zise ea, iar Wynne dădu din cap.

După vreo douăzeci de minute, Maddie tocmai termina să-și usuce părul, când auzi un ciocănit înfundat la ușa de la intrare.

McCabe, se gândi ea, și își aruncă o ultimă privire critică în oglindă. Își dăduse o umbră de ruj roz pe buze, un praf de pudră și rimel. Se machiase pentru McCabe. Voia să arate bine pentru el și recunoștea asta. Se încruntă, își puse halatul pe umeri și deschise, tot încruntată, ușa de la baie.

McCabe stătea în picioare, în cercul de lumină caldă proiectat de lustră în sufragerie, și vorbea cu Wynne. Își pierduse cravata, dar câștigase geanta cu lucrurile Zeldei, pe care și-o spânzurase pe un umăr. Nu zâmbea, era ud learcă și mânjit din belșug cu norol, dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, arăta atât de atrăgător, încât Maddie simți cum ritmul inimii i se schimbă. Își mută repede privirea, concentrându-se pe bocceluța bleumarin care se zvârcolea, dar pe care o ținea în siguranță sub braț. Îi luă câteva secunde să-și dea seama că partea bleumarin a bocceluței era haina lui McCabe, iar partea care se zvârcolea era Zelda.

– Zelda, rosti ea cu un ton de mulțumire, și se duse să ia bocceluța.

Când se apropie, ochii lui McCabe alunecară spre ea, iar buzele i se crispară; dar dădu drumul genții pe podea, apoi se lăsă pe vine, trase haina care o înfășura pe Zelda și o puse pe picioare.

Cățelul se scutură, zvârlind peste tot împrejur picături de noroi.

– Of, Doamne, zise Maddie, și, mișcându-se cu precauție, apucă într-o mână capătul a ceea ce fusese eleganta lesă de culoarea lavandei, acum murdară și fleșcăită. Haide, vino să te curăț. Zelda se uită în sus, cu ochii negri lucind, și nu mai făcu nici o tentativă să evadeze.

– Puteai să fii omorâtă, o certă Maddie pe când o ducea la bucătărie, unde avea podele de linoleum și șervete de hârtie. O pufnitură îi distrase atenția de la câine.

– Se pare că nu ești singura care ții mortîș să mori, nu? zise McCabe.

– Știi ceva, ți-ar prinde bine să faci un duș, îi zise Wynne, pe un ton din cale-afară de însuflețit.

– Mda. McCabe o ținui pe Maddie cu o privire lungă, semnificativă, înainte să se uite la Wynne. Ești bun să-i spui lui Gomez

nuu lui Hendricks să-mi aducă geanta din Blazer? Am niște schimburi în ea.

În vreme ce McCabe se duse în baie, Wynne o urmă pe Maddie în bucătărie, aducând și geanta cățelului. O puse pe tejghea și începu să cotrobăie prin ea.

– Are și un bol acolo? întrebă Maddie. Lui Zelda îi este sete, probabil.

– Are. Scoase un bol și i-l dădu lui Maddie. Ea făcu ochii mari și se uită la bol pe toate părțile.

– E de argint, îi zise ea lui Wynne.

El făcu o grimasă.

– Căinii o duc mai bine decât mine.

– Și decât mine. Maddie umplu bolul cu apă și-l puse în fața Zeldei, care își înălță capul: Apă, Înălțimea Voastră.

Zelda lipăi de câteva ori delicat, iar Maddie profită de neatenția ei ca s-o șteargă cu prosoape de hârtie.

– Vrei asta? Wynne băgă mâna în geantă și scoase o perie de sârmă.

Maddie clătină din cap.

– N-are rost să-mi forțez norocul. Oricum, mâine la prima oră merge la toaletare. Făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a o readuce pe Zelda la starea ei de glorie, după care se spală pe mâini în chiuvetă.

Când se întoarse, Zelda zăcea lată pe linoleum, iar Wynne mesteca gumă și o privea gânditor, sprijinit de masă.

– E destul de târziu, zise el. Poate vrei să te culci.

– Încerci să mă trimiți la culcare ca să nu mă certe McCabe când iese de la duș? Nu sunt chiar așa de sensibilă.

Zâmbetul lui Wynne era trist.

– Pare să fie încă puțin furios pe tine, așa cum mi-am închipuit. Ce vrei, l-ai speriat. Dar până mâine dimineață o să-i treacă. De ce să nu te ferești mai bine să-i stai în cale până atunci?

Surâsul cu care îi răspunse Maddie era evaziv.

– De fapt, cred că ar fi cea mai bună idee. Ceea ce și era, își dădu ea seama după un moment de reflecție, dar nu de teamă că avea să strige la ea. Din cauză că lucrurile se încingeau între ei. Simțea asta în ochii lui, în atingerea lui, o citea în felul în

care reacționa la ceea ce făcea ea. Între ei se năștea o legătură afectivă.

Gândul acesta o făcu să se clatine pe picioare. O legătură emoțională cu McCabe era ultimul lucru de care avea nevoie.

– Ești un tip de treabă, Wynne, zise ea, cu o jumătate de zâmbet.

– Mda. O privea calm. Chestia e că n-aș vrea să văd că suferi. Maddie fu luată prin surprindere.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ba da, știi. Tu și McCabe... oricine poate să-și dea seama încotro vă îndreptați. Să nu mă înțelegi greșit. Este un tip excepțional, cel mai bun prieten pe care-l am pe lumea asta. Dar, de îndată ce-l prindem pe individul ăsta, am plecat de aici. Și tu știi asta. Wynne avea o expresie aproape ca și când și-ar fi cerut scuze.

– Da. Dar îți mulțumesc că mi-ai reamintit, îi zâmbi Maddie abătut. Apropo, dacă tot suntem la capitolul sfaturi, ar trebui să-ți iei inima în dinți cu Cynthia. Să știi că o interesează.

Wynne se opri din mestecat și ochii lui se făcură cât cepele.

– Cynthia? Întrebă el evaziv, de parcă nu mai auzise până atunci de ea. Ce te face să crezi că o interesează?

– Mi-a spus ea.

Părea uluit.

– Chiar?

– Da, chiar. Și acum cred că mă duc să mă culc. Se aplecă să ia lesa de jos. Haide, Zelda.

Maddie se duse în dormitor, cu o cățelușă surprinzător de docilă tropăind în urma ei. Lăsă ușa deschisă câțiva centimetri, o instală pe Zelda într-o pătură îndoită pe podea, se urcă în pat și stinse lumina. Rămase întinsă pe spate, cu capul sprijinit pe două perne. Ascultă cum ieși McCabe de la baie, cum stătea de vorbă cu Wynne, și cum, în cele din urmă, Wynne plecă. Lumina din sufragerie se stinse. Se aprinse televizorul.

Fiecare atom de rațiune pe care-l posedă îi spunea să închidă ochii și să încerce să adoarmă. McCabe era pasager în viața ei. În cel mai bun caz, o aventură pe termen scurt ar fi fost tot ce și-ar fi putut permite. Pe de altă parte, viața era nesigură, în cel mai bun caz. Viața ei era mai nesigură decât majoritatea. Cruntul adevăr

... că, în orice moment, viața ei s-ar fi putut zdrobi cu zgomot. Singurul lucru sigur pe care îl avea era această noapte.

Și în această noapte îl voia pe McCabe.

Sam studia conținutul modest al frigiderului lui Maddie. În afa-
n de lapte și suc de portocale, singurul lucru cât de cât comestibil
cu un bol de salată. Scoase cutia de carton de doi litri de lapte, o
murlină la gură și luă o înghițitură mare.

– Bei direct din cutie? întrebă o voce oripilată din întuneric.

Sam tresări. Lăsă jos cutia, se uită în spate și înghiți aproape
mucându-se. Maddie stătea în ușă. Purta halatul ei mare, alb, peste
o cămășuță mulată, parcă o vedea, și-și înfipsese pumnii în șolduri
într-un fel care îi transmitea clar că a picat în dizgrație rău de tot.

Halatul se termina la genunchi, iar dedesubt, picioarele ei de
nota zece erau goale. Părul era un nor întunecat care vălurea liber
în jurul feței. Pielea era palidă și netedă. Gura, chiar cu buzele
strânse dezaprobator, îi încingea sângele la simpla lor vedere.

– Era ultima picătură, se apără el cu un ton blând, închizând
ușa frigiderului și punând cutia goală pe teighea. Stătea acum cu
fața la ea, sprijinindu-se de teighea, cu mâinile proptite în șolduri.
Acum, cu frigiderul închis și fereastra în spate, ea nu-i putea dis-
tinge deloc expresia.

– De ce te-ai sculat?

– Poate din cauză că să te ascult pe tine cum schimbi canalele
nu e cel mai bun somnifer.

Traversă bucătăria către el și i se păru că se încordează, deși era
greu de spus, din cauza întunericului. Pretinsa ei țintă era cutia de
lapte, așa că o luă de pe teighea și o aruncă în coșul de gunoi de
lângă ușa din spate. Astfel, ajunsese la un metru distanță de el.

– Deci te deranjează televizorul? Bine, am să-l închid.

Maddie se încruntă și se rezemă cu un șold de masă.

– Și ce-ai să faci? Tonul ei era în mod deliberat provocator. Ai
să stai acolo pe întuneric și-o să te joci cu degetele?

– N-ar fi prima dată.

Își îngustă ochii.

– Face parte din profesie, nu?

– Exact.

– La fel cum și eu fac parte din profesie?

El ezită o clipă, ca și când ar fi reflectat în gând.

– Da.

Lucrurile nu mergeau cum ar fi vrut ea. Cu fiecare secundă care trecea, distanța dintre ei se mărea.

– De ce te-ai supărat așa tare pe mine c-am fugit după Zelda?

– Pentru că a fost o mișcare al naibii de prostescă.

– Aș fi putut să fiu omorâtă, zise ea, cu o tentă de parodie.

– Da, s-ar fi putut.

Se scurse o clipă. Vocea ei deveni mai moale.

– Și te afectează?

McCabe nu-i răspunse imediat. Ochii li se întâlneau, dar umbrele care-i învăluiau făceau imposibil să citească ceva în expresia lor. Maddie își strânse mai fest cordonul halatului, cu aerul unui boxer care se pregătește să pășească în ring, și făcu trei pași, până ajunsese față în față cu el. Inima îi bătea nebunește.

– McCabe...

– Hmm? Părea ușor îngrijorat.

– Te-ai gândit vreodată că între noi se naște o relație?

– O relație? Ochii i se îngustară. Rămase nemișcat, de parcă era sculptat în piatră. Nici n-ar fi putut rosti vreun cuvânt. Între ei curentul electric era atât de puternic, încât ar fi putut țâșni scântei în aer.

– Da, zise ea. O relație. Cu alte cuvinte, sunt nebună după tine și tu ești nebun după mine.

Ochii lui aruncară văpăi. Ea îi susținu privirea, întinse mâna și-și plimbă un deget, într-un gest aproape atâțător, pe pieptul lui.

– Maddie...

– Hmm?

– O relație între noi acum ar fi o idee tare proastă.

– Prea târziu, zise ea șoptit, și făcu un pas mai aproape. Ți-am spus, sunt nebună după tine. Îmi pare rău dacă pentru tine asta este o problemă, dar e prea târziu, nu mai pot face nimic acum. Zâmbi privirii lui. Indiferent cum avea să se termine, se implica fără nici un regret.

– Maddie... În vocea lui se simțea o tensiune.

– Vrei să spui că tu nu ești nebun după mine?

Se scurse o bătaie de inimă.

– Nu, spuse el, în sfârșit. Nu asta vreau să spun.

Drept răsplată pentru sinceritate, ea se înălță pe vârfuri și-l sărută. Buzele lui erau calde și moi.

– McCabe, șopti ea.

El scoase un sunet nearticulat și într-o clipă o săruta, trăgând-o lângă el și strivindu-și gura pieziș peste a ei; ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui și-l sărută, la rândul ei. Simțea cum se topește, cum îi arde trupul. Gura lui se desprinsese și începu să răspândească sărutări pe linia bărbiei.

– Ești așa de frumoasă, șoptea pe pielea ei. Minunată. Ispititoare. Delicioasă. Îi apucă lobul urechii între buze.

Maddie abia mai respira. Dacă n-ar fi ținut-o brațele lui, s-ar fi dizolvat într-un șuvoi de dorință la picioarele lui.

– Și ești nebun după mine.

El îndreptă capul și se uită în jos la ea. Lucirea de diamant din ochii lui era suficientă să-i facă inima să palpita într-un ritm nebunesc.

– Da, zise el. Așa este.

– Mi-am imaginat eu, își trase Maddie răsuflarea, iar el o sărută din nou, cu un nesaț care făcea să se învârtă tot universul cu ea.

– McCabe, șopti ea.

El înălță capul și o privi:

– Nu crezi că a venit timpul să-mi spui pe nume?

Maddie tresări de un râs ușor.

– Sam, zise ea, ascultătoare. Apoi, *Sam*, mai apăsător, pentru că mâinile lui desfăceau marginile halatului și alunecau dedesubt.

Ochii ei se întâlneau cu ai lui, iar ea simți cum i se taie respirația.

– Sunt nebun după tine, mai spuse el, și o cuprinse în brațe, o trase spre el și o sărută iar. Apoi se apucă să-i dovedească, așa cum știa el mai bine.

Mai târziu, mult mai târziu, erau în pat. Toți trei. Sam stătea pe spate, cu un braț îndoit sub cap și Maddie culcată pe pieptul lui. Beleaua aia de câine zăcea tolănit la picioarele lor. Maddie și cățelul dormeau. Unul dintre ei sforăia. Era aproape sigur că e vorba despre cățel, dar era prea obosit ca să verifice.

Tocmai se gândea cum, cu excepția câtorva probleme minore, cum ar fi fost un asasin aflat în libertate, toate erau mai la locul lor în universul lui decât fuseseră de mult timp încoace, când telefonul mobil începu să sune. Era așezat pe noptieră, împreună cu arma lui. Se încordă și întinse mâna după el. Maddie săltă și ea capul. Cățelul ridică ochii.

– Sam? zise Maddie pe un ton întrebător.

– E telefonul meu.

Bâjbâi să aprindă veioza și la lumina becului se uită pe ecranul telefonului, să identifice apelul. „Eroare“ scria.

– Să nu scoți nici un sunet, o avertiză el. Se ridică în capul oaselor, deschise telefonul și rosti: McCabe.

– Hei, zise vocea cunoscută. Ți-a fost dor de mine?

Era nenorocitul dement.

– Unde ai fost?

– Ocupat. Am fost ocupat. Nemernicul vorbea aproape politicos. În fundal se auzeau sunete, dar Sam nu reușea să le identifice. Dar avea un presentiment rău. Se întâmpla ceva rău.

– Ai abandonat jocul, McCabe. Așa că am hotărât să ridic miza.

– Nu jucăm nici un joc. Sam spera că sentimentul de alarmă de care începea să se simtă cuprins nu era sesizabil în vocea lui. Calm. Rămâi calm.

– Salut-o pe Carol Walter.

Zgomotele din fundal se auzeau mai tare, ca și când s-ar fi apropiat de telefon, sau telefonul s-ar fi apropiat de ele. Păreau a fi... suspine. Cineva suspina.

– Ajutor. Vă rog, ajutați-mă. Vă rog. Vă implor. O voce de femeie, terorizată, tremurând, cuvintele întretăiate de suspine.

Sam simți cum i se încheștează tot corpul. Știa. Deja știa...

– Acum am s-o omor. Și tu ai să asculți.

– Nu! urlă Sam, țâșnind din pat. Dar era neajutorat; nu putea face nimic să oprească crima. Putea doar să stea acolo lângă pat, ascultând cum femeia plânge și imploră: „Vă rog, nu, vă rog n...”

Bang.

Ecoul primei împușcături răsună prin telefon, prin capul lui, prin sufletul lui.

– Nu! strigă Sam din nou. Ticălos bolnav ce ești, o să te prindem. O să...

Bang.

– Acum ne jucăm iarăși. Nemernicul luase din nou telefonul, iar vocea îi suna încântată. Bine, continuă el. Apropo, sunt la Dallas, Holmsby Court numărul 4214. Și, ca întotdeauna, tu ajungi prea târziu.

Ține-l de vorbă. Computerele – și Gardner – auzeau lucrurile astea, iar polițiștii trebuie să fi fost deja pe drum.

– Nu știam că jucăm un joc, zise Sam, încercând să-și stăpânească toate emoțiile, cu excepția imperativului de a-l prinde pe asasin.

– Acum știi. Și, acum că mă distrez așa de bine, am să ridic miza și mai mult. Data viitoare s-ar putea chiar să te las să privești.

– Data viitoare... încep Sam, dar fu întrerupt.

– Uite primul tău indiciu. Unde naiba o fi... Kerry?

Lui Sam i se păru că aude, la mare distanță, sunetul sirenelor prin telefon. Ține-l de vorbă.

– Eu nu...

Se auzi un clic, și, brusc, Sam nu mai avu cui să vorbească.

Privi în sus și o văzu pe Maddie uitându-se țință la el. Stătea în mijlocul patului, cu ochii dilatați. Era evident că auzise totul.

Sunt în doliu“, se gândi Maddie. Era singurul mod în care putea să descrie ceea ce simțea. Umblă ca o somnambulă toată ziua care urmă. Fusese cuprinsă de o oroare aproape insuportabilă ascultând cum fusese ucisă biata femeie. Stătuse trează restul nopții, incapabilă să-și scoată din minte sunetele și imaginile cumplite pe care acestea le evocau. Se simțea aproape ca și când ar fi fost de față – și știa de ce. Fusese de față, odată, de mult. În urmă cu șapte ani.

Imediat după telefonul asasinului, Maddie se gândi, năpădită de un fior înghețat de spaimă, că, în camera aceea de hotel din New Orleans, fusese cât p-aci să împărtășească soarta lui Carol Walter. Acea fusese moartea pe care atacatorul ei o plănuise pentru ea.

Și planul era încă valabil.

Când își dădu seama de asta, pe Maddie o invadă o sudoare rece.

Văzând cât era de înfricoșată, Sam o luase în brațe și-i jurase că, orice s-ar fi întâmplat, el avea s-o apere. După aceea o sărutase, un sărut adânc, pătimaș, îi dăduse drumul și se reîntorsese la munca lui.

Încovrigată într-un colț al canapelei, îl urmărise cum măsurase în lung și-n lat micul ei apartament, cerând la telefon detalii despre evoluția investigației. Fusese nevoită să-și amintească de fap-

tul că era agent FBI, dar asta nu contase. Acum, pentru ea era Sam, pur și simplu. El îmbrăcase o platoșă de profesionalism dur, dar ea văzuse dincolo de asta. Percepuse sentimentul lui de vinovăție. Durerea.

La fel cum el percepuse frica ei.

Atunci, în așteptarea lui Wynne, care venea în grabă să stea cu ea, în vreme ce Sam avea să meargă la hotelul lor, ca să preia coordonarea vânătorii disperate a asasinului, Sam îi povestise cum îl hăituiau de-a lungul țării, îi spusese despre indiciile de la telefon, despre bilanțul cadavrelor în creștere și despre goana pentru a salva încă o viață. Până să termine, ea își dădu seama de un lucru: va trebui să-i spună lui Sam adevărul.

– Ce naiba tot faci în St Louis? mugi Smolski la telefon. Tu ar trebui să fii șeful acestei investigații, așa că mișcă-ți fundu' în Dallas și condu-ți-o.

– Ba stau pe loc, zise Sam.

Trecuse puțin de ora trei după-amiaza. Era în camera de hotel care le servea ca bază de operațiuni, împreună cu Gardner. Dosarele pe care le revizuiau când sunase telefonul – cele mai recente cazuri la care lucrase – erau împrăștiate pe pat. Gardner era la birou, lucrând la laptopul ei.

– Cum adică, stai pe loc? Ai vreun cadavru în St Louis? Nu. Cadavrul e la Dallas.

– O va ataca. Vreau să fiu aici când se va întâmpla.

Smolski bodogăni.

– Am mai spus-o, cazul tău, problema ta. Dar, McCabe, dacă nu-l prinzi pe suspectul neidentificat în scurt timp, o să fie vai de fundu' tău.

Și, cu aceste cuvinte, închise.

– Excelent, zise Sam, întorcându-se să vadă ce făcea Gardner. Degetele ei nu se mai mișcau pe tastatură. Se holba la ecran, părând transfigurată.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el, devenind atent la ea. Veni în spatele ei. Se uită la imaginile care pâlpăiau pe ecran și-și dădu seama că găsisese o amprentă care se potrivea cu ce aveau în baza de date.

– N-o să-ți vină să crezi, zise ea, cu vocea sugrumată. Și arată cu degetul pe ecran o figură mai mult decât familiară.

– Haide, Zelda, spuse Maddie fără tragere de inimă, încercând s-o zorească pe Zelda să iasă din parcare și să intre în fabrica de mâncare pentru animale Brehmer. Se apropia ora cinci, și trebuia să se întâlnească în biroul directorului cu Susan și cu Jon. Aceștia cercetaseră diverse interioare din fabrică, posibile locuri ce aveau să găzduiască viitoarele spoturi publicitare cu Zelda în rolul principal. În biroul directorului avea să predea potaia cea mică gardianului ei de drept. Slavă Domnului. Nu că Zelda nu ar fi fost rezonabil de cu-minte – la toaletare, la probele foto, la prânz, la birou, peste tot unde fuseseră în ziua aceea, se comportase decent. Sigur că, parțial, purtarea bună a cățelului se datora proviziei de gustărele cu care se înarmase Maddie. Chiar și acum, buzunarul jachetei ei turcoaz de in era plin de biscuiței sărați, pe care i-i distribuise în mod judicios pe toată durata călătoriei cu mașina de la biroul ei până la fabrică.

– Nu te opri să adulmeci chiar tot, i se adresă din nou Maddie, exasperată, trăgând de lesă cățelul care se opri din nou din mers, apoi ocoli până în spatele barei de protecție a unei mașini-papuc mică și roșie. După câteva secunde reapăru, cu o expresie de mulțumire de sine, molfăind ceva ce arăta a rest de burrito.

– Zelda, nu! Dar era prea târziu. Nu mai era nici urmă de burrito. Zelda se linse pe buze, se uită la Maddie și dădu din coadă. După care emise un inconfundabil râgâit.

– Câinele ăsta trebuie să fie pe jumătate capră, zise Wynne, venind în spatele ei.

Se întoarse și se uită la el. Purta o cămașă hawaiiană de un albastru-aprins, pantaloni scurți kaki și o șapcă de baseball.

– Credeți că v-ați putea mișca ceva mai sprinten, voi două? Întrebă Wynne, trecând pe lângă ea. Adu-ți aminte că obiectivul este să intri în clădire cât de repede poți.

Se opri la trei mașini dincolo de ea, își propti adidasul pe bara de protecție a unei mașini și își făcu de lucru cu legatul unui șiret. Maddie știa că el încerca să pară că nu sunt împreună, că sunt doar doi străini care schimbau câteva cuvinte întâmplătoare în parcare.

– Vino odată, Zelda. Se aplecă și ridică animalul în brațe, apoi îi întinse un alt biscuite-peștișor în fața boticului turtit, în vreme ce mergea spre fabrică. Zelda îl hăpăi și o răsplăti lingând-o pe încheietura mâinii.

– Calea către inima *ta* o știu, zise Maddie, posacă. Ajunsese aproape de ușa cenușie de metal de pe latura clădirii pe care scria BIROURI, când îl auzi pe Wynne vorbind.

– Hei, ce faceți voi doi aici? zise el, cu surprindere în voce.

– Îți explică Gardner. Era vocea lui Sam, iar tonul era sumbru.

Maddie se răsuci atât de repede, încât jacheta i se roti ca într-un vârtej.

Bineînțeles că era Sam. Purta blugi, adidași și o cămașă polo albă, care-i adăpostea umerii lași și pieptul lat. Se apropia rapid de ea, trupul lui înalt, puternic, tăia ca un cuțit vâlul tremurător de căldură care se ridica din pavaj. În spatele lui, ochii ei prinseră imaginea Cynthiei, îmbrăcată în tricou și pantaloni negri, care pusese o mână pe brațul lui Wynne. Îi spunea ceva și se încrunta în direcția ei.

Apoi Maddie se uită din nou la Sam și inima îi zvâcni. Era ceva în neregulă în felul în care se mișca. Zâmbetul de pe buzele ei se stinse.

– Sam? Când ajunse la ea, îl privi nesigură.

Avea maxilarul încleștat și o expresie dură.

– Trebuie să vorbim, zise el. O împinse pe hol, dincolo de biroul directorului, unde Jon și Susan probabil că deja așteptau. Era de rău.

– Sam... Ridică ochii spre el aproape implorând.

– Așteaptă să ajungem într-un loc ferit. Cuvintele erau tăioase.

Maddie intra în panică. Știa. Era conștientă că știa. Nu exista altă explicație. Nu mai rosti nici o vorbă și merse după el, trecând prin mai multe holuri. Nici măcar nu era surprinsă că știa exact unde merge. Sigur că știa planul fabricii. La urma urmelor, era agent FBI.

Sam deschise o ultimă ușă, iar Maddie trecu pragul, tremurând, și descoperi că se aflau chiar în capătul clădirii, într-un spațiu cu plafon înalt, cu pereții de metal, probabil hala de încărcare. Avea dimensiunile unui depozit mai mic. Ușile imense erau închise, dar, într-un colț, o ușă mai mică era proptită să stea deschisă.

Închise ușa prin care tocmai trecuseră și-i dădu drumul la braț, Maddie făcu un pas mai departe. O ținea pe Zelda strâns, prea strâns ca să-i placă. Înșfăcă bine lesa, o puse pe Zelda jos, și se îndreptă, privindu-l neliniștită pe Sam.

– În după-amiaza asta s-a întâmplat ceva straniu, începu el, încrucișându-și mâinile la piept. Am comparat toate amprentele pe care le-am luat din camera ta de hotel din New Orleans cu ce avem în Sistemul automat de identificare a amprentelor, și azi am primit rezultatele. Un singur set de amprente a fost semnalat cu alertă. Împreună cu ele, a venit și portretul posesorului. Portretul era al tău. Numele însoțitor era Leslie Dolan. Ți spune ceva?

Știa, desigur. Din momentul în care îl privise în față, știa. Și totuși, cuvintele lui o lovira ca un pumn în plexul solar.

– Sam, zise ea. Vocea ei era acum jalnică.

– Doar ca exercițiu pentru memoria ta, Leslie Dolan a fost arestată în Baltimore, acum opt ani, și acuzată de complicitate într-o omucidere, pe lângă spălare de bani, tâlhărie, și o grămadă de alte învinuiri, ceva mai puțin impresionant. O aștepta probabil o sentință de douăzeci, douăzeci și cinci de ani de temniță grea. Numai că nu s-a prezentat la proces. Cineva a scos-o pe cautiune. Apoi, la un an și ceva după ce fusese arestată, Leslie Dolan a murit.

Ea clătină din cap și făcu un pas în spate.

– Vrei să spui că nu recunoști?

– Aveam de gând să-ți spun. Maddie simțea că o lasă puterile. În seara asta. Aveam de gând să-ți spun în seara asta.

– Tu ești Leslie Dolan. Era o afirmație, nu o întrebare.

Ea se scutură, trecută de un fior, și admise, dând din cap.

El o privea de parcă ar fi vrut s-o omoare.

– Nu mă mai mir că nu voiai să-ți asigurăm protecția. De la început ai fost ostilă – și iată motivul.

– Noaptea trecută... începu ea, cu intenția de a-i explica în ce fel înclinase balanța faptul că fusese martoră la asasinarea lui Carol Walter, cum o făcuse să înțeleagă că nu mai putea ține secretul.

– Noaptea trecută, o întrerupse el, iar ochii lui o pârljeleau. Da, hai să vorbim despre noaptea trecută. Zi, ai hotărât să petreci noaptea cu mine ca să mă îndupleci mai ușor când aveam să aflui?

Maddie se chirci, ca după o lovitură.

– Nu. Trebuia să se lupte ca să poată respira. Nu așa a fost.

– Dar cum a fost, Leslie Dolan? Continuă. Spune-mi cum a fost.

La auzirea numelui pe care nu-l mai folosisese de șapte ani, simți cum ceva se sfâșie înăuntrul ei. Era ca și cum fusese smuls un capac care-i astupase emoțiile, și brusc o inundă tot ceea ce ținuse întemnițat în ea – rușinea, frica, mânia și ura. Iar el era agent FBI. Dintre cei pe care-i ura cel mai tare.

– Tu, zise ea, înfruntându-i privirea. Tu. Cu insigna ta și arma ta și puterea ta. Vrei să mă arestezi? Dă-i drumu'. Poți să mă scoți din clădirea asta și să mă predai cui naiba predau oamenii nenorociți ca tine, după care poți să te întorci la viața ta frumoasă, ocrotită, cu conștiința împăcată că n-ai lăsat un criminal periculos în libertate pe stradă.

Nu-și dădu seama că lacrimile care îi împăienjeniseră ochii se revărsau până nu le simți rostogolindu-se pe obraji. Se întoarse cu spatele la el și se îndepărtă. Nu putea să se abțină să plângă, dar putea să nu-i dea lui voie să se uite.

– Blestemată porcărie, zise el, cu voce joasă și aspră.

Ea aruncă o privire peste umăr și observă că Sam rămăsese împietrit acolo unde îl lăsase. Credea că avea să vină după ea, dar el nu făcuse asta. Bombăni ceva, se răsuci și o luă la picior în direcție opusă.

Se afla lângă ușa deschisă, și se rezemă de ea. Se simțea distrusă, zdrobită, toată o rană vie. I se părea imposibil să creadă că lumea mai mirosea încă, prozaic, a asfalt topit și a ozon. Imposibil să mai creadă că oamenii își vedeau în continuare de viața lor de zi cu zi. Nimic nu se schimbase, de exemplu, pentru gunoierii care își manevrau mașina verde, dând cu spatele către containerele de metal pentru gunoi care stăteau aliniate la marginea parcarii. Muncitorul care se grăbea pe caldarâm își vedea de treburi ca și până acum. Șoferul camionetei albe pe care o vedea îndreptându-se spre ieșire nu avea nici cea mai vagă idee că, în spatele lui, o viață tocmai se sfârșise. Viața ei.

OK, vino-ți în fire. Se aflase adevărul, iar universul de speranță pe care-l crease sub identitatea lui Maddie Fitzgerald se prăbușise și era scrum.

Astea erau faptele. Trebuia să le înfrunte.

Aș putea să fug. Gândul la garajul ei secret, la mașină și la trusa ei pentru urgențe prinse viață în mintea ei.

Stătea în prag, cu ușa deschisă, în vârful a patru trepte înguste de ciment, care duceau spre parcare. Aruncă o privire peste umăr și constată că Sam ajunsese pe partea cealaltă a halei de încărcare. Stătea cu spatele către ea, cu capul spânzurat, cu degetele încrucișate la ceafă, gândindu-se sau blestemând. Timp de o secundă, doar o secundă, se lăsă în voia durerii de a-l fi pierdut.

Apoi privi hotărâtă către viitor.

Și o văzu pe Zelda țâșnind sub roțile camionului de gunoi.

Până în clipa aceea uitase cu desăvârșire de cățel. Acum își dădu seama că lesa, pe care Zelda o târâia după ea, dispăruse cu totul sub camion. Nu avea nici o idee când îi căzuse din mână.

– Zelda! strigă Maddie, îngrozită, și o luă la fugă pe scări. Camionul ambala, dând cu spatele, și se mișcă foarte încet, centimetru cu centimetru, înfricoșător.

– Opriți! Maddie goni spre camion, făcând semne cu mâna spre șofer, care însă se uita peste umăr și nu o zări. Zelda!

Se repezi pe după mașină și se trezi în spațiul îngust, umbrît, dintre camion și un gard format din lanțuri. Atunci o văzu pe Zelda. Cățelușă tropăi de sub camionul uriaș, la câțiva centimetri de o roată suficient de mare s-o facă pizza cu pui, dar senină și fără nici o grijă. Ținea strâns între dinți o cutiuță McDonald de carton, roșie, din cele în care se pun cartofii prăjiți.

– Zelda! Țâșni pe rampă, râzând și plângând de ușurare, și o luă sus în brațe. Stătea așa, îmbrățișând câinele, când, cu coada ochiului, zări apărând o siluetă înaltă, neclară, chiar în spatele ei.

– Bună, Leslie, rosti o voce de bărbat aproape în urechea ei, și în fracțiunea aceea de secundă înțelese că ceea ce părea de neconceput se întâmplase. Trecutul o ajunsese din urmă. Și, de data asta, părea a fi fatal.

Deschise gura să țipe. Nu voia să moară.

Ceva o lovi din greu pe o parte a capului, și brusc totul se întunecă în jur.

Maddie – descoperi că încă se gândea la ea însăși ca la Maddie – își reveni în simțiri încet, fără tragere de inimă, împotrivindu-se să

redevină conștientă. Conștiința durea. Nu, trupul ei durea. Capul parcă-i fusese despicat în două, șoldul o durea, iar mâinile și picioarele și le simțea umflate și amorțite.

Și le simțea așa pentru că erau strâns legate cu un soi de frânghie. Când își dădu seama că era legată, stomacul i se contractă de frică. Era undeva, într-o încăpere, zăcea pe o parte pe o podea de ciment. Mirosea a ulei și a ceva mucegăit, care o ducea cu gândul la pământ ud. Și mai mirosea a un fel de mâncare.

Dacă era mâncare, probabil că erau și oameni. Și, în ciuda faptului că nu auzea nici un sunet, avea senzația că nu e singură.

Ceva rece și umed o atinse pe față.

Zelda. Întredeschise ochii și descoperi botul de maimuțică la câțiva centimetri de față ei. Zelda o privea cu ochi negri, fără să clipească. Lesa încă îi atârna de zgardă, iar funda minusculă de satin, tot roz, proaspăt aranjată la toaletarea de dimineață, era strâmbă. Prezența cățelușei, simțea Maddie, constituia o sursă ridicol de însemnată de confort.

Era posibil ca atacatorul s-o țină în viață pentru vreun scop mârșav propriu. Dar s-o fi inclus acesta și pe Zelda? Nu-i venea să creadă. Sunetul unei uși care se deschidea o făcu pe Zelda să se uite spre stânga. S-ar fi uitat și Maddie într-acolo, dar era prea ocupată să se pretindă inconștientă.

– DiMatteo zice s-o facem să ne zică unde sunt cheștiile alea.

Cel care vorbea era bărbat, de înălțime medie, se gândi ea, deși era greu de judecat din poziția în care se găsea pe podea. Mătăhălos, la vreo patruzeci de ani. Îl urmări printre gene cum traversează garajul către alt bărbat, care ședea la capătul unui banc de lucru construit în zidul îndepărtat al garajului. Acum că Zelda plecase de lângă ea, Maddie putea să vadă că se afla într-un garaj mare, pentru mai multe mașini, deși deocamdată înăuntru nu se afla parcat decât o camionetă Ford F-150.

– Și cum facem asta? întrebă celălalt bărbat, mestecând gumă. Individul era slab, chiar rahitic, prea firav ca să fi fost bărbatul care o atacase în New Orleans. Avea vreo treizeci de ani și părul negru, viguros.

Mătăhălosul ridică din umeri.

– Bănuiesc că tre' s-o torturăm.

– Tortureaz-o tu. Eu mănânc.

Mătăhălosul se uită la ea.

– Fir-ar al dracului, băi Pește, de ce eu?

– Pentru că eu mănânc, Găgăuță. Nu vezi?

– Da' eu? Și mie mi-e foame.

– Întâi tortureaz-o, pe urmă mănânci.

Găgăuță oftă. Apoi se apropie de ea, iar Maddie simți cum îi îngheață sângele în vene.

– Dacă io trebuie s-o torturez, atunci tu trebuie să împuști câinele. Io nu le fac nimic la câini.

– Nici nu știu de fapt de ce ai adus și javra.

– Fiindcă era acolo. Fiindcă lătra. Ne dădea de gol. Acum, Găgăuță venise lângă ea.

Maddie tresări.

– Te-am văzut! zise el, triumfător. Se aplecă, o apucă de sub braț și o smuci brutal în picioare. Haide, mai zise, știu că te-ai trezit. Nu mă face să te lovesc.

Știa că nu era doar o amenințare nefondată. Deschise ochii și trase adânc aer în piept, încercând să-și țină echilibrul. Numai că nu putea, cu gleznele legate și picioarele amorțite. Își dădu seama că pantofii îi dispăruseră, pentru că tălpile goale se sprijineau pe podeaua rece. Nu reuși să se țină pe picioare și se prăvăli spre el. Era captuşit cu grăsimi moale și mirosea a colonie. Nici el nu părea să fie atacatorul ei.

– Hai acolo, la masă.

Găgăuță o înșfăcă mai strâns și începu s-o târască în direcția în care voia să meargă. Maddie se împiedică, apoi își pierdu echilibrul și căzu cu toată greutatea în față, pe genunchi. Durerea ascuțită o făcu să strige.

– Ridică-te. Găgăuță se aplecă peste ea.

– Nu... nu pot.

Îi trase un picior: mocasinul lui negru, lucios, o izbi brutal în coapsă. Durerea explodă în lungul piciorului. Gemu și se făcu ghem.

– Încearcă acum.

Se întinse s-o tragă din nou în sus.

– Of, ce naiba, dezleagă-i picioarele, zise omul de la masă.

Degetele înfipite în braț îi dădură drumul. Maddie fu trântită

încă o dată în genunchi, apoi se prăvăli în față. Țipă iar, de durerea care îi izbise genunchii. Apoi, cum găfâia, doborâtă pe o parte, văzu ceva care o făcu să uite și durerea și frica.

Nu departe de locul unde zăcea, trântit pe spate, era Sam. Avea ochii închiși, din colțul gurii i se prelingea încet un fir de sânge, și brațele îi erau întinse deasupra capului. Cu ochii măriți de groază, văzu că era legat cu cătușe de bara de protecție a camionului.

– Ridică-te, îi zise Găgăuță din nou, și o trase în sus. Tăiase funia din jurul gleznelor, dar fusese atât de absorbită de vederea lui Sam, încât nu observase.

Oare era rănit rău? fu primul ei gând. Apoi, în vreme ce era forțată să pășească pe picioarele care zvâcneau, năpădite de furnicături, își aminti că îl ura. Dar nu îndeajuns.

– Stai jos, zise Pește, după ce Găgăuță o târâse, șchiopătând, până la bancul de lucru. Pe o folie de împachetat sandviciuri în fața lui, Pește își desfăcuse prânzul: un sandvici cu pește, pe jumătate mâncat, cartofi prăjiți și un pahar mare de suc. Maddie mai văzu o pungă mică, albă, care aștepta pe marginea mesei, rulată și închisă la vârf. În mod evident, aceasta era masa lui Găgăuță, pe care nu avusese încă timp s-o mănânce. Lângă bancul de lucru fuseseră trase trei scaune ieftine, de plastic, câte unul la fiecare capăt, și unul în mijloc. Găgăuță trase scaunul din mijloc și îi dădu brânci lui Maddie în el. Pește rămase la stânga ei, iar Găgăuță în spate. Dacă se uita într-o parte, îl vedea pe Sam.

Era îngrozită.

În fundul garajului se deschise o ușă, și Zelda, cățel norocos, dispăru sub camion. În prag apăru un bărbat care se uită încruntat la ei. Era îndesat, chel, îmbrăcat în pantaloni de costum, închiși la culoare, cămașă în dungi și cravată. Atacatorul? Nu-și dădea seama.

– Știți ce am auzit adineauri la scanerul poliției? întrebă tipul din ușă. Un buletin către toate unitățile în legătură cu polițistul. De ce dracu' a trebuit să vă încurcați cu el?

– Ți-am spus, n-am avut încotro, zise Găgăuță. A apărut lângă camion taman când aruncam câinele înăuntru. M-a văzut. Își scoate arma.

– Dacă nu eram acolo să-l pălesc cu levierul, ne venea de hac, îi ținu isonul Pește.

– Ei bine, idiților, avem acum o grămadă de probleme în plus. Pe ea n-ar fi căutat-o așa de intens. Pe el au să-l caute la sânge, și nu avem altă soluție decât să-l omorâm. Numai aveți grijă când o faceți să vă descotorosiți de cadavru într-un loc unde să nu poată fi găsit. Ciopârțiți-l, sau ceva în genul ăsta. Priceput?

Maddie simți cum i se învârte capul.

– Da, zise Pește.

Bărbatul din prag întoarse brusc capul, apoi dispăru din vedere, lăsând ușa întredeschisă. Lumina de afară avea culoarea aurie a unei serii de vară.

– E supărat, zise Găgăuță către Pește, pe un ton sumbru.

– Mda. Păi, atunci, să le dăm ce vor. Pește se uită la Maddie. Avea ochii reci. E numă' vina ta, fir-ar să fie, îi zise el. De ce nu te-ai ferit de televiziune?

Maddie fu atât de surprinsă de comentariul lui, încât, pe moment, uită de spaimă.

– Ce?

– Televiziune. Care-i prostu' care se ascunde, da' iese pe sticlă? Ne-ai băgat pe toți în bucluc. Se uită la Găgăuță: Dezleagă-i mâinile.

Maddie simți cum i se contractă stomacul.

– Ce? zise ea, în timp ce Găgăuță tăia cu un cuțit frânghia cu care îi erau legate mâinile. Despre ce vorbești? N-am fost niciodată la televizor.

Pește o privi cu dezgust.

– Ai primit nu știu ce premiu pentru afaceri. A văzut Velasco la știri. Acum el e cu noi, dar pe vremuri stătea la Baltimore, și te-a recunoscut. Zicea că și-a amintit de tine, fiindcă erai așa mișto. Numai că ai intrat în belele și se credea că ai murit. Pân' la urmă i-a sunat pe oamenii din Baltimore. Și pe urmă a început tot cirul.

Avea mâinile libere acum, dar abia dacă băgă de seamă. Toate astea se întâmplau pentru că apăruse la știri într-un clip când primea premiul Camerei de Comerț? Un bulgăre de zăpadă se transformase în avalanșă. Pește o înșfăcă de încheietură și-i puse

mâna pe masă. Maddie încă se mai uita, uimită, la degetele ei întinse, când el ridică un ciocan și o izbi peste degetul mic.

Tipă și-și smuci mâna, iar el îi dădu drumul, rânjind. De durere, nu mai vedea nimic în fața ochilor. Dacă Găgăuță n-ar fi fost în spatele ei și n-ar fi ținut-o, s-ar fi prăbușit de pe scaun.

– Asta e doar o mostră, ca să știi ce-o să pățești dacă ne faci probleme, zise Pește. Pusese deja ciocanul jos și mușcă zdravăn din sandvici. Lui Maddie îi veni să vomite, din cauza durerii, amestecate cu mirosul de pește.

– Chestiile alea pe care ziceai că le ai – vreau să știu unde sunt.

– Ce chestii? Maddie își cuibări mâna la piept. Era năpădită de greață și amețală. Vârful degetului mic începea să i se umfle.

– Nu face pe proasta. Pește își mânca sandviciul, ca și când ar fi participat la cea mai banală conversație. Chestiile de care i-ai spus lui Mikey că le ai. Când l-ai sunat.

– Când l-am sunat pe... Bineînțeles, Mikey era Bob Johnson.

Pește puse sandviciul jos și vru să-i apuce iar mâna.

– Nu, gâfâi ea. Își ocroti palma mai strâns, în timp ce, în spatele ei, Găgăuță o apăsă mai tare pe umeri.

– Era... Nu prea pot să gândesc limpede. Știu la care telefon te referi. A-One Plastics. Când i-am sunat pe ei, nu-i așa?

– Așa-i, zise Găgăuță din spatele ei. Să te înveți minte să mai ameninți oamenii, că nimănui nu-i place asta, să știi.

– Nu vrei să taci din gură? grohăi Pește, aruncându-i lui Găgăuță o privire mânioasă. Apoi zise către Maddie: Te mai întreb o dată, cu frumosu'. Pe urmă, îți mai snopesc un deget. Unde sunt toate dovezile pe care ziceai că le-a cules taică-tu?

Maddie simți cum i se încleștează stomacul. O teroare rece ca gheața îi inundă venele. Dar teroarea nu avea s-o ajute, așa că se luptă s-o stăpânească.

Se strădui să evalueze situația. Se aflau într-un garaj, în mod evident anexă a unei case. Ușa pe care o lăsase deschisă celălalt bărbat ducea într-o parcare. Dincolo de aceasta era un loc oricum mai bun decât acesta în care se găsea. Dacă voia să supraviețuiască, trebuia să ajungă la ușă și să fugă.

Sam. Nu putea să-l abandoneze pe Sam. Aruncă o privire furioasă într-o parte și descoperi, spre surprinderea ei, că ceva se schim-

base în starea lui. Trupul i se afla în aceeași poziție ca mai devreme, dar părea că mușchii i se încordaseră.

– S-a scurs timpul. Pește îi apucă palma cu o mână, iar cu cealaltă luă ciocanul. Maddie țipă, luptându-se să nu-i așeze mâna pe masă.

– Nu, nu, mă gândeam doar, se bâlbâi ea. O să-ți spun, bine?

El îi dădu drumul și puse ciocanul la loc. Era aproape sigură acum că Sam o urmărea, dar nu putea face nimic. Era la fel de neputincios ca și ea. Asemenea lor era și Zelda, care apăruse iar în preajmă. Maddie simțea cum cățelușa adulmeca pe lângă gleznele ei, sperând, probabil, să-i pice ceva de pe masă.

– Tragi de timp. Pește se repezi la mâna ei.

– Dovezile se găsesc într-o cutie metalică lângă locul unde am locuit în Baltimore, turui Maddie dintr-o suflare, trăgându-și mâna, și, în cursul scurtei încleștări care urmă, reuși să trântască punga cu prânzul lui Găgăuță pe jos.

Atunci, exact așa cum se rugase Maddie să se întâmple, Zelda înhăță punga în dinți și-și luă tălpășița.

– Hei, aia e mâncarea mea, zise Găgăuță, pe un ton mai degrabă surprins, și se năpusti după ea. Zelda îl văzu, și, binecuvântat fie-i sufletelul, iuți pasul, zbughind-o cu viteză de-a latul încăperii, și se repezi pe ușă, cu pungă cu tot.

– Vino înapoi cu aia! urlă Găgăuță, luând-o la goană după ea.

Maddie, Pește și, credea ea, și Sam, fură atât de uimiți, încât nu reușiră decât să se holbeze după Găgăuță, care dăduse năvală afară pe ușă. Dar cel mai repede își reveni Maddie.

Era momentul să pună mâna pe ciocan.

Se năpusti peste masă și înhăță ciocanul. Pește reacționează cu „fracțiune de secundă prea târziu, dar ea avu timp să-l izbească în cap. Sunetul înfundat care urmă era aproape la fel de plăcut cu imaginea bărbatului care dădu ochii peste cap, înainte de a se prăbuși pe podea.

Așa-ți trebuie, nemernicule, gândi Maddie, triumfătoare. Tâșni de la masă și se îndreptă spre Sam. Avea ochii deschiși și se străduia să se ridice în capul oaselor.

– Cheia de la cătușe e în buzunarul din stânga față al pantalonilor, zise el repede.

Maddie vârî mâna în buzunarul lui Pește și găsi imediat cheia. Inima îi bătea nebunește. Se repezi la Sam.

– Grăbește-te, zise el.

Nu răspunse, căci era ocupată să nimerească încuietoarea în care să bage cheia minusculă. Tremurând, gâfâind, cu un ochi la ușa, reuși, în sfârșit, s-o introducă și s-o răsucescă.

Atâta fu de ajuns. Sam se smuci de lângă bara de protecție, se ridică în picioare și se duse spre Pește, care începea să se miște.

– *Ce faci?* zise Maddie, fugind spre ușă.

– Dacă are o armă, o iau, zise Sam, aplecându-se deasupra lui Pește.

Îl izbi cu pumnul în falcă, ceea ce pentru Maddie fu un spectacol reconfortant. Pește se înmuie din nou, iar Sam îl pipăi. Nu avea armă.

– Hai odată!

Din câte vedea ea, drumul era liber, dar nu putea rămâne așa pentru mult timp. În zona asfaltată de lângă garaj erau două mașini și un camion de gunoi.

Maddie avu o revelație: criminalii fuseseră în camionul de gunoi. Apoi văzu ceva care îi șterse toate gândurile din minte. Zelda se întorcea, ca un bumerang. Gonea, cu lesa fluturând în urma ei, înapoi, spre ușa deschisă a garajului, ținând încă punga între dinți, iar Găgăuță era pe urmele ei.

– Oh, nu! Maddie sări înapoi de lângă ușă, cu inima bubuind în piept, și se uită la Sam: Se întoarce. Găgăuță se întoarce.

– Urcă-te în camionetă.

Sam ajunsese deja, din câteva salturi, în spatele ușii garajului. Aceasta era din metal și arăta foarte solidă. Nu părea genul de ușă pe care s-o doboare nici măcar un Ford F-150.

– Sam...

– Ține. Erau în celălalt buzunar al ticălosului. Dacă nu mai avem timp, pleci. Îi azvârli cheile. Ea le prinse și se chinui să se urce la volan. Sam trase piedica și se aplecă să tragă în sus ușa garajului, ca să-l deschidă.

Pește începuse iar să se miște.

Apoi se întâmplară trei lucruri deodată. Cu mișcările încetinite de degetul care-i zvâcnea, Maddie băjbăi printre chei, o găsi pe

cea bună, o băgă în contact și porni motorul. Ușa garajului zdrăngăni și se duse în sus. Iar Zelda, cu o privire plină de panică, năvăli pe ușa deschisă.

– Zelda! strigă Maddie, deschizând portiera camionetei și împingând în același timp maneta schimbătorului de viteze. Zelda o văzu pe Maddie, se năpusti spre camionetă și făcu un salt, aterizând aproape în poala lui Maddie. Ea o apucă de zgardă și o trase în mașină.

– Arde-o! Sam plonjă în scaunul pasagerului. Schimbătorul de viteze fu pus în marșarier.

– Acum! zbieară Sam, trântind portiera din dreapta, iar Maddie călcă acceleratorul la podea.

– Ce se...

Găgăuță dădu buzna pe ușă chiar când camioneta țâșnea cu spatele din garaj. Alergă în spațiul din care ei tocmai ieșiseră, căutându-se de ceea ce Maddie presupunea că ar fi o armă.

În timp ce ea descria un cerc amplu cu spatele, trecând razant pe lângă camionul de gunoi, îl zări și pe Pește, care bălăngănea năucit din cap și se ridica de jos.

– Înainte! Mergi înainte! țipă Sam în urechea ei.

Inima i se zbătea așa de tare, încât i se părea că o să-i sară din piept; apăsă frâna brusc, mișcare care-i aruncă pe toți trei în față, după care băgă în viteză înainte.

Parbrizul din spate explodă. Maddie țipă, se feri, și apăsă pedala de accelerație așa de tare, încât camioneta fu catapultată în față, ca o piatră aruncată cu praștia.

– Ține-ți capul jos! strigă Sam, și un alt glonț sfîșichiui aerul pe lângă urechea lui Maddie și zdrobi parbrizul din față. Sticla fu aruncată pe capota din față a camionetei, zăngănind precum grindina.

– Încerc!

Maddie se ghemui cât de jos putea, ca să vadă totuși pe unde mergeau, și se ținu strâns de volan, în vreme ce talpa piciorului împingea cât putea pedala de accelerație.

Drumul era șerpuitor, cu pietriș, mărginit într-o parte de o pădure de pini, iar în cealaltă de o râpă plină de tufișuri. Aruncă o privire încordată în oglinda retrovizoare și văzu în luminișul din

spatele lor o casă cu un etaj, cu aspect de casă de vacanță. Soarele portocaliu tocmai se pregătea să se ascundă în spatele ei. Gara-jul din care abia ieșiseră se găsea pe o latură a casei. Găgăuță stătea în picioare, în poziția de tragere cu ambele mâini, în fața gara-jului, în timp ce Pește și încă doi bărbați fugeau spre mașini.

– Stai cu ochii pe drum!

Maddie privi în față, la timp ca să observe că se apropiau de o curbă. Trase de volan cu putere. Câteva secunde mai târziu trecuseră de curbă – și erau încă pe drum.

Sam întinse mâna prin fața ei, apucă centura de siguranță, o trase și i-o fixă. Maddie abia dacă observă manevra.

– Erau în camionul de gunoi.

– Mi-am dat seama și eu, în clipa în care m-am trezit în spatele camionului.

Vocea lui Sam era crispată. Își fixă și el centura.

– În dimineața în care am fost împușcată, lângă casa mea era un camion de gunoi, spuse Maddie, cu răsuflarea întretăiată, când în mintea ei se ivi amintirea vagă. Se uită în spate, să vadă dacă băieții cei răi trecuseră deja de curbă.

– Avem probleme, zise Sam.

Maddie crezu că vorbește despre ce se petrecea în spatele lor. Apoi își îndreptă privirea în față.

O mașină mică, galbenă, tocmai cotea prin serpentina din față și venea cu viteză pe drumul îngust spre ei. Era fix în mijlocul străzii și era clar că nu avea nici o intenție să-i lase să treacă.

Maddie făcu în minte câteva calcule rapide.

– Iaa-huu, zise ea încordată, și se năpusti înainte, fără să cedeze un centimetru. Lângă ea, Sam trase aer adânc în piept. Ochii i se dilatară.

– Cred că ar trebui să... *tragi volanul spre stânga!*

Maddie făcu întocmai, dar în ultima secundă, exact când cealaltă mașină, în aceeași încercare disperată de a evita o coliziune frontală, manevră brusc în sens invers. Trecură în viteză una pe lângă cealaltă, la distanță de câțiva centimetri.

Și apoi ceva îi lovi în spatele camionetei, cu forța unei grenade care explodează. Partea din spate a mașinii derapă într-o parte, iar camioneta alunecă de pe drum și plonjă în râpă.

Maddie țipă și apăsă pe frână. Sam urla și se ținea de scaun. Camioneta se prăvălea în jos. La capătul râpei care urca în goană spre ei, Maddie distingea ceva ce arăta ca un zid compact de copaci. Trăgea tare de volan spre stânga, când se izbiră cu zgomot.

Probabil își pierduse cunoștința, pentru că se dezmetici când clăneva o țara afară din spatele volanului. Două mâini vânjoase o țineau de subțiori. Glezna stângă se lovea dureros de treapta camionetei. Cineva o trăgea în sus.

– Ce? Clipi și deschise ochii.

– E-n regulă. Eu sunt, zise Sam. Îi curgea sânge din nas. Înainte ca Maddie să observe mai mult, el zise: Ține-te bine, și o aburcă pe umăr.

Apoi porni, într-un ritm care putea fi caracterizat ca o cursă contra morții.

Maddie se agăță de cămașa lui și se ținu. Capul i se lovea de spatele lui, ca o minge de baschet în dribling, ceea ce o împiedica să gândească, nicidecum să mai și vadă ceva în jur. Dar știa că sunt în pădure. Acolo apusul avea deja o culoare purpurie intens. Aerul era mai răcoros și mirosea puternic a pin. Corul țiuitor de insecte era aproape acoperit de duduitul picioarelor lui Sam pe pământ și de gâfâitul sonor al respirației lui.

Zelda era cu ei. Maddie o vedea sărind în urma lor, cu lesa rostogolindu-se peste acele de pin.

Pe măsură ce își revenea suficient încât să poată să analizeze situația, Maddie își dădea seama că Sam era tot mai obosit. Răsufletirea lui era din ce în ce mai anevoioasă, iar ritmul pașilor scădea.

– Sam. Îl trase de cămașă. *Sam.*

El încetini, apoi se opri de tot și se aplecă în față, astfel încât ea să se poată desprinde de pe umărul lui. Spre surprinderea ei, genunchii refuzau s-o susțină și se îndoiră. El o susținu cu mâinile de talie, ca să nu cadă, iar ea reuși să se așeze pe pământ. De jur împrejur se înălța aroma de pin. Zelda sosi și ea, șchiopătând, și se prăbuși lângă ea, gâfâind.

– Ce-i?

Cu mâinile sprijinite în șolduri, Sam se străduia să-și recapete răsufletarea.

– Nu e nevoie să mă cari mai departe. Pot să merg.

Ochii lui o cercetară, sceptici.

– Pot. Lasă-mă doar un minut.

– Cam atât și avem: un minut. Tot îi mai curgea sânge din nas, dar acum doar un firisor. Se șterse cu dosul palmei.

– Ne urmăresc, nu-i așa?

– Acum? Da, sigur. Dar nu cred că au văzut când am ieșit de pe drum. Cel puțin așa am avut impresia, pentru că le-am văzut mașina trecând cu viteză, când te scoteam din camionetă. Dar au să vină înapoi.

– Și ce s-a întâmplat? Mi s-a părut că ne-au lovit din spate.

– Cred că au tras într-un cauciuc. Cei din mașina galbenă. Sau, oricum, așa mi s-a părut. Sam se sprijini de un copac.

Maddie se strâmbă. După toate aparențele, erau încă în Missouri, s-ar fi zis că nu departe de St Louis, pe unul din dealurile care vâlureau peisajul la vest de oraș.

– OK, domnule agent special, care este planul?

El râse.

– Mergem. Ne ascundem. Încercăm să rămânem în viață.

– Măi, să fie, până și *eu* aș fi pus la cale asta, zise ea.

– Mi-au luat pistolul; mi-au luat telefonul mobil. Nu avem mașină. Îmi pare rău, iubito, dar în aceste condiții n-avem prea multe opțiuni.

Cuvântul „iubito“, rostit în felul acela tăragănat, o răscoli pe dinăuntru. Simți o fluturare în stomac, iar inima se încurcă la o bătaie.

– Maddie... Vocea lui deveni deodată joasă și profundă, dureros de intimă. Apoi, trăsăturile i se aspiră. Adică, Leslie, continuă el. Presupun că știi care a fost cauza pentru cele petrecute acolo?

Brusc, trecutul ei și breșa pe care o crease apără între ei, la fel de reală precum aroma de pin.

– Mai bine Maddie. M-am despărțit de Leslie cu mult timp în urmă.

– Așadar? insistă, pentru ca ea să-i răspundă la întrebare.

– Sunt din mafie, zise ea. Individul care a încercat să mă omoare, care a omorât-o pe Carol Walter și pe toți ceilalți, sunt aproape sigură că e asasin de profesie.

– Crezi că era vreunul din cei doi?

Maddie clătină din cap.

– Nu cred. Dar tipul care a apărut în ușă – al treilea – ar putea fi.

– OK. Te-am auzit spunând ceva despre o firmă de materiale plastice și o cutie metalică plină cu dovezi.

Maddie oftă.

– A-One Plastics este unul din numele pe care-l folosesc pentru acoperire în Baltimore. Când am fost atacată la New Orleans, le-am dat telefon și i-am amenințat cu niște lucruri pe care tatăl meu, care pe vremuri lucra uneori pentru ei, le-a păstrat, în caz că ar fi trebuit să facă uz de mijloace de constrângere. Problema este că eu am lăsat lucrurile alea în Baltimore când am plecat, dar el nu știu asta. Am crezut că am să le pot lua ca să-mi acopăr retragerea.

– Tu i-ai sunat? Tu *ai amenințat* mafioții?

– Nu știam ce altceva să fac. M-am gândit să fug, dar mi-am închipuit că, dacă m-au găsit o dată, aveau să mă găsească iar.

– Ți-a trecut prin minte să-mi spui mie? Eram acolo. La îndemână.

Dar Maddie nu mai asculta. Zelda ridicase capul și se uita la ceva în spate, în direcția din care veniseră. Maddie, urmărind privirea ei, scoase o exclamație ușoară. La început crezuse că globulețele galbene cu coadă care se zăreau în depărtare erau licurici. Dar pe măsură ce se măreau, recunoscuse ce erau cu adevărat: lau-terne. Și se îndreptau spre ei.

– Sam... șopti ea, arătându-i.

Se uită și el, se încordă, și se întoarse spre ea.

– Să mergem.

Se aplecă și ea îl lăsă să o tragă în sus.

– Dă-mi lesa.

Maddie i-o înmână. Se simțea nesigură pe picioare. O dureau capul, iar degetul îi zvâcnea. O dureau și inima. Era în suferință, cu, de altfel, toată ființa ei. Pentru că, în ciuda a tot și a toate, era încă îndrăgostită de Sam.

– Nu, zise ea, dând din cap, când el încercă să o apuce iar cu s-o pună pe umăr. Mă descurc singură.

– Bine. Vorbea scurt și grăbit. Haide.

O luă de mână teafără și porni printre copaci, cu pas rapid și

constant. Alergară perpendicular pe cărarea pe care părea că o urmau lanternele, iar după o vreme nu le mai văzură. În pădure se lăcuse așa de întuneric, încât copacii nu se mai distingeau decât ca niște umbre cenușii. Sub pașii lor, acele de pin erau reci și alunecoase. După ce își pierduse pantofii, Maddie nu avea nimic s-o protejeze de rădăcini și pietre. Dădură peste un pârâiaș și își continuă fuga paralel cu el, mergând în josul dealului. Cu fiecare bătaie puternică a inimii, Maddie se concentra să-și așeze un picior în fața celuilalt. Și să fugă. Să fugă. Până când nu mai putu, și se opri.

– Gata, zise ea, gâfâind din greu. Un junghi de durere o făcu să se îndoiaie. Se opri și Sam.

– Încă puțin.

– Nu.

– Doar până la stâncile de acolo. De-acum s-ar putea să ne caute cu ochelari cu infraroșii. Trebuie să ne găsim un adăpost.

Ea se ridică, ținând mâinile în șolduri.

– Bine, zise.

Avu impresia că Sam zâmbește, dar era prea întuneric ca să fie sigură.

Se cățără pe o mulțime de pietroaie, care urcau direct din albia pârâului, și în cele din urmă Maddie se prăbuși în scobitura moale și umedă a unei stânci, pe care Sam o considera sigură. Pe jos era plin de ace de pin. Se lăsă pe spate, închise ochii și respiră. După o clipă, îi deschise, trase aer în piept, și descoperi deasupra capului un cer împodobit cu o puzderie de stele.

– Sam, șopti, în dorința de a împărtăși priveliștea mirifică din văzduh.

Nici un răspuns. Cercetă cu ochii spațiul din mica lor ascunzătoare. Nici urmă de Sam. Se ridică, gemând. Locul nu era prea larg, un semicerc lung de vreo trei metri și lat cam de doi și jumătate. Dar Sam nu era acolo. Nici Zelda. Sentimentul de panică îi era deja o a doua natură.

Chiar atunci, în marginea deschizăturii, apăru Sam. Ducea o bocceluță sub braț, iar Zelda se târa, ostenită, în urma lui.

– M-ai speriat de moarte, zise ea. Unde ai fost?

– M-am întors puțin. Mai devreme mi s-a părut că am trecut pe

lângă un loc vechi de camping, și așa și era. Uite, am dat peste un zăcământ prețios: o pătură și o haină.

– Sam?

– Hmm?

Privirile li se întâlneau.

– Cred că astăzi mi-ai salvat viața de vreo două ori. Ți mulțumesc.

– Îmi fac meseria și-atât.

Vocea lui nu avea nici o inflexiune.

– Da, știu, continuă ea, uitându-se iar la stele. O durea gâtul de lacrimile nevărsate. Dar îți mulțumesc.

Cu coada ochiului, îl văzu că întoarce capul spre ea.

– Oricum, și eu îți sunt dator. Ai fi putut să mă lași legat cu cătușele de bara aia, zise el.

La marginea gurii îi tresări un zâmbet.

– Nu și dacă aveam de gând să plec cu camioneta.

– Asta așa e.

– Sam... Nu știa ce ar fi vrut să spună.

El o întrerupse.

– Uite ce e, ce-ar fi să încerci să dormi puțin? Imediat ce răsare soarele, trebuie să ne punem în mișcare. Uite, ia pătura, ia haina, fă-ți un culcuș.

Ea luă lucrurile, apoi ezită.

– Și tu?

– Iubito, eu sunt agent FBI. Lipsa de somn face parte din meserie.

„Iubito“ și tonul glumeț o dădură gata. I se puse un nod în gât. Ar fi vrut să râdă. Ar fi vrut să plângă. Ar fi vrut... ceea ce nu putea să aibă. Așa că scutură pătura și o întinse, nu departe de el, iar din haina împăturită își făcu pernă. Se întinse apoi în patul improvizat și se întoarse pe o parte. Auzea susurul pârâiașului din apropiere. Auzea sforăitul molatic al Zeldei. Începuse să numere, apoi adormi.

Ceva mai târziu veni visul. Iarăși se făcea că e întinsă pe patul îngust din casa străină, cu mâinile și picioarele legate, tremurând de groază. Silueta întunecată a unui bărbat o urmărea din prag. Avea de gând să o omoare...

– Maddie!

Se trezi în sunetul vocii lui Sam, simțindu-i mâna care-i apăsa gura.

– Maddie? Dumnezeu, ce-a fost asta?

Cu grijă, Sam își luă mâna de pe gura ei.

– Am... țipat?

Fără să vrea, vocea îi tremura.

– Mai degrabă ai urlat.

– O, Doamne! Tresărea din tot corpul, stăpânită încă de spaimă, la fel cum i se întâmpla întotdeauna după ce se trezea din coșmar. Crezi că a auzit ceva? adăugă ea.

El clătină din cap.

– Nu trece mare lucru dincolo de stâncile astea.

Maddie închise ochii și încercă să se oprească din tremurat.

– Ai visat urât?

Ea dădu din cap. Mâna lui alunecă pe brațul ei și se opri la jumătate.

– Tremuri.

– Este un coșmar oribil. Cuvintele ieșiră cu efort. E în legătură cu ceva ce s-a întâmplat în trecut.

Simțea cum lacrimile se scurg dincolo de pleoape.

Sam o trase aproape de el, întinzându-se lângă ea pe pătură, și o așeză cu capul pe umărul lui. Glasul îi suna resemnat.

– În ordine, iubito. Aveam de gând să vorbim despre lucrurile astea peste câteva zile, după ce aveam să terminăm cu nebunia asta și să fim în siguranță. Dar tu ai coșmaruri și plângi, iar eu nu am altceva decât timp. Așa că te ascult. Ziceai că tatăl tău a fost în mafie.

Maddie suspină.

– Am zis că lucra uneori pentru ei.

– E vreo diferență?

Ea dădu din cap.

– Tata ura mafia. Ura ceea ce îl obligau să facă. Dar nu... nu putea să se abțină.

– Ce vrei să spui, de la ce nu putea să se abțină?

Maddie îl privi în ochi.

– Tata – Charles, îl chema Charles Dolan – juca jocuri de noroc. Și era un jucător foarte prost.

– A murit?

Ea dădu din cap.

– Și mama ta?

– A murit când aveam eu doi ani. Nici măcar nu mi-o amintesc.

– Ai frați sau surori?

Maddie clătină din cap.

– Eram doar eu și tata.

– Povestește-mi despre el. Ai spus că era jucător.

– Când eram mică, lucra la un atelier auto din Baltimore. Nu câștiga prea mult, dar aveam un apartament drăguț, mâncare și tot ce ne trebuia. Dar el juca mereu. Până la urmă, și-a pierdut serviciul, și atunci am început să ne mutăm. La paisprezece ani am mințit că eram mai mare, ca să capăt o slujbă de casieră, după ce ieșeam de la școală. Nu câștigam mult, dar atunci locuiam într-un apartament ieftin, și cam cu cât primeam eu plăteam chiria. De obicei reușeam să-l prind pe tata când lua leafa, și atunci făceam cumpărăturile, așa că nu am suferit niciodată de foame. Dar el juca. N-am știut niciodată pe ce sume.

– Pentru unii oameni e o boală, murmură Sam.

– La el era o boală, aprobă Maddie. Era un tip extraordinar, cu excepția acestui lucru.

– Și cum a ajuns să lucreze pentru mafie?

Maddie trase aer în piept.

– Odată a pariat mult și a pierdut. Ca să acopere suma, a împrumutat de la un cămătar, dar pe urmă n-a mai putut să-i returneze banii. Eu n-am aflat nimic, până când, într-o noapte, doi bărbați l-au bătut pe tata în parcare blocului nostru. Era vară. Abia terminasem liceul și lucram cu normă întreagă. Când m-am întors de la serviciu, l-am văzut pe tata trântit pe jos, în timp ce indivizii îi cărau pumni. Am alergat să-l ajut, iar ei l-au lăsat, s-au urcat într-o mașină și duși au fost. Unul dintre ei a strigat la mine să-i spun lui taică-meu să-și plătească datoriile sau data viitoare avea s-o termine cu viața.

Maddie se uită în sus la Sam, și văzu că ochii i se îngustaseră, iar obrazul îi era încordat.

– Te-ai gândit vreodată să mergi la poliție?

– Am vrut să chem poliția chiar atunci, dar tata nu m-a lăsat.

Spunea că, dacă i-am fi chemat pe polițiști, indivizii ăia l-ar fi omorât. Așa că n-am făcut-o. Dar tata era rănit și zdruncinat, și mi-a spus despre cămătar. Era vorba despre o grămadă de bani. Am înțeles că, dacă aveam să-i putem plăti vreodată, avea să ne ia ani de zile. Și a doua zi m-am dus la cămătar – era un tip, John Silva, care avea o firmă, „Împrumuturi până la salariu“ – să văd dacă nu accepta să plătim în rate, sau așa ceva. Bineînțeles că mi-a răs în nas. Mi-a zis că nu se ocupă de împrumuturi cu plata în rate, dar ne-am li înțeles dacă voiam să lucrez pentru firma lui și să încerc să plătesc. Și a mai zis că avea să-i dea de lucru și tatei.

Auzi cum Sam oftează.

– Îmi imaginez ce-a urmat: și tu, și tatăl tău ați început să lucrați pentru cămătar, iar el a continuat cu pariurile și s-a înfundat tot mai tare în datorii.

– Așa-i. Glasul lui Maddie era plin de mâhnire. La un moment dat, continuă ea, au apărut doi agenți FBI, care adulmecau pe lângă „Împrumuturi până la salariu“. Vocea ei nu mai avea nici o inflexiune. Lucrau sub acoperire. Dar într-o zi, unul din ei a venit la noi acasă când eram singură, și mi-a spus că era agent FBI. Mi-a spus că tatăl meu era implicat în activități ilegale, și că, dacă nu voiam să-l văd arestat și băgat la răcoare mult timp, trebuia să le obțin niște informații din dosarele domnului Silva.

– Fir-ar să fie, zise Sam, iar brațele i se încordară în jurul ei. Nu ți-aduci cumva aminte numele lor?

– Unul își zicea Ken Welsh, iar celălalt Richard Shelton, dar sunt aproape sigură că nu erau numele lor adevărate.

– Probabil că nu, dacă erau într-o operațiune sub acoperire, fu de acord Sam. Și deci erai între ciocan și nicovală, nu?

Maddie dădu din cap.

– Îmi cereau din ce în ce mai multe. În fiecare zi altceva, și ne amenințau, și pe mine, și pe tata, cu închisoarea, dacă nu făceam ce voiau ei. Apoi, tata s-a băgat în ceva prea complicat pentru el. A participat la o recuperare de bani, care s-a terminat cu o crimă. A venit acasă și a clacat, nu se mai putea opri din plâns, și mi-a povestit totul. Victima era un tip pe care-l cunoștea, pe nume Ted Cicero Grăsanul. Mi-a spus că a fost obligat să stea și să asiste cum tipul cu care era l-a snopit în bătaie.

– Și ce-ai făcut?

– M-am dus la Ken Welsh și Richard Shelton și le-am spus totul. Dar, în loc să mă ajute, ei au folosit informațiile pe care le dădusem în avantajul propriu. Au vrut ca tata să înceapă să poarte microfon. El n-a vrut. Așa că m-au arestat pe mine, m-au acuzat de toate lucrurile alea, și i-au spus tatei că aveau să renunțe la acuzații în schimbul cooperării lui. A fost de acord. I-au pus un microfon. Și a fost descoperit.

– O, nu. Sam o privi. Și a fost de rău?

Maddie dădu din cap. Simțea o apăsare în piept. Era coșmarul care o urmărea de șapte ani.

– M-au luat cu forța, m-au legat și m-au dus într-o căsuță înghețuită, nu departe de apartamentul nostru. Acolo erau domnul Silva, trei bărbați, pe care nu-i cunoșteam, și tata. L-au legat de un scaun de bucătărie. Era bătut rău de tot. M-au adus în fața lui, și i-au spus că au să mă omoare și au să-l forțeze să asiste, și pe urmă au să-l omoare și pe el. Și tata a început să plângă.

Vocea lui Maddie cedă.

– Pe urmă, m-au dus într-un dormitor, m-au aruncat pe un pat și m-au legat. Și a trebuit să ascult cum îl bat iar. Mă tot rugam să nu intre la mine, dar până la urmă a venit un tip. Maddie se opri un moment, apoi reluă: Mi-au dezlegat picioarele și m-au dus în sufragerie. Acolo era Ken Welsh. Am fost foarte surprinsă să-l văd, și am crezut că suntem salvați. Dar el s-a uitat la mine și a rânjit, apoi am văzut cum domnul Silva îi arăta o valiză plină cu bani. Ken Welsh a luat banii și a plecat. Ne-a lăsat acolo, pe tata și pe mine. Ne-a lăsat să murim.

– L-au cumpărat ca să-i lase în pace, zise Sam încet.

Maddie dădu din cap.

– Am înțeles. Ce s-a întâmplat cu tine și cu tatăl tău?

– M-au dus în fața lui, și tipul care a venit după mine mi-a pus un pistol la tâmplă. Am crezut că în clipa aceea aveam să mor. Dar celălalt tip a spus: „Stai așa. De ce s-o împușcăm direct? Drape, hai să ne distrăm nițel înainte.” Și m-au târât înapoi în dormitor. M-am uitat peste umăr și am văzut cum i-au pus tatei un pistol în față. Pe urmă n-am mai văzut nimic, pentru că eram în dormitor, dar am auzit o împușcătură.

Maddie închise ochii, și de sub pleoape năvăli un șuvoi de lacrimi. Sam scăpă o înjurătură și se întoarse pe o parte. Ea îi strângea pieptul cămășii în pumni.

– Spune-mi și restul, puiule.

Vocea lui era incredibil de blândă.

– Știam că l-au împușcat. Știam. Am... luat-o razna, pur și simplu. Tipul încerca să mă sărute, și l-am mușcat de limbă. A urlat și mi-a făcut vânt așa de tare, că am ieșit pe jumătate prin fereastră. Pe urmă a început să vină spre mine, iar eu m-am izbit în geamul răpat, încercând să ies afară. Și casa a explodat. Pur și simplu. Nu știu cum, am fost aruncată prin fereastră, dar întreagă. Și... am rămas acolo, în curtea din spate, printre buruieni, rănită. Plângeam și mă uitam cum căsuța aia fără etaj se transformase într-o torță. Tata... chiar dacă nu l-ar fi împușcat, murise.

Din ochii ei se rostogoleau lacrimi.

– Îmi pare rău. Îmi pare tare rău, puiule, șopti Sam, legănând-o.

Durerea era atât de intensă, că nu mai putea vorbi. Închise ochii, tremurând, ținându-se de el. Îi simți buzele pe tâmplă, apoi pe obrazii scăldați în lacrimi.

– Nu plânge. Acum totul o să fie bine, îi șoptea, printre sărutări.

– Te iubesc, Sam, zise ea limpede, pentru că era adevărat și nu putea să n-o spună.

Cumva, în mijlocul terorii și al primejdiei și al durerii, găsisese bărbatul care ar fi trebuit să fie al ei.

– Și eu te iubesc, oricine ai fi, șopti el, și, pentru că era exact ceea ce voia să audă, cu toate că suna atât de absurd, când buzele lui le atinseră pe ale ei, găsiră un început de zâmbet. Maddie închise ochii și uită de toate, pentru că el o săruta.

Miercuri, 20 august

Maddie își dădu seama că adormise numai când simți că cineva o scutură ca s-o trezească. Timp de câteva secunde rămase dezorientată.

– Maddie.

Mâna de pe umărul ei o scutură iarăși. Sam stătea aplecat asupra ei. Ea clipi somnoroasă, simți cum i se umple inima de bucurie, apoi zări cerul în spatele lui, fumuriu-violaceu, punctat de-acum doar de câteva stele. Se anunțau zorii.

Gemu, ducându-și mâna rănită la capul care pulsa de durere, și se ridică. Zelda ședea lângă Sam și arăta cam la fel de răvășită și plină de dorința de a o lua la picior ca și Maddie.

– Trebuie să ne luăm tălpășița, frumoaso. Sam ducea un cio-mag zdravăn în mână, cam de grosimea unei băte de baseball. Era, își dădu seama Maddie cu neliniște, singura lor armă.

– Ține, mai zise el, dându-i ceva. Îi trebui ceva timp să înțeleagă că erau șosetele lui.

– Nu poți să fugi pe-aici în picioarele goale, zise el nerăbdător, când ea se uita la obiectele acelea mari, pe jumătate albe, cu oarecare dezgust. Ți-aș da pantofii mei, dar ți-ar cădea din picioare.

– Nu crezi că ar fi mai bine să rămânem aici? întrebă ea cu un fir de voce, în timp ce își trăgea șosetele și se ridica în picioare. Nu ne-au dibuit încă.

– Până la urmă au să ne găsească.

Pe Maddie o scutură un fior la acest gând. Sam băgă de seamă, o sărută scurt și apăsător, apoi ieși din scobitura stâncii, pe lângă margine. Maddie se grăbi să-l urmeze, cu Zelda târându-se în urma ei, cu o expresie pierdută.

– Spune-mi că avem un plan sau ceva în genul ăsta, zise ea, în vreme ce ocoleau baza stâncilor.

– Casa în care ne-au dus era pe latura estică a muntelui. Suntem tot pe coasta estică a aceluiași munte, așa că mă gândesc că, dacă am coborî suficient de mult, am găsi un drum. Cel mai bine ar fi să găsim un telefon. Și există destule șanse să apară cavaleria. Crede-mă că fac tot ce le stă în putință să ne găsească.

Coborâră pe firul pârâului. Deasupra lor, cerul se lumina treptat deasupra lor, iar stâncile rămăseseră o amintire în depărtare. Ajunseseră din nou în inima pădurii de pin și părea straniu să te miști în liniștea cețoasă, cenușie a zorilor. Mai ales când știai că oricând, din orice direcție, putea să vină asupra lor o împușcătură.

Sam se opri atât de brusc, încât Maddie aproape se ciocni de el.

– Ce-i? șopti ea, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Bingo, zise el, cu voce joasă. Dacă avem noroc, ajungem aici să la tine la timp să luăm micul dejun.

Atunci o văzu și ea. Pe o ridicătură domoală din fața lor stătea o cabană mică din bușteni. Acoperișul din șindrila se înălța din aburul înconjurător.

– Și dacă înăuntru locuiesc oameni răi? întrebă Maddie.

– Atunci am dat de necaz, zise Sam, mult mai vesel decât i-ar fi impus circumstanțele. Vezi firele care duc la casă? Au telefon. Tu așteaptă aici, eu mă duc să convoc cavaleria.

– Nici să nu te gândești. Maddie îl apucă de braț. Dacă te duci tu, vin și eu cu tine.

El se întoarse și se uită la ea, apoi la Zelda, pleoștită ca o floare ofilită.

– Mă simt de parcă aș conduce o paradă, zise Sam. Bine, haideți.

Abia se puseseră din nou în mișcare, când o pocnitură ascuțită spintecă negura dimineții. Ceva se izbi violent de trunchiul unui pin, la nici douăzeci de centimetri de capul lui Maddie.

– Fugi! strigă Sam, apucând-o de mână.

Maddie fășni ca o căprioară care fuge de vânători.

Zbang! Un alt glonț lovi un copac din apropiere. Maddie își înăbuși un țipăt. Sam își rătăcise ciomagul și gonea pe lângă ea, strecurându-se printre copaci, iar biata Zelda se pierduse undeva, în ceață. Maddie scăpase lesa.

– Marino, sunt în stânga ta, urlă o voce de bărbat.

Maddie tocmai constatasese că vocea venea din dreapta, de la o distanță destul de mare de ei, când se auzi un alt *zbang!* șfichiuitor.

O ploaie de ace de pin se abătu peste ei.

La nici zece metri în fața lor, din ceață apărură silueta întunecată a unui bărbat, cu o pușcă sprijinită pe umăr și îndreptată direct spre ei.

– Stați pe loc! zbieră el.

– *Nu te opri.*

Sam îi dădu drumul la mână și o împinse cu putere către dreapta, astfel încât între ea și omul cu pușca să se interpună un pâlcc de copaci. Apoi, spre disperarea ei, Sam se duse în direcția acestuia, mergând aplecat cât mai jos, năpustindu-se cu capul înainte printre trunchiurile arborilor. Alegerea fusese făcută: ea nu putea decât să se supună. Cu inima înnebunită, alergă cât o țineau picioarele.

– Aici, sunt aici, striga cineva.

Zbang! Gura puștii spre care fugea Sam făcu o flamă galbenă în geață. Îngrozită, Maddie își dădu seama că nu-l mai vede pe Sam. O, Doamne, l-au lovit? Te rog, Dumnezeuule, te implor, nu...

Alerga cu disperare. Deodată, în apropiere, auzi duduie de pași.

– Unde? Unde sunt? Strigătul, pornit pe mai multe voci, se răspândeă cu ecou printre copaci. Pradă panicii, lui Maddie i se părea că o înconjurau pe toate părțile. Nu vedea în fața ochilor decât negură și copaci.

Ceva ce părea o unealtă zbură prin aer și o făcu să se prăbușească. O lovisă în scobitura spatelui și o dărâmasă din picioare. Se trezi trântită pe pământ, și, într-un atac de groază care-i contorsionă stomacul, își dădu seama că peste ea se repezise Pește. Începu să se zbată din toate forțele.

– Ești un om mort, îi urlă Pește, încălecând peste ea și izbind-o cu pumnul în ceafă. Lui Maddie i se tăie respirația și văzu stele verzi.

– Nu mișca, zise deodată Sam, cu un ton prevestitor de moarte.

Pește încremeni, ca și când s-ar fi transformat brusc în stană de piatră.

– Măinile sus, porunci Sam, iar Maddie îl simți pe bărbat mișcând, ceea ce o făcu să creadă că se conformase.

Atunci îndrăzni să se uite în jur și-l văzu pe Sam, în picioare, la nici doi metri distanță, învăluit până la mijloc în fuioare de ceață, venind tot mai aproape, pas cu pas, cu o pușcă rezemată în umăr și îndreptată direct către capul lui Pește.

Sam venise după ea. Îi salvase viața.

Și apoi auzi strigătul, repetat de ecou prin pădure, ca sunetele tunătoare multiplicale ale unui cor de corni de vânătoare sincronizați.

– FBI! Aruncați armele! Nimeni să nu miște!

Sosise cavaleria. De ușurare, simți cum i se scurge toată vлага, și-și lăsă capul să cadă pe pătura vegetală răcoroasă și umedă, suflând din greu, cu inima încă zbatându-se.

– Dă-te la o parte de pe ea, îi zise Sam lui Pește. Ești bine, Maddie?

– Bine, zise ea, și acesta era adevărul, pentru că „bine“ însemna că era în viață, și el era în viață, și se terminase totul, și amândoi aveau să vadă soarele și mâine.

Pește se dădu la o parte, mișcându-se încet, precaut, iar ea se rostogoli pe o parte și se uită cum Sam îl imobilizează pe Pește cu fața la un copac, cu mâinile și picioarele depărtate, și începe să-l controleze cu mâinile de sus până jos.

– McCabe! Maddie! Era vocea lui Wynne.

– Aici! strigă Sam, în timp ce Maddie se ridică încet, cu grijă.

– Tu ești bine? îl întrebă ea.

– Bine, îi aruncă McCabe un zâmbet peste umăr.

– Slavă Domnului, zise ea. Suntem teferi. Suntem în viață.

– Vorbești de parcă te-ai fi îndoit de asta.

– Puțin.

Sam îi zâmbi din nou.

– Ca să fiu sincer, și eu.

În apropiere se stârni o agitație generală, voci și zgomote de pași și clinchet de metal, larma făcută de mai mulți oameni care se mișcau printre copaci. Apoi, din ceață, prinse contur Wynne.

– De ce v-a luat atât timp? îi zise Sam, cu pușca încă îndreptată spre Pește.

– Crezi că a fost ușor să găsim locul ăsta? Wynne îl cercetă din ochi pe Pește, apoi privirea îi alunecă în jos, spre Maddie, și se mută înapoi la Sam. Poți să-i mulțumești Cynthiai că am ajuns aici, totuși, continuă el.

– Cynthia? McCabe îi aruncă și el o privire lui Wynne, apoi strigă să vină cineva să-l ia pe Pește. Ce a făcut Cynthia?

– Ți-am salvat pielea, McCabe, asta am făcut, zise Cynthia, apărând din ceață, împreună cu un alt bărbat, pe care Maddie nu-l cunoștea, dar care era, desigur, tot ofițer, pentru că îi prinse cătușe la mâini lui Pește și-l îmbrânci să se miște.

Sam îi întinse o mână lui Maddie și o trase în picioare. Între timp, Wynne o privea pe Cynthia cu o expresie de părinte mândru față de copilul lui precoc.

– Cynthia a controlat convorbirile telefonice ale lui Maddie... adică, ăă, ale lui Leslie Dolan, și a descoperit o mulțime de apeluri în ultimele zile către o firmă de materiale plastice din Baltimore. Se dovedește că firma e doar o fațadă pentru operațiunile mafiei, și oamenii noștri de acolo o investigau oricum. Cu ce informații le-am mai dat și noi, au strâns suficiente probe ca să-i aresteze. Pe urmă i-au strâns cu ușa până când au ciripit despre firma „Prospectime – salubritatea deșeurilor“, chiar de aici, din St Louis. Se pare că gruparea din Baltimore a cerut grupării din St Louis să-i facă un serviciu, iar cei din St Louis au fost de acord.

– Ce fel de serviciu? mârâi Sam.

Porniseră împreună, toți patru, cu pași rari, prin aburul care-i învăluia, mergând în direcția vocilor celorlalți agenți și a zgomotelor care însoțeau prinderea și arestarea unei găști de gangsteri.

– Păi, mai întâi au vrut s-o omoare pe, ăă, ea – după câte ne-am gândit noi, atunci când au tras în ea în mașină – pe urmă s-au răzgândit și au răpit-o și au forțat-o să predea niște dovezi cu care se pare că încerca să-i șantajeze, pentru ca după aceea s-o omoare. Individul care s-a strecurat pe scara din spate și răpirea de ieri de lângă camionul de gunoi făceau parte din acest plan.

– Dar asasinarea lui Carol Walter? Și a celorlalți?

Gardner clătină din cap.

– Nimeni nu ne-a lămurit în legătură cu asta până acum. Dar nu am avut timp să stăm prea mult de vorbă cu ei.

– În regulă. Și ce s-a întâmplat când v-ați concentrat atenția asupra prietenilor de la firma de deșeuri din vecini?

– Au cedat, zâmbi Wynne când își aduse aminte. Când și-au dat seama că eram în cârca lor, nimeni de la „Prospețime“ n-a vrut să se lege la cap cu uciderea unui agent federal. N-au știut cum să ne spună mai repede unde vă duseseră.

Ceața începea să se împrăștie, iar Maddie văzu un bărbat care se îndrepta spre ei. Era Gomez. La picioarele lui se târa Zelda.

– Ai pierdut ceva? zise Gomez când se apropie.

– Zelda! spuse Maddie recunoscătoare, acceptând lesa pe care i o întindea.

Din cauza numeroaselor lovituri la cap pe care le suferise, Sam insistă ca Maddie să meargă la un spital să facă niște controale, iar ea fu de acord, mai ales că nu avea nici o intenție să-l contrazică. Aproape că se temuse că avea s-o aresteze de îndată ce scăpaseră de primejdie, dar nu se întâmplase așa, iar ea începuse să se deslindă, puțin câte puțin. Acum se întorcea împreună cu Sam în St Louis. Wynne conducea, Gardner supraveghea împrejurimile, iar Zelda se odihnea în poala ei. Pe drum, Sam îi pusese în temă pe Wynne și Gardner cu versiunea prescurtată a istoriei lui Maddie, și-i spusese că era aproape sigur că, date fiind circumstanțele, putea să o scoată de sub acuzație. Vestea o făcu pe Maddie să se simtă atât de bine, cum nu se simțise de foarte multă vreme.

Până să o lase Sam în camera de gardă, ca să se dedice voluntului mare de muncă ce nu suferea amânare, întregul personal de la Creative Partners se îngâmădisese la ea la spital, fremătând de emoție. Maddie răsuflă ușurată când află că nu știau despre ceea ce se întâmplase decât că bărbatul care încercase să o omoare mai făcuse o tentativă eșuată, iar acum se părea că este arestat. Adevărul despre identitatea ei era o problemă personală, pe care nu voia să o dezvăluie, nici chiar acestor prieteni de încredere, dacă nu era absolută nevoie. Ar fi vrut, dacă era posibil, să rămână femeia a cărei identitate și-o construise. Leslie Dolan reprezenta trecutul. Maddie Fitzgerald era prezentul și viitorul ei.

Cu aceste gânduri, i-o încredință pe Zelda Louisei, cu indicația de a o prezenta urgent la toaletare. Pe Jon îl trimise să aibă grijă de Susan Allen pentru încă o zi. Jon avusese o salvatoare prezență de spirit și nu o lăsase pe Susan să bănuiască nimic despre dispariția lui Maddie și a Zeldei, îndepărtând-o în grabă de fabrică, sub un pretext oarecare, de îndată ce-și dăduse seama că ceva nu era în regulă.

Apoi îi îmbrățișă pe ceilalți și-și dădu cuvântul că totul era în regulă și avea să se întoarcă la lucru, fără îndoială, a doua zi. În cele din urmă, după ce doctorii au terminat analizele și controalele, se duse acasă cu Cynthia, făcu un duș, și se prăbuși în propriul ei pat, curat și confortabil. Dormi buștean, fără vise. Până când se trezi, în întunericul din apartament, cu sentimentul că ceva nu este în regulă.

Maddie se sculă. Era zece și patruzeci de minute seara, după cum arăta ceasul de pe noptieră, și casa era cufundată în întuneric. Televizorul era aprins, pentru că zărea luminița albastră care pâlpâia în sufragerie, dar nu mergea cu volumul dat tare, așa cum se obișnuise, pentru că Cynthia, și nu Sam, era cea care se uita la el. Gândul acesta o făcu să surâdă ușor. Curând, avea să vină Sam.

Puse picioarele jos din pat, se ridică și merse, desculță, pînă în prag. Purta pantaloni de trening gri, lălâi, și un tricou alb, pentru că se culcase în cursul după-amiezii. Cynthia ședea pe canapea, cu picioarele aduse lângă ea, și se uita la ceva la televizor.

Aruncă o privire prin cameră și se asigură că totul era în ordine. Se duse la baie, apoi ieși, și rămase câteva clipe în picioare, lângă canapea.

– Cum te simți? o întrebă Cynthia.

– Mi-e foame, dar în rest e bine, zise Maddie. Mă duc să-mi iau ceva de mâncare. Vrei și tu ceva din bucătărie? întrebă ea.

Cynthia refuză, clătînând din cap.

Maddie merse în bucătărie. Era întuneric, cu excepția luminii care pătrundea de pe stradă, filtrată de perdeaua. Îi era sete, așa că deschise frigiderul, să-și ia niște suc de portocale. Tocmai voia să ia sucul, când o mână se încleștă cu putere peste gura ei și o smuci

îndărăt, și în același timp țeava unui pistol i se înfipse dureros în tâmplă.

Instinctiv, sări și începu să se zbată.

– Dacă scoți un sunet, îți trimit un glonț în cap, îi șopti în ureche o voce aspră de bărbat. Brațul o strângea ca o menghină în jurul capului, astupându-i gura, și o împingea în trupul mătăhălos din spatele ei. Maddie constată că bărbatul purta mănuși, ceea ce făcu să-i înghețe sângele în vene. Era bărbatul din camera de hotel – asasinul.

– Putem să procedăm în două feluri, șopti el. Ieșim împreună pe ușa din spate și coborâm scara în liniște. Sau poți să te agiți, ca să vină prietena ta încoace, și eu sunt gata s-o omor în secunda în care intră pe ușă. Tu alegi.

Maddie își aduse aminte de noaptea din camera ei de hotel. Individul avea pistol cu amortizor – putea să-i zboare creierii chiar atunci, și Cynthia nici măcar n-ar fi auzit împușcătura. Dădu o dată, scurt, din cap.

– Ești fată isteată. O împingea deja către ușă. Maddie își aduse aminte de sistemul de siguranță și o năpădi o speranță nebunească. Era sigură că fusese activat. Dar dacă așa stăteau lucrurile, el cum intrase?

– Deschide ușa, îi spuse. Ea răsuci iala, apăsă clanța, deschise ușa – și nu se întâmplă nimic. Nici un bâzâit, cât de mic.

O îmbrânci prin cadrul ușii pe platforma minusculă din capul scărilor.

– Închide-o, zise, iar ea închise ușa, cu palma alunecoasă de transpirație. Acum coboară cu grijă scările.

În clipa următoare, când o împingea înainte, cu coada ochiului, Maddie îi zări fața, și din ea urcă un val de oroare, cu gust amar de fiere. Se schimbaseră mult, dar nu putea să confunde forma nasului sau a gurii, și nici ochii aceia cruzi. Era Ken Welsh.

Asasinul era liber. Sam știa că este prin apropiere, intuia lucrul acesta. Dar nu putea să-l dibuiască. Problema cu gangsterii mafioți pe care-i arestaseră în seara trecută și în cursul dimineții era că erau prea mulți, atât în St Louis, cât și în Baltimore. O grămadă de gangsteri însemna o mulțime de verificări despre ce făcea fiecă-

re, o mulțime de interogatorii. Un maldăr de gunoaie prin care trebuia să treacă, fără nici o garanție că sămburele de adevăr pe care îl căuta se găsea exact în mormanul de murdării respectiv.

Intuiția lui îi spunea că nu.

Toate detaliile care putuseră fi verificate din relatarea lui Maddie se dovediseră a fi adevărate. Căutase urma lui Leslie Dolan de la naștere și până în momentul în care „murise“. Dovezile conțineau rapoarte referitoare la o casuță dintr-un cartier prăpădit din Baltimore, care într-adevăr explodase în urma detonării unei bombe, cu șapte ani în urmă. Toți cei dinăuntru muriseră. Dezastul fusese atât de total, încât nu mai fuseseră depistate decât rămășițe umane infime. Identificarea victimelor se făcuse pe baza obiectelor personale recuperate din zonele marginale ale locului exploziei. Cercetările fuseseră superficiale. Era un cartier sărac. Nimănui nu-i pășase prea mult de soarta lor.

Sam aștepta rezultatul unei verificări a dovezilor legate de numele celor care lucraseră ca agenți de teren în Baltimore, în perioada respectivă. Era foarte interesat să afle adevărata identitate a lui Ken Walsh și Richard Shelton.

În spatele lui răsări Wynne.

– Ai găsit ceva? întrebă el.

Se aflau în biroul operativ din St Louis. Era târziu, aproape unsprezece, dar în birou era încă forfotă mare.

– Încă nu, zise Sam. Făcuse comparație între materialele referitoare la victimele asasinului cu materiale legate de trecutul lui Maddie, ca să vadă dacă nu descoperea un fir comun. Până atunci, nimic nu-i sărise în ochi.

– Ești gata de plecare? întrebă Wynne, iar Sam dădu din cap și se ridică în picioare. Se aflau într-o încăpere mare, cu pereții zugrăviți într-o culoare bej, fără nici o notă distinctivă. În mai multe despărțituri care delimitau birourile, licăreau ecranele computerelelor. În fața unuia stătea Gomez, cu degetele pe tastatură. El și Hendricks ar fi trebuit să țină sub supraveghere apartamentul lui Maddie, iar Sam se încruntă când îl văzu acolo.

– Da, răspunse Sam, ducându-se la Gomez. Credeam că trebuie să fii la postul de supraveghere.

Gomez îi aruncă o privire distrată peste umăr.

– Vin. Lasă-mă doar să termin asta, pe urmă-l iau pe Hendricks și mergem. Ai mai văzut vreodată atâtea hârtii de rezolvat în viața ta?

– Hârtiile pot să aștepte. Trebuie să mergeți acolo.

– Venim, venim.

– Crezi că nu l-am prins încă pe omul nostru? întrebă Wynne când Sam se întoarse la el și porniră amândoi spre ușă.

– Cine știe? Dar nu sunt dispus să-mi asum nici un risc.

Wynne fusese plecat cam o oră, și se întorsese să-l ia, așa că abia după ce intrară amândoi în lift apucă Sam să-l privească mai atent.

Se încruntă. Era atât de obosit încât se simțea ca după o beție, și cu toate astea nu-și amintea ca Wynne să fi purtat sacou și cravată ultima dată când îl văzuse.

– Ți-ai schimbat hainele? întrebă el, ușor uimit, când liftul îi depuse la parter.

– Mda. Wynne părea aproape stânjenit. Am întâlnire, bine?

Ajunseseră în parcare.

– Întâlnire? Sam șovăi. Wynne pus la patru ace pentru o întâlnire la o oră târzie în St Louis? Apoi i se aprinse becuțelul. Gardner!

Obrajii lui Wynne începură să devină purpurii.

– Păi da. Mergem la restaurantul Morton. Trebuia să mergem ieri seară – ar fi fost prima noastră ieșire împreună – dar, ce să-i faci, își dresă el vocea, au intervenit *evenimente neprevăzute*.

Ajunseră la mașină. Sam deschise portiera și îi rânji lui Wynne peste capotă.

– Dă-i bătaie, amice.

– Mda, rânji Wynne ca răspuns, și se urcă în mașină.

Ieșeau din parcare, când telefonul lui Sam începu să sune. Instinctiv, se încordă, și-l trase afară din buzunar, se uită la ecran să vadă cine suna, și se relaxă.

– McCabe, răspunse, și coti la dreapta, intrând într-un torent de mașini. Probabil tocmai se terminase vreun meci, un concert, sau ceva de genul ăsta.

– A dispărut! urlă Gardner în urechea lui. Vocea îi suna înnebunită. McCabe, mă auzi? Maddie a dispărut!

Maddie era atât de înspăimântată încât îi vâjâia capul. Se aflau în mașina bărbatului, mare și neagră. Era imobilizată în scaunul pasagerului din față, cu mâinile prinse în cătușe la spate și centura de siguranță fixată strâns. În spatele lor, blocul se vedea tot mai mic în depărtare. Tot așteptase să apară cavaleria – Gomez și Hendricks sau Cynthia sau Sam, care ar fi trebuit să se întoarcă în apartamentul ei în orice minut. Dar nu venise nimeni, iar individul o duse pe scări în jos, îi pusese cătușe și o urcase în mașină.

– Ce vrei de la mine? întrebă ea.

– Vreau cutia aia metalică a lui Charlie. Iar tu ai să-mi spui unde este.

O podidură lacrimile.

– Nu știu.

– Păi atunci o să aflăm, nu-i așa? Crede-mă, păpușă, dacă știi, până la urmă ai să-mi spui. Îi aruncă un zâmbet rău din colțul gurii, ca atingerea înghețată a fricii care o săgetă până-n măduva oaselor. Ultima dată când ne-am întâlnit, în camera ta de hotel – mai ții minte? m-ai înjunghiat în picior – nici nu știam că există. Frumos din partea ta să începi să-ți suni toți vechii prieteni și să-i avertizezi că ai așa ceva.

O privi iar, într-un fel care făcu să i se zbârlească părul. Avea s-o facă să plătească pentru creionul înfipt în picior. Avea s-o chinuie și apoi avea s-o omoare. Maddie ar fi vrut să țipe. Se uită afară pe fereastră, în speranța că va vedea trecând o mașină a poliției. Dacă ar fi văzut, ar fi... ce? Nu ajungea nici la claxon, nici la faruri, nici la pedala de accelerație. Nu putea nici măcar să-și deschidă fereastra.

– Ei, ia uite, zise Welsh. Trece iubitul tău cu mașina. Ce-ar fi să-i dăm un telefon?

Maddie se uită și, într-adevăr, Blazer-ul trecea, cu mare viteză și cu Sam la volan, în direcție opusă. N-ar fi putut să confunde cârlionții de burete de sârmă ai lui Wynne, care reflectau luminile străzii.

– A forțat sistemul de securitate. Lui Sam îi fierbea sângele. Dăduse buzna în apartament, se asigurase că Maddie nu era nicăieri și că sistemul de securitate era încă activat, și alergase pe scările din spate ca să controleze cutia din afara clădirii. Două bucle de

cablu instalate în sistem îl făceau să reacționeze ca și când ar fi fost încă activat, cu toate că nu era.

Puțini oameni știau cum să păcălească astfel un sistem de siguranță. Sam știa. Învățase în cadrul FBI.

– E agent federal, zise Sam, încercând să rămână calm.

Se întoarse să se uite la Wynne și Gardner, care erau în spatele lui. Gardner era pământie la față, covârșită de vinovăție. Sam i se adresă:

– Dă drumul la computer, pune mâna pe telefon – nu vreau să știu cum, dar află-mi numele agenților care au lucrat la biroul din Baltimore acum șapte ani. Gardner dădu din cap și alergă la mașinăria ei. Sam îl privi pe Wynne: Tu rămâi și preiei comanda aici.

Poliția locală fusese deja alertată. Sam auzea sirenele în depărtare. Era cu un picior pe scară, când sună telefonul. Pe ecran, în dreptul identității apelantului, scria „Eroare“.

– Hei, zise vocea alterată electronic, când Sam răspunse. Bine ai revenit în joc.

– Nu e nici un joc. Maddie auzea clar vocea lui Sam.

– Ba bineînțeles că e un joc, zise Welsh. Avea o expresie de triumf. Ți-am luat prietena. S-a schimbat norocul, prietene. Credeai că ai s-o folosești ca să mă prinzi pe mine în capcană? Râse scurt, cu brutalitate. Acum e la mine. Vino s-o iei. Dar ai face bine să te grăbești.

– Putem să rezolvăm, zise Sam. Pedeapsă mai mică dacă recu-
noști.

– *Oh-ho*. Vocea lui Welsh era încântată. O singură problemă aș avea. De ce să-mi fac griji pentru o pedeapsă mai mică, de vreme ce oricum n-ai să mă prinzi?

– Ba da, zise Sam. Am să te prind. Sunt aproape. Mai aproape decât crezi. Îți văd urmele.

Welsh aruncă o privire rapidă, pe furiș, în oglinda retrovizoare. Maddie simți un val de speranță sălbatică. Dar lui Welsh îi reveni rânjetul sarcastic.

– Mai ai o grămadă până să mă prinzi.

– Ești agent federal, zise Sam. Și am două nume pentru tine. Richard Shelton. Ken Welsh. Îți sună cunoscute?

Welsh îi aruncă lui Maddie o privire care o făcu să se scuture, înfiorată.

– Ții minte că, data trecută când am vorbit, ți-am spus că, cu prima ocazie când o să mai lichidez pe cineva, o să te las să privești? Ei bine, uite unde te-au adus amenințările, McCabe. O să-ți aduc iubita pe aici pe undeva și o s-o împușc. Și o să înregistrez pe bandă video. Pe urmă ți-o trimit, ca să poți să te uiți.

– Stai, zise Sam, dar Welsh nu-l asculta. Ridică telefonul în fața lui Maddie.

– Spune „Pa“, îi zise el.

Dar Maddie spuse:

– Sam. Vocea îi tremura și nu putea s-o stăpânească.

Apoi Welsh întrerupse legătura.

– L-ai găsit? L-ai găsit? Lui Sam îi zvâcnea inima de parcă ar fi alergat o sută de kilometri.

Gardner stătea lângă el, pe locul din față al mașinii ei din parcare de lângă Maddie, cu laptop-ul deschis în poală. Ridică privirea spre el, iar fața îi era albă ca varul.

– N-am avut timp, zise ea.

– Nenorocito, zise Welsh, privind-o cu ură. I-ai spus, nu-i așa? I-ai dat numele meu.

– Da, răspunse Maddie, la rândul ei cu ură, pentru că nu vedea ce sens ar fi avut să mintă.

Welsh înjură și o izbi cu dosul palmei peste față.

– Dacă te-aș fi omorât în camera de hotel în noaptea aia, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Dar am făcut o greșeală, o nenorocită de greșeală mică. Cui i-ar fi trecut prin cap că erau două Madeline Fitzgerald acolo? Și acum totul se duce de râpă din cauza ta.

Și o palmui din nou.

Maddie scoase un geamăt și se chirci lipită de ușă. Apoi ochii i se umplură de lacrimi și imaginile deveniră neclare. Totuși, văzu că Welsh lăsase telefonul pe consola dintre scaune, dar îl atinsese fără să bage de seamă, și aparatul alunecase pe scaunul ei. Se afla acum între coapsa ei și spătarul scaunului, și dacă s-ar fi mișcat în

față puțin, numai puțin, ar fi putut cădea în spatele ei. Dar nu trebuia să-l lase să-și dea seama...

– De ce nu m-ai lăsat în pace de la început? întrebă ea, doar ca să acopere zgomotul mișcărilor pe care le făcea. Nu te deranjam cu nimic. În timp ce vorbea, încercă să se miște ușor în față, iar telefonul făcu exact ceea ce sperase: alunecă în spatele ei.

– Pentru că acum am avansat, sunt cineva. Și nu pot să-mi permit să las o neica nimeni să scoată capul când mi-e lumea mai dragă și să-și facă de cap. Într-o bună zi s-ar fi putut întâmpla să mă vezi, să mă recunoști, și să se ducă totul pe apa sâmbetei. Același lucru e valabil și pentru ceilalți. V-ați adunat prea multe figuri incomode din trecut, și trebuie să fac curățenie.

– Nu te-ai fi divulgat, zise ea, ducându-și mâinile încătușate într-o parte și atingând telefonul. Nici acum n-am s-o fac, dacă-mi dai drumul.

– Lasă-te păgubașă, zise el. Am deja un plan pentru tine.

Îi aruncă o privire, iar Maddie încremeni. Apoi, se uită din nou afară, la drum.

– Am să te omor, pe urmă am să-i dau telefon și am să-i spun unde ești. Când are să vină să te găsească, îl omor și pe el.

Maddie înhăță telefonul și se concentră, încercând să vizualizeze cum erau dispuse butoanele. Rosti în gând o rugăciune scurtă, apoi apăsă pe ceea ce spera că este butonul de repetare a ultimului număr format.

Sam era în mașină cu Gardner, pe care o ducea la hotelul devenit comandament, când telefonul sună din nou. Îl smulse de pe suportul dintre scaune și se uită la ecran. În loc de identitatea apelantului, scria „Eroare“. I se opri inima. Deschise telefonul și zise:

– McCabe.

– Îl urăști, nu-i așa? zise Maddie, prelungind conversația.

Trebuia să continue să vorbească, pentru că își dădu seama că Sam avea să răspundă spunând „McCabe“, la fel cum făcea întotdeauna, chiar dacă apoi n-ar mai fi spus nimic.

– Pe McCabe? Welsh se uită scurt la ea. La dracu', bineînțeles că-l urăsc pe Cercetașul Neobosit. Este *incoruptibil*. Tonul lui

Welsh suna a dispreț amarnic. Nu se dă bătut niciodată, nu renunță. A început să scootocească în niște cazuri vechi, de ani de zile. Cazuri închise. Și el încearcă să le rezolve în timpul lui liber. Trebuia să-i distrag atenția înainte să descopere că eu îl lichidasem pe Leroy Bowman.

– Leroy Bowman? zise Maddie. Nu putea decât să se roage să fi apăsât pe butonul corect.

– Alt agent special incoruptibil, zise Welsh, cu dezgust. Mi-a fost teamă ca nu cumva dacă-l anihilez pe McCabe în timp ce scormonește cazul Bowman să nu se apuce altcineva de el, gândindu-se că, probabil, asta a fost motivul. Așa că a trebuit să-l scot pe McCabe pe teren, să-i distrag atenția. Și mai trebuia să fac curățenie după niște mizerii mai de demult, cum ți-am spus. Așa că am hotărât să împușc mai mulți iepuri dintr-un foc, să am grijă de oamenii de care trebuia să am grijă, să-l ademenesc pe McCabe cu o activitate de teren, până când mi s-ar fi oferit ocazia să-i fac de petrecanie și să pun punct frumuseții întregii afaceri, ca să pot să-mi văd de viața mea.

– La fel cum ai pus punct problemelor când ai aruncat în aer casa în care era tatăl meu? Maddie simțea cum i se prelinge sudoarea pe șira spinării. Cotiseră pe drumuri lăturalnice, iar bărbatul părea că cercetează locurile prin parbriz, ca și când ar fi căutat ceva, un punct de reper, pe care se temea să nu-l rateze în întuneric.

Maddie avea o presimțire că nu era un semn bun.

– Ești isteță, nu? Welsh îi aruncă o privire încărcată cu venin. Mașina urcase o pantă și coborâse pe cealaltă parte.

Ajunseseră acum la poalele dealului. Trase mașina pe dreapta drumului. Maddie se uită în jur și văzu că se aflau într-o scobitură, ca o găleată, înconjurată de dealuri. Era o zonă puțin locuită și nu se vedea nici o lumină pe nicăieri. În stânga ei, dincolo de un câmp, se zărea lucirea unei ape. Era o baltă liniștită în care se reflecta cerul înstelat. De cealaltă parte a bălții se zărea un hambar dărăpănat. Cauciucurile dădură de iarbă și pietriș. Mașina se opri.

– Ieri am găsit locul ăsta, zise el. Special pentru tine.

Opri motorul, stinse farurile și se dădu jos.

O, Dumnezeuule, s-a terminat, se gândi ea.

Bărbatul ocoli partea din față a mașinii și veni spre ea. Maddie se zvârcoli să desfacă centura de siguranță, dar era fixată strâns. Ar fi putut s-o dezlege cumva? Încercă – Welsh aproape ajunsese la portiera ei – dar nu reuși. El întinse mâna spre mâner. Lumina stelilor sclipi reflectată de un obiect pe care-l ducea în cealaltă mână – *un pistol*.

Ușa se deschise. Aroma dulce de iarbă de vară îi ajunsese la nări. Corul de insecte se auzi dintr-odată zumzăind tare.

– Haide, păpușă, e timpul să cobori.

Lui Maddie i se strânse stomacul până când nu mai simți decât un nod.

Bărbatul întinse mâna peste ea și desfăcu centura de siguranță. Apoi o înșfăcă de păr și o scoase din mașină.

Și văzu telefonul mobil de pe scaunul ei.

– Ce dracu' ai făcut? Întoarse către ea o față urâtă, înfricoșătoare.

În momentul acela un elicopter se ridică de dincolo de pantă și se repezi spre ei. Un far strălucitor îi prinse cu raza lui puternică.

– FBI! Stai pe loc! Aruncă arma!

Ordinul bubui prin aer. Maddie se uită în sus la elicopterul care plana deasupra lor și văzu un țințas militar cu arma la ochi, îndreptată spre Welsh. Apoi, de dincolo de deal, apărură un convoi întreg de faruri care goneau spre ei și auzi zvonul îndepărtat al sirenelor.

– Aruncă arma! *Acum!*

Welsh se conformă. Îi aruncă o privire ucigătoare, apoi îi dădu drumul la păr și ridică mâinile. În momentul următor ajunseră și trupele de uscat, și totul luă sfârșit. Lui Maddie îi cedară genunchii și se prăbuși ca un sac la pământ.

Sam sări din prima mașină, chiar înainte ca aceasta să se oprească într-un scrâșnet de frâne, o văzu prăvălindu-se și se gândi, timp de o secundă în care inima încetă să-i mai bată, că nemernicul o împușcase. Se năpusti spre ea și îngenunche lângă trupul ei, în vreme ce restul cavaleriei se grăbea să pună mâna pe suspect.

Care, spre surprinderea lui, era Leonard Smolski. Sau poate nu era tocmai surprinzător. Din momentul în care telefonul fusese ac-

tivat, ascultase, împreună cu Gardner, fiecare cuvânt pe care-l rostise Smolski. Nu-i recunoscuseră vocea – tehnologia pe care o folosisese ca s-o distorsioneze funcționa – dar unele dintre lucrurile pe care le spusese, pe lângă informația că Smolski lucrase la biroul de operațiuni din Baltimore în perioada care-i interesa, informație primită de Cynthia pe telefonul mobil în momentul în care porniseră în urmărirea suspectului, contribuiseră la reducerea șocului de a descoperi identitatea ucigașului.

– Sam, zise Maddie cu o voce ca un suspin, când văzu că el venise, și-și încolăci brațele în jurul lui.

El se asigură repede că era teafără, apoi o cuprinse în brațe, își îngropă fața în părul ei și rămase așa până când se opriră amândoi din tremurat.

Vineri, 22 august

Puțin înainte de ora cinci după-amiaza, Maddie se grăbea să intre în micul terminal particular al aeroportului din St Louis. Cu o oră înainte, Jon o sunase să-i spună că Susan Allen primise un telefon urgent să se întoarcă la New Orleans. În calitate de proprietară a firmei Creative Partners, voia să o conducă pe Susan – ca, de altfel, și pe Zelda.

Ultima zi și jumătate fusese extrem de agitată. Sam fusese nevoit să plece înapoi în Virginia, ca să închidă cazul, dar trebuia să se întoarcă în cursul zilei. După ce avea s-o conducă pe Susan, urma să-l ia pe el de la avion. Cu o seară înainte îi dăduse telefon ca să-i spună, printre altele, că găsiseră cutia metalică. Elementul-cheie pentru a o localiza fusese o adresă mâzgălită de tatăl ei pe spatele unei cărți de vizită, pe care i-o dăduse și-i spusese s-o păstreze.

Înainte să fugă din apartamentul lor, ea luase la repezeală cartea de vizită, pe Fudgie și alte câteva lucruri de strictă necesitate. Mai târziu, cususe cartea de vizită în umplutura lui Fudgie. Cutia metalică rămăsese exact unde o lăsase Charles Dolan, iar înăuntru se aflau suficiente dovezi pentru ca mulți infractori să fie puși bine la răcoare pentru mult timp, iar numele ei să fie absolvit de orice vină.

În celălalt capăt al sălii de așteptare, tapetată cu bej și cu aspect luxos, Maddie îi zări de departe pe Jon, Susan și Zelda. Nici nu

erau greu de depistat: închisă în cutia ei, Zelda dăduse din nou drumul lupului dinăuntru ei.

Toată lumea din terminal se holba la ei. Jon încerca s-o liniștească pe Susan, care arăta de parc-ar fi fost în pragul apoplexiei.

Dar nimeni n-o hrănea pe Zelda.

Maddie se uită la ei cu o privire exasperată și întrebă tare, ca să acopere vacarmul:

– Are cineva ceva de mâncare?

Jon cotrobăi prin buzunar și scoase o bomboană de mentă. Maddie o înșfăcă, desfăcu ambalajul și o băgă printre gratii. În stantaneu, urletele încetară, iar Maddie auzi fornăitul deja familiar. Simți o strângere de inimă. Adevărul era că avea să-i fie dor de Zelda.

– Îți place, nu-i așa? o întrebă Susan.

– O *ador*, răspunse Maddie, și constată că era cât se poate de sinceră.

– Atunci păstrează-o.

– S-o păstrez pe *Zelda*? întrebă Maddie.

– Asta nu e Zelda, zise Susan, pufnind, iar lui Maddie îi căzu fața. E un cățel pe care l-am luat de la o organizație de salvare a pechinezilor din New Orleans. A fost pe la trei familii diferite, și nici una n-a ținut-o. Acum înțeleg și de ce.

– Și ce s-a întâmplat cu adevărata Zelda? întrebă Jon, care părea buimăcit.

– A fugit de la cabinetul de toaletare. Cei de acolo sunt niște prieteni ai mei, și cu toții am căutat-o asiduă în ultimele trei săptămâni. N-am îndrăznit să-i spun doamnei B., bineînțeles. Susan se scutură, străbătută de un fior. Dar azi-dimineață am primit un telefon: au găsit-o. Așa că pot să mă duc acasă.

– Poți să te duci acasă? Maddie era nedumerită.

– Am adus-o aici pe Zelda – nu, nu pe Zelda, pe cățelul *asta* – așa în grabă, pentru că mi-era teamă că doamna B. începea să suspecteze ceva. Și nu vă fie frică, n-o să afecteze deloc afacerea cu publicitatea. Considerați că a fost o repetiție generală.

– Domnișoară, zise operatorul de zbor, sunteți gata de plecare?

– Da, zise Susan. O privi pe Maddie. O vrei sau nu? Dacă nu o vrei, pot oricum să o duc la organizația pentru câini pierduți.

Zelda fornăia.

– Bomboană, zise Maddie, alertată, lui Jon, care se execută pe loc. Îi aruncă bomboana Zeldei și, dintr-odată, își dădu seama că nu ar fi vrut nimic în lume mai mult decât să fie cățelul ei.

– Aș vrea foarte mult s-o păstrez pe Zelda.

– *Asta* nu e Zelda. Susan se întoarse să plece. Peste vreo două săptămâni am să mă întorc cu adevărata Zelda.

– Te-ai tăcănit? zise Jon, după ce Susan plecase, iar ei tocmai ieșeau din terminal. Terminase bomboanele, iar Zelda începuse iar să latre. Câinele ăsta e un monstru, adăugă el.

– Ba nu, nu este. Maddie puse cutia jos, pe trotuar, și deschise cu grijă ușița cu grătar. Cățelul năvăli afară, iar Maddie abia apucă să pună mâna pe lesă. O trase înapoi, o luă în brațe și se uită în ochii ei negri, bulbucăți.

– Ești a mea, zise ea. Și, să nu zici că nu ți-am spus, pentru mine ai să fii întotdeauna Zelda.

Apoi îl văzu pe Sam venind pe trotuar, spre ea. Era îmbrăcat cu sacou și cravată și era atât de chipeș, încât i se tăie respirația. El ridică privirea și zâmbi când o văzu, și atunci, pentru o clipă, inima lui Maddie uită să bată.

Se gândi că, în sfârșit, avea tot ceea ce-și dorise dintotdeauna.

Un bărbat. Un câine. Și propria ei viață, recâștigată.

Pentru totdeauna.

KAREN ROBARDS

Karen Robards s-a născut în 1954 în Louisville, Kentucky, unde locuiește și acum, împreună cu soțul ei și cu cei trei băieți. A absolvit Universitatea din Kentucky în 1976. Îi place să călătorească, iar autorii ei favoriți sunt Sandra Brown, Ken Follett și Jonathan Kellerman. Are, în prezent, peste treizeci de cărți publicate, toate foarte apreciate de public.

„Cartea pe care am scris-o în baie a fost cea care mi-a lansat cu adevărat cariera”, își amintește Karen Robards, autoarea de succes a thriller-urilor *Bart* și *Beachcomber* și a numeroase romane de dragoste, unele chiar premiate. Nimeni nu i-ar fi prezis acest început lui Robards, considerată de *Newsweek* drept „una dintre cele mai populare voci în literatura feminină”.

Și, într-adevăr, se pare că fulminanta ei carieră numai previzibilă nu a fost. După cum recunoaște ea însăși, Karen Robards a fost o adolescentă silitoare, devotată muncii la ziarul școlii, care lua note mari și lucra în cabinetul de ortodonție al tatălui ei în timpul vacanței de vară. La colegiu și-a ales ca obiect principal de studiu jurnalismul, dar nici prin cap nu-i trecea ce avea să urmeze.

A hotărât apoi să facă Dreptul. „Credeam că la Drept o să fie interesant, ca în *Perry Mason*”, spune ea. „Nu a fost. A fost studiu în bibliotecă. Într-o zi m-am oprit la o librărie după ore și mi-am cumpărat câteva romane de dragoste. Nu mai citisem niciodată astfel de romane. Dar erau scurte; se citeau cam într-o oră și jumătate. Și am început să mă gândesc: de fapt, aș putea scrie și eu așa. Prin urmare, m-am înscris la un curs postuniversi-

tar de creație literară. Am scris o parte din primul meu roman în timpul aceluși curs.”

Când romanul *Island Fame* (1981) a fost acceptat de o editură, Robard a fost în culmea fericirii. A renunțat la facultatea de Drept și s-a pregătit să devină bogată și celebră. Apoi cartea a apărut în librării. „A stat pe rafturi vreo trei săptămâni”, povestește ea. „Și cu asta s-a terminat.”

Cu asta era să se termine și cariera ei literară. „Editura nu a vrut să-mi mai cumpere o carte. Dar riscasem totul, renunțasem la Drept, așa că trebuia să-mi fac rost de o slujbă. M-am dus să lucrez la un alt cabinet de ortodonție. Trebuia să fiu la muncă de la șapte și jumătate până pe la șase după-amiaza cinci zile pe săptămână și sâmbătă dimineața. Asta nu-mi lăsa prea mult timp pentru scris. Așa că m-am înarmat cu un blocnotes și un creion și în fiecare zi în pauza de prânz mă duceam în toaletă și mă încuiam într-o cabină. Am stat acolo în toate pauzele de prânz, vreme de șase luni. Și când am ieșit, scrisesem o carte intitulată *To Love a Man*. Dacă o s-o citiți, o să vedeți că începe într-o dependență – am fost inspirată de împrejurimi.”

To Love a Man (1985) s-a vândut – și s-a vândut bine. Și astfel a început o carieră remarcabilă.